

ע"ז ואם היה הוא מזולל את תורתו. ומחליל שמו של אביו שבשיטים [יד] ומאלמן את אישתו: וכייחם את בניו וAINO ממלא אה ימי וקיים שם רע לו ולבניו ולבני בניו עד סוף כל הרוורות: **פרק יג** [א] **ישמור** אדם את עצמו שלא ירבה [ב] שחוק שיחה ותיפלות (ה) אין שחוק אלא גילוי עריות שנאמר (כרחשית לט) ראו הביא לנו איש עברי לzechק בנו בא אליו לשכב עמי וננו' ואמרו שחוק וקלות ראש מרגנילין את האדם לעורה ואין שחוק אלא עז' שנא' (סמות נב) ויקומו לzechקו אין שחוק אלא שפיקת דמים שנא' (סמות נב) יקומו נא הנערים ישחקו לפניו וגנו' ואין שחוק אלא ליצנות שנא' (יטיע כח) ועתה אל התלווציו וגנו' שהיו מתרוצצ' על דין של ניווגם שנאמר (טט) פcn שמעו דבר ה' אנשי מצון וננו' כי אמרתם כרתנו ברית את מות ועם שאלה עשינו [ג] חווה וננו'. וכך אמר הקב"ה לישראל בני אני הוא שישבתי תהקע"ד דורות קודם שנברא העולם ומיום שנברא העולם עד אותה [ד] השעה עד שדרשתי וחקרתי וצרכתי ובחניתי את כל דברי התורה בואה ומיום שבראתי את העולם וישברתי על כסא הבוד שליש היום אני קורא ושותה ושליש היום אני דן את הדין לכל העולם ושליש היום אני עושה צדקה ואני זו ומפרנס ומככל את כל העולם כולם ואת מעשי ידי שבראתי בעולם ואין לפני שחוק אלא שעיה אחת בלבד. ואיתמי יש לפני שחוק בשעה שעכו"ם אומרים בוואו ונעשה עמו מלחמה ואומרים בכמה גברים הוא בא עליינו יבא עליינו באף אלפי גברים בכמה פרשים בא עליינו באף אלפי פרשים בכמה חרבות בא עליינו יבא עליינו באף אלפי חרבות על אותו השעה אני משחק שנא' (טהليسכ) למה רגשונאים וגנו' יושב בשיטים ישחק וננו' אף במקום אחר יש לפני שחוק ואני שחוק ממש שנאמר (סמות ג) ויאמר ה' אל משה קח לך סמיך נתפ' ושחלחת וחלבנה אינה [ה] נסחת אלא אם כי יש שחוק ואני שחוק ממש בשעה שפושעי ישראל [ו] מבקשים לבളויות את הבשרים שבהם שנאמר (טהليس י) זומם רשות לצדיק וננו מה כתיב אחרי ה' ישחק לו כי ראה כי יבוא יומו אבל מצינו במקום אחר (ג) [ו] שנתחרט הקב"ה ביצה"ר שברא אותו ואומר מה שבר חדש. ממנו וסה עשית שבראתי אותו בעולמי שנאמר (קהלת י) אם ישוק [ח] הנחש שלא לחש ואין יתרון לבעל הלשון באורה שעיה נפתח להם פה לפושעי ישראל לבקש רחמים לקבלים בתשובה ולומר לפניו רבש"ע נלי ויוזע לפניך כי יצר הרע טנרה אותנו ברחמי הרבים קבל אותנו בתשובה שלמה לפניך (ג) לפי שביל המרבה שיחה ותיפלות הם מלאין אותו עד אותה שעיה שהוא נכנס לבית עולמו הקב"ה אומר לו כי מה לא למדת טבירך שבשיטים שהוא ישב על כסא הבבוד שלו שליש יוסף קורא ושותה ושליש היום הוא דין את הדין וישפייש היום שהוא צדקה וזון ומפרנס ומככל לכל בא עולם ובל מעשה ידיו שביעלים ואני לפניו שחוק אלא [ט] שעיה אחת ואמ אומר אדם להקב"ה הייתי לפoder תורה מכאן ייג' שנה ואילך אל הקב"ה מה תורה עשית ומה מעש"ט תפסת והלא עסקת בשיטה בטלה ודברים שאינן ראויין והגוניים שנאמר (עמום 7) כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומניד לאדם מה [ו] שיחו מבאן אמרו שני בני אדם אחד עטל בר"ת ואחד עטל בדרך הארץ הרוצה לעטול בדרך הארץ נוחנים לו שיעמול בדרך ארץ ועליו הבהיר אומר (ליעוג כ) כי אדם עטל ידר למחד לנור שמתלא מים [יא] ונשפך והלך לו לאחר שעיה אין בנאנד כלום והרוצה לפטל

טובי חיים

פרק יג (ה) אין שחוק אלא נילוי עריות, דממה כרעה הוחת ינחו לחדס טהרטל נילוי כרעה, ובהזאת בדעתו גורעך לך בלהקת צלאנט בטהראת

עריות. כי יסיר הנטה השוגר את המדים מליפול כתחמות הטעס. נס פ"ח וספיכות דמייס כה על ידי מדיה קרטש היזמת חס יטהרט כלכאנא. כי מחדת האזוק יכלידי צדת הליגניט וללעונג על דבר חמאת נמיין כתוכנות מהותה. וכל קוב נטף לרע כלבו (מלורי חס):

זעיין נרחבית חכמה צער הקדוסה ר' י"ב כל פרשי חז"ר לינוט. ומכוון נרחבית חכמה בס דוחפו בקהל טכנית אין חדר רבתי להתלוין. ונראה שהלינוט שאמרו רשותינו כל לינוטם מסירין. סלאה לה כל מידי דבריהם וטחה טהין נהויך דעתך וזהו: כי הכתמים טריין פותחים כנדיחותן לסס צמיס טונתס לפקח לב האגריס. וכיוון כזה מותר לטעוק לפניהם מופעות ולעתות רחוקות והחכמים היו מוכרים לחתמים מודיעים טלה להתלוין נס על דרך מקרה וערחי. ועל החקה זהה הוגרכו להזיר. כי רציש יככלו נו טל דרך מקרה (רבניין יהה. בספל בירחה ובספר ספרי חצוננה): (ב) שנתחרט. לפיכך היו חזוק ממן. כי רחמי למסיק: (ג) **לפי שבת המורה . קלי חולטיל . לכאן יסתול**

ישועות יעקב

שאכדו רואיל: [יד] וע' בפסחים פרק אלו עוברים לשםבקש ואיןו מוצא גנולת למצונות והרי אשתו אלמנה היה . רשי' :

פרק יג [א] ילקוט כי תשא דף ק'ח ע"ב : [ב] טירוש
לייצנות ושיטתה במליה ונבול פה : [ג] נבול
שלא יעכדו כטו מחו חטאם. רשי' : [ד] עד ס'ת
שהיה ב'ו דורות שג אמר דבר צוה לאלו דוח :
(ה) בחתיה גוי ילקוט וחלבנה אינה אלא טסחה אלא
לפי שהקב'ה רחציו טובין על ישראל לעולם בין על
רשעים שבהן בין על כשרים טביהם ור' שחלבנה רוץ
על אושע ישראל והקב'ה מצורף אותם עט הזריקים
שהצדיקים יגנו עליהם בטעניות וטהרותם : [ו] והם
סגוליטים רעה תחת טובה ורוצחים לבלוע את הצדיקים
וע' ישב הקב'ה ומשחק עליהם וטסיב נזלים בראשם
כבדים ומיטאים שאין שחוק מפש לפי שבזון שהאדם
סצטער שבינה סה אופרת קלני טראשי בו' כדאיתא
בחנigkeit ובטנהדרין : [ז] סוכה ס' החליל : [ח] ר' ל'
אט ישוק הנחש הייחיר להחטיא את האדם כלל לחש
בהסתה וט'ו : [ט] ולמה עטקה בכל يوم בשחוק
וקלוז ראש : [י] אפי' שיטתה קלה שבין איש לאש זו
מנידין לו בשעת טיתה. חנינה פ'ק : [יא] נך מי
שטבלה

כפיית נס על הרצעיס. וכך ירדו להוזר כתובות דליה.

לעמל ברית [יב] נחתנן לו שיעטלי בראת ועליו הכתוב אומר (מפל' ט) נפש עמל עקלה לו כי [יג] אף עלי פיזו למה' לאטקופה הרתתונה [יר] שהבל דשין בה ולקרוה שהבל עבריין עליה ובאיין שהבל ישבין בצלו וכבר שעודה מאור עינים לרבים:

זידע אדרן בעצמו שבא דבר [טו] גדור לישראל על ידו והיה קשור חבל של ברול במתניין ומחזיר על כל פרחוי ישראל וכל טו שלא היה יודע לקרות קריית שטעה וכן טו שאינו יודע לדתפלו היה מלמדן לקרות קיש ולהתפלל וכן טו שאינו יודע לבנים בגופה של תורה היה מלמדנו ולא אהרן בלבד אלא כל תלמיד חכם המלמד תורה ברבים לישראל לשם שמים ואינו נשא פנים לעשיר ולענין אלא מקריא הוא מקריא את כולם באחת ומשנה הוא שונה את כולם באחת טהורך כך הקב"ה מתרחם עליו ונחתן בו חכטה וריעה בינה והשכל ונחתן לו חלק עם הצדיקים אברם יצחק ויעקב ועליו הבהיר אומר (ישעיה ג) מעמל נפשו יראה ישבע בדעתה יצדיק צדיק עברי לרבים וכו'. טמאן אמרו לעילם ינהג אדם בעצמו י"ח מדות. א' יהא אדם עניי [טו] בביתו. ב' חסיד [ח] בישיבה. ג' ערום [יח] ביראה. ד' חכם [יט] בתורה. ה' פיקח [כ] בטיעשים טמאיים. ו' נאה וסתקבי [כא] עלי הבירות. ז' טורה על [כב] האמת. ח' דובראמת [כנ] בלבבו. ט' מורה [כד] ועוות. י' אוותב את המקומם אהבה [כה] נמייה בין בשseau טוב לו בין כשהוא רע לו. י"א מהאנח על בבוד [כו] הקב"ה ועל כבודם של ישראל כל ימי. י"ב מהחר וסתואר ומצפה לכבוד ירושלים ולכבוד בידם"ק ולישועה שתצמיח בקרוב ולקיבוץ גלויות. אז זוכה לרווח הקודש בדבריו שנאמר (מקוק ג) כי עוד חזון לטוען ופח לקץ ולא יכוב אם יתמהה חכה לו ונוי ואומר (cosaט יג) ואתה באלהיך תשוב חסד ומשפט שמור וקוה אל אלהיך תמיד. י"ג יהא [כו] נאה בכיאתו לבית המדרש כדי שישאה אהוב לפעלה ונחמד למיטה ומקובל בעיני הבירות כדי שלימוד את יסוי. י"ד ירבה אדם ד"ת שאין לך שבר נרו' מהם. ט"ו יהא אדם שואל ומשיב בישיבתו בבית המדרש כדי שישאה חכמו בידו. ט"ז ישמור עצמו שלא יבא לידי תונמה שנאמר (מפל' כנ) וקרעים תלכיש נומה לפיש אין לך מידה קשה בעולם [כח] כמתגננים בבית הכנסת ובבית המדרש ולא זו בלבד שישמור עצמו טן התונמה אלא ישמור עצמו מאכילה ושבעת וכו'. י"ז ישאל אדם את הפסוק ואת ההלכה ע"פ שהכל משחקים עליו שנאמר (מפל' ל) אם נבלת בהתנשא אם נבלה בה התנשא בה. י"ח יכנים אדם עצמו לנופה של תורה אף על פי שאינו יורע ובקי בה"ב כלום אמורים לו לאדם עד שאתה מבקש רחמים שיבנטו דברי תורה בהזק טעין הבקש רחמים על עבירות שעברת שימחו לך עלייהם והודר אחר כך מעשות שלא כהונן (ד) ומתוךך ידה אדם שומע וווכרה (ג) ומרוץ ארבע שלפניה וכלאות [כט] שטונה עשרה סודות שכון ועונשן בצדן ולא עוד אלא שכן המרבה בשחוק ובשיה ותיפלוות מביא חرون אף לעולם והפירות מהמעשן על ידו ורעות רבות באות על ידו וגינויות קשה מהתדרשות ובחוורי ישראל נהרגין וחוטאים ואלמנתו לא יرحم כי בלו חנף וטרע וכל בפה דובר נבלת וכו'. ולא עוד אלא כל המרבה בשחוק ושיה ותיפלוות עליו בהיב (הופט ד) אלה ובחש ורצוח ונואף פרצוי וכו' ובאיו נשבע על שקר ומכחיש ומכזב ברין ואם היה בזק המשפה ובני המשפה שמחים בו לבסוף הוא מנלה את כל בני המשפה ואם היה בזק השכונה ובני השכונה שמחים בולבוסוף הוא מנלה את כל בני השכונה ובן אם היה בתוקן ההצער ובן אם היה בתוקן הבטי ובן אם היה בתוקן העיר לבסוף הוא טנלה את כל בני העיר שני' (פס) על בן האבל הארץ ואומלך כל יושב בה וכו' מפני מה מפני שלא היה טובייתן את ישראל כלום שנאמר (פס) אך איש אל ירב ואל יזכה איש וכו' אפילו מוצאן [ל] כחן ושוחק עתנן חוליק עמהן בפורענות ובאיו ונשייא שנאמר (פס) ועמרק במריבי כהן וכשלת

טובי חיים

ישועות יעקב

שיטבה יסוי לאטוף חן ומכטלן תורה ואבד העושר התוא : [יב] וכן אישא בטז דאבות כל חמקבל עליו על תורה ט' : [יג] בשפיה נטהו ותבע לו מאכל או עסלו שודר לו שייכל מה שעמל כבר. רשי' : [יר] כך תהה הלומד ומלמדת לאחרים שחכל נהגים וכן הטע (ויקוקין) : (ג) ומתוך ארבע שלפנין :

סאוד תורתו ובטו שעתה אהרן ב'ג' : [יז] שלא ישתח את העגל : [טו] ואצל עם אחרים : [יח] צדיק להעריט בכל טני ערמת ליראת בוראו. רשי' פרק היה קורא : [יט] שידע שלי טריית פ' ספיטת דמייס לילנות. זה חמר לנו מדרות

ישמוד עלמו מצוק. כי מליוס הותן על חותם סעט כי (מלורי קמ) : (ד) ומתקוק כך. טהטה חקוק רחמים אל טנירות קרחותוניים טימקהל לך. ותיזכר כלום תעקה יה'יכ' כלום כהונן לו חוכל לנטמע דברי תורה ותוכירן מון הטע (ויקוקין) : (ג) ומתוך ארבע שלפנין :

קד' מדרות רעות סמנה בתחילת הפרק טלון טהוק חלום טהיר (ויקוקין) :

רבי טפרא מכות ט'ג' : (כט) מחרודה על עונתי ועובי אותם לעולם : (כח) טקכל גם את הרע הטגייל בשפה כמו הטעבה : (כו) על שכינה עוזו יתברך וישראל המחולל בגלוות : (כו) יהיה גאה דרוש ונאה סקיות ויהיה שם שטjis מתחaab על ידו ולא יהיה חילול השם בתורתו ח'ג' : (כח) התחננס כבב' תווהנו נעשרה

היום וכשל גם נביא עטך ונו' ובן בין עבויים בין ישראלי בין איש בין אשה בין עכד [לא] בין שפחה טכאנ אמרי כל [יכ] המרבה כבוד שמים וסמעט כבוד עצמו כבוד שמים טרבלת אנט כבוד עצמו מטרבלה וכל המטעט כבוד שמים וטרבלה כבוד עצמו כבוד שמים גמוקו עמוד כבוד עצמו מתמעט :

מעש. באדם אחד שהיה עופר הוא ובנו בבית הכנסת וכל העם היה עוני אמן ומלילה אחר העופר לפניו התיבה ובנו עונה רבריט צל חיפולות ולא אמר לו אביו שום דבר ואמרי לו הבריות שיטה בבנו והшиб ואמר להם מה עשה לו תינוק הוא ישחק . שוב לטחן עשה בין כל אותן ימי החנן ענה בנו דברים של חיטולות ולא אמר לו אביו שום דבר לא לא יתלה אותה שנה לא שנייה ולא שלישית עד שמתו אשתו ובני ובן יוציאו לו חמש עשרה נפשיות בתוך ביתו ולא נשתייר לו אלא שני בנים אחד חינר וסופה ואחד שומה ורשע . שוב סעה באדם א' שהיה מהחרט בעצמו שלא קרא ולא שנה פעם אחר הייחי עומד אני והוא בבית הכנסת כיון שהניע שליח צבור לקידוש השם הנביה אותו בן אדם את קולו וענה אהדי בקהל רם קידוש השם ואמר ק' ק' ב' אפרתי לו בני מה ראית שהגבורת את קולך עד פאוד ואמר לי לא די שלא קרייתי ולא שניתני אלא עכשו שניתני לירשות אנביה את קולי [לן] ותגונת עלי נPsi אמרי לא יצחה אותה שנה ולא שנייה ולא שלישית עד שעלה אותו איש טכבל לארץ ישראל עמדו ועשהו ממונה מבית קיסר ומיניהם על כל הבירות שבחארץ ישראל ונחנו לו מקום ובנה לו בית וישב בה כל ימי חייו והניח לבני ולבני בנו ממון הרכה עד סוף כל ההיות . ושוב מעשה בכהן א' שהאכיל את בהטתו חרומה ונפלת אש עלי ואכלת טביהם שלשים [לד] זכרים ויששים בגדרים וערבים ורביע כדים של יין וערחה ברוי שמן ושאר טביהם הרבה והיה בא וישב לפניו התקנים ואמר להן רבוטי נפלת עלי אש ואכלת טבני לך וכך יין וכך שמן ישאר ממון שהוא לי הבנים יגון ואנחתה כלבם אמרו לא זו טעם עד שבא אדם אחר שאינו בקי בהלכה ואמר לו הטאיל את בהטתו חרומה מהו אל מותר אמר לו שמא אמור אמר לו לאו ואמר [לה] לו אני כהן והאכלתי את בהטתי חרומה ובששתעו החכמים בדבר ענו כולם כאחר ואמרי ברוך המקומות ברוך הוא שאין לפניו טשוא פנים וכי הרומה וקדוש שאין להם אוכלים אין הולכין אלא לשפה אלא עשית שלא כדין אמר להן והלא תנן [לו] בראשוני תרומה מאכליין אותן לבטהה ולוזה ולהרגנולין אמרו לו לא אמרו אלא בראשון טפני שהן מאכל לבהטה רק בשני רבעון בני אדם אוכליין אותם לפיכך לא גור דהמע"ה עלייהן אלא בשני רבעון משום שהם מאכל אדים באחת שעה טכאנ אמרו כל המאכילד לבטהטו חרומה בין חרומה חום לארכן עליו הקתוב אומר וואמר דרכיו ימות (מקלי יט) ואומר (נילדנער יט) ואת קריש בני ישראל לא תחללו ולא תטותו ואמר (קחלת י') חופר גומץ בו [לו] יפול . מכאן אמרו אל ילמד אדם תורה [לח] ברבים אא"כ קרא תורה נבאים וכחובים ושנה משנה ימדרש שנאטור (תליס קו) כי [לט] יטל נברות ה' ישפייע בכל תהלהו . (ו) הרי הוא אומר (קחלת י) ביום טוב היה בטוב ובזום רעה ראה גם את זה לעטת וזה עשה האלים על דברת שלא ימצא האדם אחריו מואמה וכי אמר הקב"ה לאדם פזים שנתחיך על פני הארץ עשה טעים טובים והצל עצמן מן הגול ומן אדרבר מכוער לכך נאמר ביום טוב היה בטוב ובזום רעה ראה טה שעשית לפיכך באו עלייך יסוריין שאין יטירין באן על האדם אל לא לטוברט להוציא מידו כל מה שחתטא ועשה . ד"א ביום טוב וגנו' שננו חכמים במשנה אל תהיאש מן הפורעניות לך נאמר ביום טוב היה בטוב ובזום רעה ראה [ט] בפורענותן של הרשעים מהם היו טולוין בתורה ובמצוות יוודין לנידחים שנאטור (קיעיה ס) וראיתם ושב לבכם לך נאמר מי שיש לו שתי נשים לאחת מקיים שארת כסותה ועונגה ולאחת אינם מקיים עונש גROL יש שם ובכל מי שאוטו מורה בדברים הלל ואינו רוצה

טובי חיים

ישועות יעקב

ד"א כי פדה ה' את יעקב וגנו' לשני ה' הח האחד קשה מחבירו כדאמרן . ר"א לשני שותפין בעסק אחד בשירה ואחד במלוכה ואחד מהן קשה מחבירו הקשה נגעש טפני חבריו לך נאמר כי פדה וגנו' . ר"א כי פדה ה' את יעקב מי שיש לו שתי נשים לאחת מקיים שארת כסותה ועונגה ולאחת אינם מקיים עונש גROL יש שם ובכל מי שאוטו מורה בדברים הלל ואינו לך

פ"ה : [לה] אותו הכהן עצמו ענו' : [לו] פ' בהרא דרכ' תרומות משנה ט' ועי' י"ש כפירוש הריב : [לה] וטיטא דקי"א וטיריך גדר ישכנו נחש : [לה] להוות הוראה באיסור והיתר : [לט] איר שטאל בז' חמוץ לנו אמי ורבבי ירושלמי ט' הדואה : [ס] היה טן גזראים בשרענות של רשיים ולא תהיה מן הנראים : [טא] וזהו הבהיר בפורענות של אחוי הקשה : קאי

רזהה בתוכחה עליו הכתוב אומר טסיר אונו משטווע תורה וגוי (פסלי כה) ושנו חכמים במלשון כל המחלל שם שמייט בטטר [טב] נפערין ממנו בנגלי אחד שונן ואחד מזיד בחילול השם ביחסו [טן] בדבר אתה אומר (תהלים קלג) הנה מה טוב ומה נעים שבת אחיכם גם יחד בשיריבר הקב"ה עם משה אב לחכמים ובבניאים לנאו את ישראל לא היה לו לסרב בשליחות המקומם אף על פי כן לא דבר הקב"ה עמו אלא בלשון שמה שנאמר הנה הוא יצא לקרארך וראך ושם כלבו (סמות ד) והלא הדברים קל וחומר ומה משה חכם החכמים הנזראים ובבניאים ולא היה לו לסרב בשליחות המקומם אף"כ לא היה הקב"ה מדבר עמו אלא בשמה אהרן אחיו שנתקבון עשה שלום בין ישראל לאביהם שבשמי ובין ישראל לישראלי ובין חכם [טדר] לחכם ובין אדם לחבירו ובין איש לאשתו על אחת כמה וכמה שהיה מדבר הקב"ה עתה בשמה עלייהם הוא אומר הנה מה טוב ומה נעים שבת אחיכם גם יחד וגוי. ר"א הנה מה טוב וגוי עשה אדם מעש"ט בילדותו והוקין וכופל את מעשיו לטובה עליי [טה] הוא אומר הנה מה טוב וגוי. ר"א קרא אדם תורה נבאים וכותבים בילדותו והוקין וכופל את מעשיו ושנה טונה וטרכש הלכות ואגדות עליו הוא אומר הנה מה טוב ומה נעים וגוי. ר"א אם האחד יושב ושונה עם חבירו עלייהן הוא אומר הנה מה טוב וגוי. ר"א שני אחיכם בבית אחד וקוריין ושוניין וזה עס זה ושמחים וזה עס וזה ואוכלין ושוטין וזה עס זה עלייהן הוא אומר הנה מה טוב וגוי. ר"א שני אחיכם בבית המדרש הנדרול שלו וצדיקים יושבים לעניין ויאמר להם אני הוא שנפטרתם למיתה עלי ואני הוא שנרגנתם עלי לכן ההחי אתה כמוני מה אני כי וקיים לעולם ולעולם עולמים כך תהיו אתם חיים וכיימים לעולם ולעולם עולמים שנאמר (יטעה גג) מלך ביפוי החזינה עיניך תראינה ארץ מרחקים מאי תראינה ארץ מרחקים אלו הלכות שחנן הין בדעתו של הקב"ה תשע מאות ושבעים וארכעה דורות קודם שנברא העולם ואמר אותן להם לישראל ואוטר (מלוחci ח) ועיניכם תראינה ואתם תאמרו ינדי ה' מעלה לבול ישראל עיניכם תראינה זו ממדת הדין בעכרם ואתם תאמרו ינדי ה' מעלה לבול ישראל כך אמר הקב"ה לישראל בני קראו את הטקרה והרבבו אותו ושנו את המשנה והרבו אותה עד שני עצמי אבוא ואוטר לכם על המתמא טמא ועל הטהור טהור על הטהור [טו] במקומו ועל המתמא במקומו שנאמר (גופט ז) זרעו לבס לצדקה וקצרו לפיה חמד וגוי עדר יבא ויורה [מו] צדק לכם:

פרק יד כל [א] הקץ בחים טובים בעוה"ז סימן רע לו ולמה הדבר רומה למלך בשיר ודם שויין את עבדו יום אחד טימי החן אל סעודתו החזיק לו טוביה ימנו שני ימים החזיק לו טוביה שלשה ימים החזיק לו טוביה אילו ימנו כל שמונת ימי החן עאי' שהיה צריך להחזיק [ב] לו טוביה. مثل למלך ב"ו שאמר לעבדו הרוי אתה לפני שלשים יום בסעודת אחת וגם אתן לך מהנה טוביה טעם אצלו חמשה עשר יום אמר חבד למלך אין טבקש יותר לסעוד אציך והרי לך מהנה שלך וטרף אותה המתה בפני נמצא אותו העבר בפי טוביה לפני המלך וכי זו היא דרך ארץ אין זה דרך הארץ לזרען ואיך מה יש לעבד איזיך לעשות אלא צריך לפויים את המלך ולברכו ולשבחו. כך ראי הוא לזרען של יעקב שיברך וישבח וירומם ויעלה ינדי ויקרש שמו של מלך מלכי המלכים הקב"ה שאמר והיה העולם סעדת פון המן ארבעים שנה מן הלחם שמלאכי השורט אוכלין ולאחר שעה לא היו מבקשיין מהנת ארץ ישראל כיון שעבריו על התורה ומצוותיה שבזכותה ניתן להם אי והוא ישראל כפוי טובה עד שהגלה אותם מא"י וישראלים מעלה פניו ואח"כ חורו בתשובה ושבו אל הש"י בחוץ הנאות ואמר להם הקב"ה בני [ד] הסבו שעה אחת עד שנייעין ייעץ הסעודת וכל כך [ה] למה כדי לمارك עונותיהם של ישראל שייהו בולן [ו] טהורין ויבאו לחוי עוה"ב לפי שאין כל אומה ולשון שברא הקב"ה בעולם מסוף העולם ועד סופו שכולן יהיו בני העובב אלא זרעו של יעקב בלבד שנאמר (ירמיה ל) הנה מביא אותם מארץ צפון ולבצתי טירכתי ארץ בס עור ופסח הרה וילדה יהדו קהן גדור ישבו הנה בהם עור ופסח אלו עמי [ו] הארץ שיש בהם רך ארץ ושאר מצות ומרחיקין את עצמן פון הגול ומון העכירה וטרכר מכוער א"ר שמעון כי היושב ואין עווה עכירה נוהני לו שכיר בעווה מצוה. רבר אחר בהם עור ופסח אלו [ח] חכמים ותלמידיהם

טובי חיים

ונס לערע נלהירת נפק לטענה. טעל ידי [טב] קאי על כל החלוקות שדרש אפי' לא ידע אדם טוה טי הוא קשה יכנ לא יאטר אדם כלבו טי ידרע גרע טוכ מועלותיך (טס)

אם אני סורה בבריות אלו ואני רוזה בתוכה:

ל

[טג] בטו שאם אתה א' איבנו טוב לא נאה ישיבחם יהוד

לדייך אם שנייהם כא' טובים: [טד] אם היה מוכח אחד עם חבירו: [טה] המעט שבילדותו ושבזקנותו חף

לאו לעתיד הסקים ועייר הסוד של טומאה וטהרה: [טז] להודיע לכם צפונות וטודות התורה. רשי':

פרק יד [א] טואם וקץ בחיו וכופר בטובות הש"י: [ב] כך צריך לשכח להקב"ה על כל טה שכירא

לזרעך האדם ולהנאותו ולא יהיה קץ וטואם בטובתו ית': [ג] דבריו עלייו דברי חיטולות תנאי כטו והגן

תגלות

ד

הלוויים שטוטרין עצם למות באלה למקרה ולמשנה ולמדרשה ולהלכות ואנרכות עליהם הוא אומר (תלאיis קיט) אשר תמי דרכו ואומר האל תמים דרכו (פס יח) שלשה עצביין הן ושלשתן בחוקת כשרין הן א' מהן אי' [ט] עמי הארץ שיש בהן דרך ארץ ושאר מצות ומרחיקין את עצמן מן הנגול וממן העבירה ומדובר מכוור ומדובר עלייהן הוא אומר (יטsie מט) סקרה ומשנה ואין להם [ז] לב להבין והשלישי מהן אלו החכמים ותלמידיהם שטוטרין אהצטן למות באלה להבין במרקא ובמשנה גמרא בהלכות ובאנדרות עלייהן הוא אומר (יטsie מט) חחרשים שמעו וננו'. مثل למלך בשער ודרכ שיש לו בנים ועבדים הרבה קצת מהן בעלי טוטרין מהן אלטין וחזרים וסומין וקצת מהן בעלי מקרא בעלי משנה ותלמוד וקצת מהן בעלי טוטרין ויש לו ימלך עסך ומלאה עטהן כשהמלך רוצה לעשות חשבונן אין הולך אלא אצל בעלי מקרא וכבעלי משנה ותלמוד ואצל [יא] פקחין שבהן ועל אלו [יב] הוא אומר החזרים שמעו ועל אלו [יג] הוא אומר (פס) והוילכתו עוריים ברוך לא ידרשו וננו', ר"א בת עיר ופסח אלו בני אדם שבאו לידי מקרא ומשנה והם מלוכדים [יד] בדברים מכוערים וקשה לבעל הרחמים להפסידן [טו] מן העולם ומה עניין לומר אחריו הרה וילדה יהרו [טו] אלו חכמי ישראל ותלמידיהם שטוטרין א"ע למות באלה במרקא במשנה במדרשה בהלכות ובאנדרות והן מתינגן ארבע רוחות העולם מן דרום יצפון ומן מורה למערב ומחמדין ומתאוזין ומצפין שאם ימצא אחר מהן פכח בד"ת שתנות נפשו עליו. ומה עניין לומר אחריו קהן גדול ישובו הנה אלו האנשים ונשים וטף ונער וכן כלן חיבור להורות לו להקב"ה ולשופך רחמים ולבקש תחנניות מלפניו ולבקש ממני רעה ובינה והשכל שנאמר (פס יח) כי מלאה הארץ דעתה את ה' כמיס לום מכם :

פעם אחת הייתה עובר מקום למקומ מצאנו אדם אחד שיש בו מקרא ואין בו משנה ואמר לי רבינו אני רוצה לומך דבר אחר ומתיירא אני שמא תקפיד עלי אמרתי לו בני אם אתה שואלני בד"ת מפני מה אκפיד אני עלייך ואמר לי רבינו מפני מה נאמר (תלאיis קל) נתן לך לכט בשער ונאמר (פס קמו) נתן לך חכמה לחמה לבני עורב אשר יקראו [ז] וארט אין מכין הוא לו אמרתי לוبني (ה) לא בדרך ארץ שארם עושה בידו וכי אין הקב"ה [יח] טברך את מעשי ידיו יכול יהא יושב [יט] ובטל מן המלאכה או מן הטשא ומתן ח"ל (לכרים יד) לטען יברך ה' אלהיך בכל מעשה ידר אשר תעשה והוא עלי רבינו תשוכה וזה שהשכמים שיתן [ב] הראשונה שאמרתי לך וזה מאכלה בעני אמרתי לו בני יש כה לאבי שבשכמים שניין כי חכמה ובינה ורעה והשכל ואשיבך עוד על מי ששאלתני צא ולמרמן מן השיטה שעובר בשוק כל בנין נשיט טמן חכמה ובינה רעה והשכל וכי [בג] יכול לפרנס א"ע אף שעיה אחת כך כל בנין אדם כשנתל ממנה רעה הרי הן חשובין כבהתה [כב] וחיה וועוף ושאר בריות שברא הקב"ה בעולמו מעד אני עלי שטים וארץ שישוב הקב"ה ומחלק בידו מונחותו לכל בא עולם וכל טעה ידיו שברא מادر עד בהטה מרמש ועד עוף השטים והכחות הוא אומר (יטsie נג) יראת ה' [בג] היא אוצרו. ר"א יראת ה' היא אוצרו משל למלך בשער ודרכ שהוא לו בנים יותרם הרבה כתוב כל דברים על הנגיד ותלאה בחזר החיצונה הראשונה אנרגת פתוחה לכל שלו מה עשה המלך כתוב כל דברים על הנגיד ותלאה בחזר החיצונה הראשונה יקרא אותה ויקיים ארם והברוז יוצא מלפני המלך ומכריו ואמר כל מי שיבא אל האנרגת הזאת יברך רומין בעזה ובבוח' כל מה שבתוכה בה יבא ויטול לחם ומוסנות מלפני המלך כך הן ישראל רומין בעזה ובבוח' בברבי תורה כיון שבא אדם לידי מקרא ומשנה ומלמד מהן יראת שטים ומעשים מוכנים הוו זיין ומספרנין ומכלכליין אותן עד שבנסו לבית עולמן שנאמר שאין מקבלין עלייהן התוכחות חכמת ורעת יראת ה' היא אוצרו (פס). ואמר לי רבינו מפני מה חביבין רבבי תורה על הקב"ה יותר טבל בא עולם אמרתי לו בני מפני שדברי תורה מבריין את ישראל לכהן וכות ומחנבי אותן למצוות וסבירין אותן להחייה"ב משל למלך בשער ודרכ שיש לו בנים וערבים הרבה ברוז ביהו יוש למלך עבר ז肯 ביןיהם שהוא מלטר אהיבני דרכים נאים ומעיט ובכל יום ויום בשנכננסון בני וערדיו לפני פניו מניח המלך את כולם ואוהב את העבר הזקן שיש לו בתוכו ביתו ואמרו לנו עברדיו

ישועות יעקב

[ז] כי אורך הגלות מפרק עונותיהם: [ח] שהם כטו עוירס פרק י' לא בדרך ארץ שארם עושה . ופסחים בתורה: [ח] שעושים עצם עוירים סלהסתכל בעויריות ופסחים שלא לרווח דבר עבירה: [ט] שהה דוגמים על שלא יכולם לעסוק בתורה: [י] ומחמת זה תאנים כדי להבין: [יא] ר' כל בהם הוא סחת עשו יתער טלים. אין עטחות סדקך יותר כסיס וסבכינו נשענה פאר: [יב] על עטי הארץ אומר שפכו ר' לרטות אונט לשפטו טפי החכמים: [יג] אותן שאין להם לב להבין ואיתן שטוטדים נטשם להבין עליהם אומר הולכת וגוי ר' כל אני אנלה לכט סודותיה ושמתי: [יד] שעשו א' עלייהם עווים בתורה: [טו] לבכתי ידך טסנו נדה: [טו] שכט המלמד לבן תבירות תורה מעלה עליי לכחוב כאלו ילדו: [יז] בילקוט ת浩ים דף קב"ה ע' גרסא אחרית ע"ש ר' שאלת צירין לשירות אחר פרנסתו אוין טבון דו: [יח] וכוה היה הקב"ה הכנן לו בפה שביבר בעשה ידו: [יט] כבהתה וויה ויעף שטהפרנסין שלאי בצעיר: [כ] פ' השבתני שהקב"ה מכין לו בפה שנותן לו ברכיה במעשי ידו אבל אני יודע מה אדרין לשירות כל עיקר: [כא] אפיקו אס יוצאה להבין לעצמו: [כב] ומכין לו פרנסת כל שום פרחוא כמו לבחמת: [כב] שאם אדם יראו שטים לפי יראו ועבדתו כך מתרגס. ויש שוכחה שמלאכתו נעשית על ידי גת

עכידיו למה אהבת את העבר והוקן יותר מן הכל ואמיר להם המלך אלמלא עבר וכן מה שהוזע מלמד את בני דרכיהם נאים ונעים ומעשים טובים מה יהיה עליהם כך ד"ת הוילומבריעין את ישראל לכף זכות ומחנclin אthon במצוות וטביאין אותו לחוי עולם הבא לפיך חביבין דית עליו על הקב"ה יותר מכל בא עולם ומכל מעשי ידיו שברא. ואמר לי רבבי (נ"י שני דברים יש בלבבי ואני איהבך אהבה גמורה) שני דברים יש בעולם ואני אהבם בלבבי אהבה גמורה עליון ההן תורה ויישרל אבל אני יודע איזה טהום קודם אמרתי לו בני ררכן של בני אדם אומרים התורה קדטה שנאמר (מל"ח) ה' קני ראשית דרכו וגנו' אבל אני אומר (ג') יישרל קדרו שנאמר (ירמיה כ) קדר שישראל לה' ראשית הבואת משל לטך שהיא לו אשא וכנים בתחום הבית וכhab את האנרת אל המקום שאשתו ובניז שם (אלמלא אשתו ובנוו של מלך שעושים לו נחת רוח בחורם הבית ובתוך הבית האנרת ולא חורה האנרת ביד השליח) אלמלא אשתי ובני של שעוישין לי נחת רוח בתוך הבית החרבתי את המקום כך אלמלא הם יישרל לא נברא העולם ונחרב העולם בכך נאמר קדר שישראל לה' ראשית הבואתண אמר ה' קני ראשית דרכו וגנו'. [בד] מדה אחרת בישראל מהו אומר (ירמיה ג') מרחוק ה' נראה לי אמר לי רביבי ב"פ נ"ו יישרל בכית ראשון ובאחרון בכית ראשון נתן להם ומן ובאחרון לא נתן להם זמן אמרתי לו בני ישבי בית ראשון עופ"י שהיה עובדי ע"ז היה בהן דרך ארץ (ד) והירה בהן צדקה וניח [כח] טשל ליטך שיש לו בנים ועבדים הרבה רובם אלמים הראשונים וסוטין פרחו במעשיהן נשבע המלך שיפורש מהם כיוון שפירש מהן היו הולכים ובוכין אחרים אמר להן חורומאתרי הריני חור עליון. מכאן ואילך מה עפינו לעשות לשוף רחמים ולבקש תחוננים ותפללה לפניו ולמצאה פתח לפניו (ה) בד"ת שהוא פתח נדול מכל הפתחים שפתח לנו ע"ז עברי הנבאים שבן בתוב (יוחל ג) וגם עתה נאם ה' (נ"ז שבו עמי) שבו עדי בכל לבבם וגנו' מה אם יתגלו רחמי המרוביים עליינו ויקוים עליינו מה שאמרו שפטיו (מיכה ג) עליה הפרץ לפניהם וגנו'. אמר לי רבבי (נ"י השוח) תנוח נפשך עליך שהרבה [כו] שחרת את נפשך עלי לטובה אמרתי לו בני ברוב אחד אומר (מל"י כו) אל חען בסיל באולחו פן תשוה לו גם אתה וכחוב אחד אומר (פס) ענה בסיל כאולרו פן יהיה חכם [כו] בעוני ושנו במשנה הוי שקו ללימוד תורה ורע (ו) מה שתשחיב לאפיקורוס (נ"י אל ר' דברים שיש לי בלבבי לא ארצם לפניך) אמר לי רבבי דברים הללו הי בלבבי ולא הייתה רוצה (ו) לאמրם לפניך אמרתי לו בני העבודה כל הדברים הללו ששאלתני לא שאני אדם מעולם ומימי לא למדתים אלא [כח] מתק ברוך המקום ברוך הוא שכח בתורה ובתלמידי חכמים ששנו לנו המשגה זאת

廟宇의 חיים

ישועות יעקב

פרטנו לו. כי לס בלחמת פ' נתן לו (מל"ו ל'): על ידי שהוא ירא שיטים לאתיו: [בד] ר' ל' עד (ב') יישרל קדרתו בו'. רוחניות תכונתת התחורה נקרעת ראייה שישרל קדרtin: [כח] טשל וזה הוא על גלות חכונה ולחות כמ"ט לטו לחתנו כלחות וטרחן ה'ס רוחנית טוב (טשל' י"א) וכן ואוהבו שתרו טופר: [כו] אם לא וקודם לתורה נקרעת תכואה (ויקוקין): (ג) מרחוק תענה אותו ור' הוילם ושאלת אותו בד"ת ענייתך ה' נראה אליו'. פירות התורה נקרעל רמקוק על כס סני' טשא'ב

רחק וקודם לטולס חלפיס טה כו'. וחות מ' טל מרחוק הו נחים מוקוט מון. ור' ל' קוטס מן התורה הנקוט ריחוק רלה פק'ה ליטרחל. כי מתחנן טל יטראחן קדמת לתוכה (ויקוקין): (ד) והיתה בהן צדקה וגמiliות חסדים. מה טהון כן נבנית טני כיחה קינלה וסגולת הגס ופדיין מרכז מדיה או ביגינו. לכן הולין הננות המר זהה געון זה (ויקוקין). ובספר שעריו פקדוטה חלק כ' כח דלע' נתחרך הקן ולו געלס חלע' לסייעת קינות עכ'ל. וכברית ספר חרדיים פרק ז' כתוב לדין נתחרך גלוותיט על עון מחלוקת וסגולת הגס טדיין לה הגPEARו ממנה כו'. לכן כל חיט יטראל יתאר מלנסוס כיחס הטעון טליידי טון סגולת הגס לו לפון ארע לו מחלוקת חוליה. יתן חל לטנו כו' סיה' להנה רנה וטלאס וריעות פס כל יטראל מיל', וכמספר חוליות יט' פרצת סמיינ' כתוב כס טוללות הפלרים כי חירות כגולות הזה הו הער הפלום וטירוד הלבבות טנוינו. וכטילו יטראל חוגלה לחות יתרוקב הגיהלה עכ'ל: (ה) בדרבי תורה שהוא שדו נזרול. יט' לפרט על טי מה סכת מארז'ס נחרת התוכבה וזה לטנוו והאגה פיקר הלהגה סיון מתקדקות רוחה כרומת כמ"ט יטקי מאסיקות פיהו כעדט. ועל זה נחרט וככל נפק' אקס כל תלקי הנפש וטכל ומלות ולכוסה מסבנה דיגוד ומשב לבנקה כוון נו יתכרך מה הו רחוש טף חתך כי' רמוס גבר. וככל נטכל וחכמתו יתכרך הו עזון כתורה דליהויטל מחייבת נפקה. וכן המהגה נמחנתו יתכרך וכדנא זכר. וו הלהגה וכמ"ט וטסיס דכרי כפק' ודכרי חסר טמיינ' כפק'. והמעטה הו מעטה בלבד להדרה להחיות רוח טפליס כמ"ט כי סחת ימיס טסה פ' גור. וזה טיען מחדקאות רומו כרומת כתכליות הדרקאות וסיחוד כתהוו מהמתה מהנה כו'. ולפי טפנס הבנויות נזנחת זין ולו'ל נלייסורי בימה פונס במוח נבן תיקו הו יתעטך כלורייטה דמחכמה נפקה. וזה טהמר נתדרם חזס טנד טניר בינה ונתהייכ' מיתה לסmiss מה ישפה ויחי' לס כי' דגnil לקלות דף חד יקיע' כ' דפיס. לטנות פרק חמץ יטנה כ' פרקים. וטינו כמצל חכל הינפק ומוור וקופר וטמוקס ה Kapoor הו כטול ומטפל וככה הו נחכל נטלתו זהה טהמלה המכוב נחמל ולחמת יכופר טון, וולין לחמת אלון תורה כו'. ומון כית טלי' כוונת ומכחה הו דחוינו מתחכפר חכל מתחכפר כתורה וגיח' כו' נחינות תזונה טילחה ווחתדנקות רוחה כרומת הלא כתפלת וכפרט נק'ז ונרכות' כדי לומר כל נגן וככל נפק' נחמת לממותו עכ'ל. ועיין כמה סכתנתי לפיל רם פרק ו' ונטק'ג' טס: (ו) מה שתשחיב לאפיקורוס. מכ'ג טהני

זהותתו גולה למקומות תורה ולא האמר שהיה תבוא אחורין [כט] או שהביריך יקיטוה כיצד
ואל בינו ר' אל תשען:

פרק טו בא אביו וישב (ני' בוגדר) בוגדר היה בנו משנה ואמר ר' רבי רחיצת ידים מן התורה לא נאמר לנו טהרה טיני (ני' אמר) אמרתי לו בני דברים הרבנה יש לנו וחטויין הן ולא צידך הכתוב לא אמר לפיכך [א] הטילו אותן על ישראל ואמר הון יבדלו אותן כרי להרבנותם שברן. ומפני לך תרע לך שכן הוא כשהיו ישראל במדבר אמר הקב'ה למשה (סמות יט) לך אל העם וקדשתם היום ומחר וככטו שלליהם ושנו חכמים במשנה וקדשתם בטבילה גם לטרט רחיצת ידים מן התורה טמן משה ואחרין ובנו שנאמר בבואהם אל האל טוער ירחתו מים (סמות ז) ואצל ישראל מהו אומר (יירלח ז) [בבנ] והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני מכאנ' היה רבנן גטלאל אוכל [ג] חולין בטהרה ואמר לתלמידיו לא לכהנים בלבד ניתנה קדושה אלא לכהנים ולויים וישראלים כולם שנאמר (יירלח יט) דבר אל כל ערת בני ישראל וגוי קדושים תהיה מכאנ' אמרו כל המולא בנטילת ידים סימן רע לו ועליו הוא אומר (לנרטס כת) והוא בשמעו את דברי האלה הזאת ולא יאהה ה' פלאות לו וגוי וטהה ה' את [דר] שמו מתחת השם הא לטרת כל האוכל בלא נטילת ידים [ה] כאלו בא על אשת איש. ואמר ר' אין שחיטה מן הצואר טן התרה אמרתי לו בני מה ראית לומר בן (ה) ולא שחיטה עצמה מן התרה בעלה וחטא ואמש אמרתי לו בני הובחים כולם ואמרתי לו בני אבל באמת [ו] והמנרים בשחיטתו כל שהוא וזה סימנים בכחמה שחיטתו בשירה ורוכו של אחר במויהו [ו] והמנרים בשחיטתו כל שהוא וזה רע עין. ברוך המקום ברוך הוא שאין לפניו משוא פנים בשם שהטבה מושך הבשר מן הצואר ומגירים ומבייאו לידי פסולך מושבון מטנוו מונתני אותו לאחרים שנאמר (מעלי כת) מרבה הוננו בנשך ותרכית וגוי. ואמר ר' אין דם אסור מן הרם הא אין כאן דם אדם אמרתי לו בני ראית לומר כך אמר ר' רבי דכתיב לא תאכלו על הרם הא אין כאן דם אדם אמרתי לו בני יהלא הדברים ק' ומה אם בהמה וחיה ועוף שדרבן לאכולו אוטר (לנרטס ינ) רק חזק לבתמי שאון דרבנן לאכולו לא כל הנפש ולא תאכל הנפש עם הבשר וגוי ואמר כי נפש כל בשער דם בנפשו הוא ואמר לבני ישראל דם כל בשער לא תאכלו כי נפש כל בשער דמו הוא (יירלח ז) דם כל בשער לא תאכלו להביא דם אהן אמר באילה לפ' כי נפש כל בשער דמו הוא. והעבדה אף [ו] דם החיה שנקרש ונתמצה בכל ומיוחד בפי' שעשנו בכל אחד אף זה אמר באילה שני' דם כת'ם. ואמר ר' רבי בהמה שלא הקריב ממנה קרבן חלבת מותר אמרתי לו בני מה ראית לומר בן אמר ר' רבי דכתיב (יירלח ז) כי כל אוכל חלב טן הבהמה אשר יקריב ממנה אשה לה' ונברחה וגוי. אמרתי לו בני ראה בחה של תורה מה היא וכל אמריה בינה כל דבר ודבר שנאמר בה לא נאמרה אלא בתקמה בכינה ובחשבן כרי שלא יאמר אדם לעצמו בהמה שמקריבין ממנה קרבן חלבת אסור ובಹמה שאין מקריבין ממנה קרבן חלבת מותר לכך חור הכתוב ופירשה [ח] במקום אחר חלקת עולם לדורותיכם בכל מושבותיכם כל חלב וכל דם לא תאכלו (יירלח ג) תקחת עולם לדורותיכם למלוך מכאן שיינdeg הדבר לדורות חלב וכל דם לא תאכלו (יירלח ג) ערד טף העולם בכל מושבותיכם בארץ ובחו'ל כל חלב וכל דם לא תאכלו טה [ט] דם אסור באילה אף חלב אסור באילה א'כ למה נאמר כל [ז] חלב וכל דם אלא להקיש מצות שנייהן להדרי שדם שווה לחלב וחלב שווה לדם ושניהם במלוקות וכורת לך נאמר כל חלב וכל דם וכל שננו חכמים במשנה מה אם הרם שנפשו של אדם קaza טנוו אפילו הבי הפורש מטנוו מקבל שבר גול ועריות שגפשו של אדם מתחאה להן ומחמדתן הפורש מהן עאכ'ו שיאבה לו לדורותיו

טובי חיים

ישועות יעקב

תשאכ' אם הייתה שואלי בمسئולי דעלטוא כטו שאל טהרה טומאה. בראש העין ובן חידזו בוגדר טני טקירות אלו בשכט מטוס טהרה ליט' יאל וככדר (ויקוקין): (ז) לא אמרת פרק ב': (כח) שמתמתת שאלהך עמדתי עלייהם: לפניך. מטוס טהירתי סנור טמל תהheid מל' (פס). (כט) באבות ל'ג' או:

פרק טו טו (ז) ולא שחיטה עצמה. פירוט כתמי.

פרק טו [א] הקב'ה חטיל סצ'ות אלו על חכמי הדור שהן יגוזו עליהם יבדילו יופרשו הכל פקרנאות סנטורה לanon וטמס (ויקוקין): (ב) כך אמרם סן העבירות על ידי הגזירות והגדירות: (ב) וודידו הכל פקרנאות אלו טים וראשונים שנוחכמים. חי' ס' סכתוב בתורה הכל פקרנאות וקמץ ותיחום קדושים אלו טים אחזרניים כ' עי'ש: (ג) שריה נזהר ליגע בשום טפאה כטו הכהנים לקרש לתרוותה כך הוא אכל חולין על טהרת הקדש: (ד) וזה פיטון רע לו שנעקי שטו סן העולם: (ה) וכן הוא בפרק כמה דטסה והטעם כיוון דאסטכיה על קראי דקדושים וכל סקוט שאחיה מוצא קדושה הוא גדר עדות כטו שאמרו ר' זעיר וכון פ' רשות' בקדושים: (ו) כששהה לטעלה לטבעת הנדולת נקרא הנדרטה ורע עין עושה כן כדי שלא ישאר מעת בשער אצל הראש ושם התאש שחיטה טסילה כדרטורה בחילין: (ז) ולא תאפר דזוקא דם הגטש אסור אלא דם חי עלי ידי הקופה או סגנתן אף שאינו דם הנטש גם כן אסור. ונגיד' אף דם דגים שיחדו בפניהם עצמו קרעו ונחטעה דס' ונתנו בכלי ואמר ורזה לומר אם אין בו התייכת בג או קשחת אטור טפוני טרואית עין: (ח) ואף שזו ספק נאסר בתולא בחקרא ווטוק ראשון נאמד בפרשא צ' אין סוקרים ומואזר בתורה: (ט) אפלו איןו של קרבן: (י) לכתוב וכל

ולדורותיו ולזרוי דורות עד סוף כל הדורות. ואמר לי רבי גול אח מותר אמרתי לו בני מה ראית לומר כך ואמר לי רבי נאמר על הר פיני (סמות כ) כבר את אביריך ואת אמר לא תרצה לא חנוך לא הנגב וגוי. והלא (ג) אין שם גול אח ומתרתיך לו בני לא וזה שיטה הראשונה שאמרתי לך דברים הרבה יש לנו וחותרין הן ולא צריך הכתוב לאומך לפיכך הטילו על ישראל ואמר הן יכירלו אותו כדי להזכיר שכרן עלייהן הכתוב אומר (ימ' כ') נפשי אויתיך בפילה וגוי. אבל הייתי אומר מטרך ד"ה [יא] מתרפין וחתוך דברי תורה מתרפין. מכאן אמרו בשטוניה דברים העולם חרב ובגד' דברים העולם מתישב בה' דברים העולם הרבה א' על הדינין ב' ועל ע"ז ג' ועל גלו עריות ד' ועל שפיכות דמים ה' ועל חילול השם ו' ועל דברים טביערים שאדם מוציא מפיו ז' ועל גנות הרוח ח' ועל לשון הרע ויש אמורים אף על החיטמוד. (ל) דורות [יב] הראשונים לא נקרו מן העולם אלא [יג] מתחוק שטונה דברים דברים נקרו מן העולם כל' ויאמרו לא סור מטנו ורעת דרכיך לא חפצנו וגוי וחתוך שטונה דברים נקרו מן העולם ואנשי דור הפלגה לא נקרו מן העולם אלא מתחוק שטונה דברים שנאמר (נראה יד) וכי כל הארץ שפה אחת וגוי וחתוך שטונה דברים נקרו מן העולם. ואנשי סדום לא נקרו מן העולם אלא מתחוק שטונה דברים שנאמר (פס יג) ואנשי סדום רעים וחמאים לה' מادر וחתוך שטונה דברים נקרו מן העולם ויאמר פרעה מי ה' אשר אשמע בקלו וחתוך שטונה דברים נקרו מן העולם סנחרב לא נקר מן העולם אלא מתחוק שטונה דברים שנאמר (מלכים ב יח) מי בבל אלהי הארץ וגוי כי יציל את ירושלים מידי וחתוך שטונה דברים נקר מן העולם. נבוכרגוץ לא נקר טן העולם אלא מתחוק שטונה דברים שנאמר (ימ' יד) ואתה אמרת לבבך השטים עליה וט' וחתוך שטונה דברים נקר טן העולם. ובארכעה דברים מתישב מהוך הצדקה וחתוך הדין וחתוך האמת וחתוך השלום ואמר לי רבינו מעשה שבתרתי לעובדים אחר ארכעה כורין של תמרים ומדרתי לו בבית אפילו [יר] מתחזה על מתחזה ואמר לי אלהים על השמים ואתה יודע עלי טדה שאתה מודד לי וחתוך שטדרתי לו בביה אף חסרתי לו שלשה סאין של תמרים ולא חנוך ונען רעך הרי הוא כאחיך ואחיך הרי הוא ברעך הוא למדת שנול עבויים אסור כי גול הוא ואציל גול של אתה וחתוך שראה הקב"ה בנוי אדם שהן עוסקין ונוזלין וחותקון זה לזה חור ופירש בקבלה עיי יחזקאל (ימוקמל יט) אביו כי עשה נול אח ואשר לא פוב עשה בחוך עטי והנה סת בעונו. ואמר לי רבינו בת חטורה או בת הבת אמרתי לו בני כמו שהבת הוא עוזה בך היא בת הבת נ"כ ערוה כמו שהיא הבת בך היא הבת הבת ואמר לי רבינו והלא כתיב בתורה (ויקרא יט) (ה) ערות בת בך או בת בך לא חנינה אמרתי לו בני ולא ק"ו הוא ומה אם בת בנו ובת בתו אטורה לו בתו לא כי' ערות אהה ובתת [ט] לא חנינה (ו) בין אהה ובתת משלו בין אהה ובתת טמוקם אחר ואמר לי רבינו (ו) ובחותר או נרה חטורה אמרתי לו בני (ט) נרה חטורה טוב ואמר לי רבינו והלא לא לטרנו טבילה לנרה (ט) אלא טן הוב אמרתי לו בני והלא דברים ק"ז ומה אם הוב (ו) שאין פה ורבה מטמא אחת

ישועות יעקב

טובי חיים

ולך רם וחלב לא תאכלו. ועי' כל זה בבריתות פרק כסא: (יא) העוברין עליה ועל דברי סופרים: (יב) דור אנטש וודת הפטול: (יג) אסילו על אי' שטונה דברים ומכל שכן על כל שטונה דברים וכן ציריך לפרש בכם ולכך כטול הדברics: (יד) שלא היה לו סדה גודלה וסדר לו בסדרה המתוקח חצי קב או חצי סאה וטהרת שחיה בית אסל ושם הוזרך למזרד לו הרכת פיעסם טעה כמפעוט ותקר לו ג' סאין. ולשון מתחזה על מתחזה כמו יד על יד: (טו) כיוון דכתיב את בת בנה ואת בת בתה לא תקח נילף קל וחותר לאשה ובתת אסילו.

דנrios. מה סכפרו כי סאול סקל נגיד כל העמונות לדנrios לכטוניה כמלמר קויל כשבנד ע"ז כהלו עינך על כל כתורס (טס): (ה) ערות בת בך. לו וכבר הפסוק כתו ממענו וידוע ממי' דכתו ממען לו חספה כתורה. והטיך לו חליינו ז'ל ולמה קל וחומר הו. ומול לו הס כת כתו טהיר בלה מכם כתו חספה לו. דגונת סדר נארו בכל טעריות. מכ"ם כתו טהיר כתו וכטרו ממען קל וחותר למסורה לו (אקווקן): (ו) בין אהה ובתת משלו. טירוס בה לזרין למלול בקהל יתומר פול רקס כתו מלגוטו היה כל כתו מלגוטו פול דכלה נטה לה תגלה דקחי נ"כ מל אהה ובתת משלו. וגס כתו מלגוטו ללמד גניזה טה מפסקו ז' כמו טכטן גראט' וט'ח פרטת מהרי. ולפיירוס סיטוטות יעקב לו תירן כלוט, ז' ג' לדפריקת: (ז) ובחותר. טירוס קמל טן טומלה כוכ וטן טומלה בכל אהה חיוה טומלה מאליה טה מורה (ויקוקן): (ח) נרה חטורה טוב לפי שהוב חיינו מאמין עד שטול טומלה לו מהן. ונלה חננה מטמאות ננית כתולון מה' טולדת עדין ננית קרטס כדוריים נגמרה נרה (דפ' מ' ת"ג): (ט) אלא טן הוב, דכתיב כי' רוחן נארו כמה קיס וטאqr (ויקרא טז)

(ט) זאת עשרה טומאות וטעון שבע רחיצות וטבילות שבתורה נדה שהיא פרה ורבה לא כי' שהיא מטמאה אחת עשרה טומאות וטעונה שבע רחיצות וטבילות שבתורה הא למדנו כל האומר לאשותו ולגבותו ולבני בירעו כשהם [טו] בנדותם מטוראים אתם לנגווע בכל הכלים עשו טה שאותם רוצים לעשיות לפי שאין טבילה לנדה מן התורה אין רואה קורת [ז] רוח בעילם מעשה באדם אחד [ז'יח] שקרא הרבה ושנה הרבה ושם ת"ח הרבה ונכננס לבית עולמו בחוץ ימי וגעשית אשתו בשומה והיתה מחוזות על פתח חבירי בעלה ואמרה יהם דבורי בעלי שקרא הרבה ושנה הרבה ושיטש ת"ח הרבה מפני מה מת בחוץ ימי ולא היה ארם שהשיב לה כלום דבר. פעם אחת הייתה מהך בשוק ונכנשתי לחצרה באחת וישבה בגנדי והיתה בוכה אמרתי לה בתני מפני מה את בוכה אמרה לי רבינו בעלי קרא הרבה ושנה הרבה ושיטש ת"ח הרבה ומת בחוץ ימי אמרתי לה בתני נדוחיך מהו אצלך אמרה לי רבינו ח"ו אפילו באצבע קטנה לא נגעבי ואחר כל אותן ישבתי שבעה נקיים שלא אבא לירדי ספק אמרתי לה בתני (ז'ינ) יפה אמר לך בערך שכן אמרו חכמים כובין ובבאות ובנדות ובולדות של אחר שבעה הון מהוריון שנאמר (ויקלע ע) ואמ טהרה מזובה וספירה לה שבעת ימים ואחר תטהר אבל באתן הימים [יט] לבנים מהו אצלך שמא הבאת לו את הסכין שבידך ונגע בו אפילו באצבע הקטנה. אמרה לי רבינו חי רашך רחצתי לו את רגלי וסבתי לו את השמן ויישנתי אני עמו במיטה אחת אני בגדנו שארין לפני משה פנוי משוא פנים שכן כחוב בתורה (ויקלע יח) ואל אחר אמרתי לה ברוך המקום שהרגנו שאין לפני ישקה וינשנקה וידבר עמה דברי תיפלו תיל לא תקרב יכול היא ישן עמה בגנדי לא מטה אותה תיל לא תקרב כדי שלא יאמר אדם לעצמו בשיה בא בנדות אסור לבשרה ואסור [כ] למיטה פירשה מן הנדה שמא תאמר לבשרה אסור ולמיטה מותר לפיכך חור ופירש על ידי יוחוקאל (ימוקל יח) ואת אשת רעה לא טמא ואלasha נדה לא יקרב השוהasha נדה לאשת איש להיותה נזהר עלייך כמו בכל המיתות האmortות בתורה ואומר (עמוט ג) רק אתה ירעתי מכל משפח' האדמה אלו ישראל מטהך שבעים לשונות על כן אפקוד עלייכם את כל עונותיכם אלו תלמידי [כא] חכמים מטהך בית ישראל. עוד אמרתי לה בתני (ז'ינ) בואו ולמד מממה שכחוב בתורה שבר מצה מצוה ושבר עבירה הרבה אדם לשון שוא לשון שקר עם אבי ועם אמו עם אשתו ועם בניו עם רבו שלמדו מקרים ומשנה וחכמה לסוף הוא עושה כך עם כל אדם. הרבה אדם שביעות שוא עם כל אלו לסוף הוא עושה כך עם כל אדם. נהג אדם גנות הרוח עם כל אלו לסוף הוא עושה כך עם כל אדם, העיוו אדם פניו באביו או באמו או בפני מי שנדרול הימנע לסוף הוא לאו הרוי הוא בחוקתו עד יום מותו אהב את הנגים ותרבשו בב"ט מראן את הנגים בנפו אם חור ועשה תשובה טרפאיין אותו ואם (כב) מטנו והרבבו בכ"ט מראן את הנגים שתוי וערב [כב] בגדים נאים שלו [כח] ושודאין אותן בתשובה [כד] טרפאיין ואם לאו הרוי הוא בחוקתו עד יום מותו אהב אדם את אם חור ועשה תשובה טרפאיין אותו ואם לאו הרוי הוא בחוקתו עד יום מותו אהב אדם את מהרנו והרבבו בכ"ט מראן את הנגים נאים שלו [כח] ושודאין אותן בתשובה רשי' לבוכש לבנים לבדיקה שמא חראת וחסרו ספירתה. רשי' שכת דף יג ועי' בתוס' ד"ה בימי לבוני : [כ] ריל בתשובה [כד] טרפאיין ואם לאו נטליין את הבגדים נאים שלו [כח] ושודאין אותן בתשובה רשי' לבוכש לבנים לבדיקה שמא חראת וחסרו ספירתה. רשי' הבית אומר לו אין לי לא חתין ולא שעורין ובאמת יש לו מראן את הנגים בקירות ביתו עד שהן מגיעין לארץ ובשמוציאין כליו מן ביתו לחוץ אל הרחוב של עיר אומרים הבריות זה

טובי חיים

ישועות יעקב

(ז) שאינו פרה ורבה. פלין לו קביאות חמיל ג'י' בילקוש פצער דף קס'ג ע"ב התגסחה אטשובת סאר בטופו : [ז] לא יצא קורת רוח לא בעות' לא לעולם הבא : [ז'ח] טעה או בפרק כסא דשבת בסגנון אחר פיש' : [יט] בגן זבה שסופרת נקיים טשאסקה וזריכנה ללכוש לבנים לבדיקה שמא חראת וחסרו ספירתה. רשי' שכת דף יג ועי' בתוס' ד"ה בימי לבוני : [כ] ריל אף קרב בשור אסור : [כא] שהקב"ה סדרך עטחים סאר : [כב] ואינו רזהה להשאיל לחבירו בגדר או כל ולחדר גמילים חדרים : [כג] טרה בוגדר סדרה טשא'ב באיגן שעוצה פ羞ה בגדר ובודקת גלקה בנפו : [כד] כס'ש וככט שנית ושהדר : [כח] בם' שואם תורה עוז

פיזלע ציחטן ח'ז, והכינן רחיות לה. הכרנה הלטס כו' קלנסטן. וזה הכוונה טכל מגו' מהו. כי מל' ידי סמרניל נפסקו נמלות רודף חמרי מלוות. והיISON נטנירות (מלחורי ח'ז) :

ולמדנו מה הטעין כמה דבריס. לחדר לדרין ליזה מהוד למלול דיני הצע' גלאריכים לכל ליטע נעלמו למעסה. דברי זה היחס כפי הכרחה כי תלמיד חכם ווילע טמיס כמו פנינה מדנרי מליאו זיל' אמרה סכת דף יג ורכ' ותוספת טס רק דסכל דסכל נקיי כמו פנינה גלאריכים לכל מסות דפנינה תלמוד עוללה ודון כיוט. מכל' טטה כומינטו דרכ' מפוזר כספרי נטמן ערוך וטאפקיס צווזלי מיך גלול כל כל מס' נגמול גלאריכים גלאריכים (טפה). וכמ"ט מכרז'ס נהלוות תלמוד חורה פרק ג' דהלוות גלאריכות

זה לה לא וזה שאמר אין כי לא חפין ולא שעוריון והלא יש לו [כו] ברוך הרים ברוך הוא שפטقدس שם הנורול בnelly לכל העולם לכך הוא אמר (ה'ג כ') בחתחרך עם אחיזתו פרח ה', את מעשיך וישברו [כו] אניות וגנו' (יד) [כח] האומניון [כט] והנהנתין ועי פנים עלייה הוא אומר (טהritis נ') כי ורעות רשות תשבנה גנו'. חודשי רע [ג] ידיו דרכם חשק ותכללות [לא] וטעמי שפה ומחילקליך [לב] לשון עלייהן הוא אומר (עס ג') ידיו דרכם חשק ותכללותותנו'. המבאים [לנ'] רעהן בסתר ומחליל השם בnelly ותמלולין את חבריהן בדברים והטטיין מתרוך הקהלה. אוצריו [לה] פירות ומלי בربית ומקני איפה [לו] וטפקיעי שעירים עלידם הוא אומר (עמום ח') נשבעה' בנאות יעקב אם אשכח לנצח כל מעשיהם. כל אלו אין מרישין לבניהם ואם הרישו לבניהם אין מוריישין לבני בניהם משחקים בקוביא ומלי ברכבת ומנדלי בהמה דקה בארץ ישראל והכהנים והלוים שעלו [לו] על חלקם והמנים והאנטים ומחלי [לח] שם שממים [לט] והחנפים עליהם הוא אומר מעת לא יכול לתקן גנו' (קהלת ח') אבל מי שהן [ט] (טו) עלובין ואין עלובין שומפני חרפתם ואין משיבין עושין הרצות מהבהה

ישועות יעקב ושבחין

עוד גנו': [כו] כך אופרים הבrios ומשבחין להקב'ה: [כו] מביא ראייה כי אויר לרשע או לשכנו וכן בגעוי בתים היה צרייך שכנו לסתור החובל שבינו ובין חבריו ועי' בילקוט דף ק'ס ע'א בשם הת'ב': [כח] רופא טקי רם וטוב שכורופאים יגניהם שאנו הויך לעניהם כמו אלו העשוריים: [כת] הם בעלי העונגה והונאה ואיתא בסוטה ט', ענלה ערופה טרבעו בעלי הנאה ג', אין נחת רוחם בעולם ע'ש וכטירש'. וועז פניט כטאמעו הקב'ה טשרר ורווע העז פניט שלא ישלו בצדיקים והוינז צלהוא דרבוי כדאיתא בברכות יה'ר שחצילני טעוי פניט כו' וג'א הרמאים והגנותnis: [ל'] שטהטבי כפריטה כל סמוך לסתה כלו להניט עמו חפיilo בספק פלונטה. וכמו שכתוב הלאנוצי סדר ספרו על זורה דעה נסח. כי מלבד האיטור טוענה לשם חפיilo זריך נדול. כי חס חינוי פורס ורואה דס נסעת תטמיס חטחו קרווב לכועל נדה נמייד עכ'ל. וכמ'ס נסח'ס פ' קפ'ה. וככבר גורנו בעזה' כל דוני קומתות בספריו מסנרת הלאנץ סימן קג'ל. ותחה סרגילה נסחות וסחה לתקדים ב' ח' ג' ימיס קודס ח' קראי וסחה זריך לטראס ממנה ב' ח' ג' ימיס קודס ח' קראי נס' קומתת נדה. כמו שכתובי נסעיף ס'ט טס. גס' נס' קומתת נדה רוחה ימיס סמוך נסחה זורה נזות לה לבודק קולד חטמיט כמה שכתובי נס'ים קג'ל טס

כל אדרס לזריך מליכטן נהייסטריס ח'ו ונס דנרים אליו חפסר למלול חמץ לחכם קמורא סכער יט להס דין קדימה נלימוד טל אחר כל האלכות טה'ז למתכח כל כ' טכ'ל. ועין כמה שכתובי נספרי תומפת מיס עט חיליס מומר ל'ו שוד מנודל חיוכ זה:

ז' עוד למדנו מכאן לפי מה שחנו רוחיס גודל מונט החתטן גדרניש אלו. לריך כל חיט להיות נזהר לחתחק מן הנגה כל טיכות. חפיilo כדינור טה'ז נריך כל כ' כמזרל נספרים. גנס זריך להיות נזהר מחול כפריטה כל סמוך לסתה כלו להניט עמו חפיilo בספק פלונטה. וכמו שכתוב הלאנוצי סדר ספרו על זורה דעה נסח. כי מלבד האיטור טוענה לשם חפיilo זריך נדול. כי חס חינוי פורס ורואה דס נסעת תטמיס חטחו קרווב לכועל נדה נמייד עכ'ל. וכמ'ס נסח'ס פ' קפ'ה. וככבר גורנו בעזה' כל דוני קומתות בספריו מסנרת הלאנץ סימן קג'ל. ותחה סרגילה נסחות וסחה לתקדים ב' ח' ג' ימיס קודס ח' קראי וסחה זריך לטראס ממנה ב' ח' ג' ימיס קודס ח' קראי נס' קומתת נדה. כמו שכתובי נסעיף ס'ט טס. גס'

כמ' קומתת נדה רוחה ימיס סמוך נסחה זורה נזות לה לבודק קולד חטמיט כמה שכתובי נס'ים קג'ל טס:

פרעי דיניס ח'ו:

ובבל וב' ט' לנוג צוירות יתרה וכמו סכמעתי מרבי נדול דעתך מלהט חדור רוכ ניסיס הין להס וסת קנות. והנו רוחיס נחום סחולnis כהוותה פעם לקרב ופפס לרחוק. ולכן לו חפסר להעמל דנרים אלו במלוא טל הדין. ויט לנוג כמו שכתוב הלאנוצי סדר סס לדפי טיט הרכבה מויי וסתות וחין כל חדר צקי נכס וטמסנוויס. לכן כל יrho שמי' זריך לטראס כמה טנות קודס הומן עכ'ל. ונס כטענבר הומן ולו רוחטה ייגאנ נמתינות. כי חולי נודמן דהארה מתחמר מטה לנווח היוש ימיס להדר כ' כמו שຫנו רוחיס עכ'ו:

חחות בענינים ח'ו:

ועיין נתוכת הת'ס סופר טימן קמ'ט הינו שפתחי חסוכה נירוה דעתה סר' קפ'ח וג'אנן הפור סימן ע'ז דחין בענינים כלו מזוט ציטול מזות עונה. וכן סמטעי מרבי נדול. וכן חס לפערם עלה על דעתה סאלס דכוונתו להטניע עמו על חזר כ' . ידע דעל פי רוכ הום פיחוי יה'ר טמפלו חת הלהם בזקרים טלו. חכל צהמת לזרוי רז'ל צה'ח סימן ר'מ מירעינו סגע ומשג'ענו רעב כס למתייס. והנו רוחיס כן נחחות דכל מה טרול הצענית נזה. נחרכה הייל ח'ג. חכל חס מරחיק דעתו וממחנתו מענינים ח'ו נחטעת הייל ח'ו נזות. וווכה לעcod חת הצע'ת נחמת. וככבר דיכרו מוה ספריס הקדוטים הרכבה. והכלל כל מה טנוג ותירות ופרישות צפנינס ח'ו נמחנה לינור ומעסה לס סמיס קדוט יומדר לו. וכן קכלנו מנדולי הרכבה זלה'ס. ומײן כמה שכתובי ליקמן פרק ייח' ס'ק ל'יח' וכטפרא נרכת מיס פרק ד' זריך לטוב סכטופחים נגיינס. ופרע'ז' (יד) האומניין. הס ברופלים ומקייז דס (ויקוקין). וויח'ה נקודותין דף פ'ב טוב סכטופחים נגיינס. וחינו ילה מן ההחול ומחכלו מהכל נריהיס וחוינו מסכבר לנו למקומות. ויט צ'ירדו לרפחות לטמי וחוינו מרפא עכ'ל. ועיין בס גנמיה ורכ' נטורה דניריות גאמודו נגרט. דנוון עינוי ננירוחיס טיהלו זה'ו גרכין לו. ולכן נלהמר עליהם כטפוק כי ורעות רצעים תארכינה וטומך לדיקיס ה'. ר'ל הקב'ה סופר מה הגדיקיס כל' יכל עלייה סוס חולי. ובזה נטרכו ורעות כל האופלים ומקייז דס כמה כל' נערך נט' (ויזקין). ומה טמגנה ברופלים נמדות רעות ה'ג'ל הג'ל מלהר רופח כסדר נמדות טוכות כמה

ושם בין ביסורים עליים הוא אומר ואוהבו בצתת השמש בגבורתו (אפסיס ה'). הגבויים ומואסיטים בעין עצמן וטשעילין את רוחן וכובשין את יצרים עליהם הוא אומר (יטפייה מט) כה אמר ה' גנו' לבוה נפשא למתעב נוי לעבר מושלים מלכים יראו וכמו שרים ושתחו וגנו'. בעלי אמתה ומשיבי פקרון ומחורי אבידה ומכסה חין עליו ה' הוא אומר (תהליט קה) עיני בנאמני ארץ לשכת עפרי וגנו'. [טא] העוצה חפצי אשתו ומניג את בניו בשורה ומשיאasha לבני הקטנים ערד שלא ינייעו [טב] לפרקן קודם שיבאו לזרי התא עליו הוא אוטר (חויכ ה') וידעת כי שלום אהליך ופקחת נור ולא תחטא וידעת כי רב זרעך וצאציך כשב הארץ הבא בבלח אליו כבר בעלות נריש בעתו. הנושא [טג] בת אהותה והאהוב את שבנו והמקרב את קרוביו והמלואה טלע לעני בשעת דחקו עליו הוא אומר (יטפייה ח') או תקרה זה' עינה וגנו'. ראה האדם [טד] קרי (טז) חייב [מה] טבילה מן החורה אם אמר מי ראה אותה אין בכך כלום העבירו מבנגד פנץ שב ראה קרי ואומר מי ראה אותה אין בכך כלום וכן בפעם שלישית [טמ] עבר על מה שכחוב בחורה (ויקול טז) ואיש כי יצא ממנה שכבת רוע ורחץ במים את כל בשרו וטמא עד הערב ועבר על מה שכחוב (חויכ לג) הנה כל אלה יפעל אל פעעים שלש עם גבר לסופו הוא נעשה [טמו] ובמוחך דרכיו שנאמר (ויקלח טז) איש איש כי יהיה זב מבשרו וגנו' ומה ת'ל איש איש אלא (יז) איש אחד זב מבשרו ואיש אחר למקורה לילה ואמ חור ועשה תשובה מרפאיו אותו. ואם לאו הרוי הוא ובעד יום מותו שנאמר (טט) זהה [טט] תהיה טמאתו בזבבו רד בשרו את זבבו וגנו'. מכאן אמרוasha שראתה טפת רם כחרדל ואמרה מי ראה אותה אין בכך כלום העבירתה מבנגד פניה שנים וג' פעעים ועbara על מה שכחוב בחורה (טט) ואשת כי תהיה זבבה בבשרה וגנו' ועbara על מה שכחוב הנה כל אלה יפעל אל גור. לסוף נעשית מתחדך דרכיה זבה ימים רבים שנאמר (טט) ואשה כי זוב זב דמתה ימים רביים בלבד עתה נרתחה וגנו'. ומה תלמוד לומדר בبشرה מלמד שהיה מטמא מבעניכ [טט] כבוחץ רבינו ישמעאל אומר פרשה זו לכתלה לא נאמרה אלא למד על בנות ישראל שטמאות טיפת רם כחרדל זצירה לסתור שבעה נקיים ואחר שספירה שבעה נקיים היא עריצה טבילה בטו נדה גמורה כרי לצאת מבלל עבירה. רבינו מאיר אוטר לא נאמרה פרשה זו אלא למצות פרייה ורביה שאפילו אוכלהasha כל מני מאכל ושתחה כל מני משקה אין אישה [טנו] קוטט בה. אבל אם היה רגיל אצל כל זטן אף' נימי נרותה היה קוטט בה והיה סבט פרייה ורביה. וכך נאמר בחורה שבעת ימים חיה בנדחתה וגנו' כדי שתרא חביבה על בעלה ביום טבילהה עד יום מותה שנאמר לא נאמרה לא למד על דמתה זב. ברוך המקומות ברוך הוא שנתן את התורה לישראל שילמדו ממנה דרך ארץ כדי שלא ירבו עונותיהם שלישראל שכל העובר על מ"ש בחורה עוקר את עצמו טן העווה' ז' ומן העווה' ב' (יח) ועליו הוא אומר למי אווי למי אבוי וגנו' (מגלי כנ). ר"א למי אווי למי אבוי מכאן אמרו כל המשכימים וטעריב וטאהר על הדין טיפן רע לו והוא בידו עוקר א"ע טן העווה' ז' והעווה' ב' ועליו הוא אוטר (חנקק) ואף כי הין בוגר גבר יהיר ולא ינוה אשר הרחיב בשואל נפשו וגנו'. ואין יהיר אלא לשון זדיות

טובי חיים

ישועות יעקב

כמו חכו חומינן גנמרע תענית דף כל ט"ב פ"ז טט: (טז) עלבין ואינן עולבין. היליס נחין עליחס נחוגטן ולען כן פל החריס (טז) סכת דף פ"ח ע"כ: (טז) חייב טבילה מן התורה, כמו שכחוב (ויקלח טז פסוק טז) וליט כי תלע ממנה סכת רוע ורחץ במים גנו' כמו שבביה כתחל"ז פסוק זה כסמוך. ומה שכחוב הזקוקין לפסוק זה היורי כתה"ט. ועל ידי זה נדחק לפראט כסמוך לסופ' מעטה עלווה קרן זרעו נמתק סיועות יעקב כסמוך. וחווינו מן פלורך להטעים כן נלכרי התח"ל. כי כלל חטא"ת נלחר פסוק מיעחד (פסוק י"ח) ומקה להפר ישכג היה חותה זכנת ורעת שישוב: (טט) אף על פי שלא יצא רם חזק לטרודור רק הרגisha שגנחה הסקור: (טנו) אין בעלה טואט חיורי נמקרה לילה. ומה סדרת התח"ל لكمן כפסוק

(טט) שבח פרק ר' יומא פרק ב' גיטין פרק השולח: (טא) שארה כסותה ועונתה יבotta דף ס"ג: [טב] מון י'ב שנה ואילך: [טג] למי שנגע עי אדם רביס על אהותיו יותר סן אהוי וטחוך כך נמצא מהבב אה אשוג רישׁ. ועי' בתוס': [טד] לאונטו על ידי חלום או על ידי אבילה יתרה: [טה] קרלקטן איש חד לוב חד למקורה לילה: [טז] לסוף מטמא עצמי ברצון על ידי שכבת רוע ואמנו טובל עצמי ב'כ ואפ' על פי שטמאתם שווה איננו דוטח גטמא באונג לנטמא לטענו עס אשוח לפי שנעשה לו כהיתר: [טז] זוב טומאתו טומאה שבעה: [טח] ר'יל בחויתו היה עד שישוב: [טט] אף על פי שלא יצא רם חזק לטרודור רק הרגisha שגנחה הסקור: (טנו) אין בעלה טואט בה

הו טיט טהו פסוק ב' טט. הו לנוין הייקט כמו טירוט כוב ב'. ופירוט הפסוק מס זולדן לו מקרך לילה ח'ו ולט' יתגר ח'ט מלמו. סופו נטפה וב. וכך רמו חותס כפסוק חמל. ומיין כלורום מvais טמן פ"ח דמותר למלוד ולנהחפלל גלע טניל. וקרחו לשיל דמלריך טכילה הווע לבניין תרומה וקדושים לחילם נטירה. חכן בספרי מוסר מוזיריות מהוד לטבול נטה גורך. והווע מכיל טהרה וקדושה להלודס לילדות. יכנן נרחה דעת התח"ל כהן ולעל פרק ז' כמו שכחוב סס פק' ז טין טס: (יח) וועליו הוא אוטר למי אווי. כי למטלת מוה כתוב טס כי זחכח ממוקה זוכה וגנו' וכונדים גולדס טסוף. למי חוו למי חכוי. פירוט מה לו נטולס כהה. וווע נעלס האהן. וווער כך טירוט לכט. חמל למי חוו כו' טל הין. כמו שכחוב טס למלריך על פין (ויקוקן): יונן

וריות [נא] וטהירות שנאמר (מל' ככ) חיות איש מהיר במלאתו וגוי. מכאן [nb] אמת פועל שקיבל מלאותו של בעה"ב חובה עליו לעשותה במלאת הבית ואב אית עשה רצונו וחפותו של בעל הבית עליו הכתוב אומר (ירמיה מ') איזר עושה מלאתה רטיה [גנ] לבך נאמר גבר היה ולא ינוח. ומאי אשר הרחיב בשאול נפשו אלא מתוך שהוא אוכל ושורה והרחיב נפשו בשאול נוח וטוב שלא היה נברא בעולם לבריעשה אדם הטוב בעיני הקב"ה. ומאי הוא במתות ולא ישבע אלא מה טלאך המתות הוה אפילו נתנו לו כל בני העולם כלו אין דרכו לשבוע אף כל המשכימים ומעיריב על היין אין אין דרכו לשבוע ועליו הוא אומר (מל' ג') מארת ה' בבית רשות ונוה אדריכים יברך. ומאי ויאסוף אלו כל הגנים ויקבוץ אלו כל העמים אלא לא כל הנינים ממש ולא כל העמים ממש אלו מתוך שהוא אובל ושורה (יט) נתנו עיניו על כל העבירות [גר] שעובים עושים אותן ונוה אדריכים יברך נאמר לבך נאמר ויאסוף אלו כל הגנים וגוי. וכי מה כתיב בעניין של אחריו הלא אלה בולם עליו משל ישאו מליצה וגוי ויאמר הווי המרבה לא לו עד מתי ומכביר עליי [גה] עבטיט (מקוק טס) מאי ומכביר עליו עבטיט אלו לא עור [נו] אלא שהוא יושב וסוהר כל מעשה ידיו של הקב"ה מיום שנברא העולם עד אותה שעה לבך נאמר לטוי אויל לטוי אבוי וגוי. ד"א למי אויל וגוי (כ) לשפט חיקות ולשון מרבות גדיות ולעוזי פנים ולנטוי דורות ולבני בהם שאין מדריכים עצמן טן הנול ולמי שהוא עובר על והדוחה בגדתך:

פרק טז פעם אחת היהתי יושב בבית המדרש הנדרול שבירושלים ובא תלמיד אחד ושאל אותו דבר כמו [א] בן שושיאל את אביו ואמר לי מפני מה נשתנו דורות הראשונים מכל הדורות כלם שרבו ימיהם והאריכיהם ושנים אמרתי לו בני בשליכך האריכו שניס [ב] כדי שיוכלו לעשות נטילות תמים זה עס זה. מנין תדע לך שכך הוא צא ולמר מעשרה דורות ראשונים אדם שת אנוש קין מהלאל ירד חנוך מטהשלה למן נח. אדם בא לעולם בא שת בנו אחריו אמרו לו לשות עבד את אביך היה וגוי וטפרנסו וטכלבלו. אמרו לאנוש עבד את אבוי אביך אמר להם אין אני חייב בו. בא אנוש לעולם בא קין בנו אחריו אמרו לו לקין עבד את אביך היה וגוי וטפרנסו וטכלבלו אמרו לו לקין עבד את אבוי אביך אל קין אין אני חייב בו. ובן עד נח בא נח לעולם אמרו לו עבד את אביך היה וגוי וטפרנסו וטכלבלו אמרו לו לנח עבר את אבוי אביך קיבל עליו והיה זו את אבוי אבוי וכל אבותיו שהזו באותו שעה ולא עוד אלא היה יוצאת וטמאה בדברים כל אותן מה עשרה שנים עד שלא בא המבול לפיכך בא הכתוב והניד עליו לדורות שהוא צדיק שני' (נרגזית ו') כי אותו ראוי צדיק לפניו וגוי (ג"א נח איש צדיק המתים וגוי) (טס ו') מכאן אמרו מגנליין [ג'] זכות עז ובאי וחויבה עז' חייב וכן במרה הזאת לכל משפחות האדמה בין לישראל בין לעובדים מכאן אמר

ישועות יעקב

טובי חיים

בזה : (נא) שהוא זרו וטהור להשבים ולהעיזב (יט) נתן עיניו. כדורייתן נגמרה (יומל דף ע"ד ע"ה) פל ספסק כי ייתן כולם עינו יתהלך נמייריס. רבי חימי ורבי חיימל חדemer כל הנותן עינו כוכו כל העריות כוון דומות פליו כמייסור. וחד חדemer כל הנותן עינו כוכו כל הטעלים כלו דומה פליו כמייסור. ופרק ט"ז עינוכו חילב טכראות. כל הטעלים דומה פליו כמייסור. ממיון מהליס דומה לו יותר פלייל. וטין כספרי תפעות חייס פרשת נט וכטפראית בספת חייס על תליס מומור ק"ד וכטפראית לרבי חייס פרק ב' סעיף י"ח ופרק ד' סעיף י"ח ופרק י"ט סעיף י"ט סעיף ד' ופרק ט"ז סעיף י"ב ופרק י"ח סעיף י"ט טהנתמי מרכנה ספרים הקלושים להרחקה חת עליון מטבח מפקה התסרית בכל תיכלות : (כ) לשפט חיקות. מדתיכ החרך לך לוי מלויות. כי שפט חיקות שישים מלויות ומחלקות ומה סכתך ולצון מדרכות נזילות מילחיכ החרך למי טיח. ר' ל' טימות לzon

הרם. ומה סכתך ולמי פניש. מדתיכ החרך למי פלמיים חם. כי מי פליים מריניס טס כל מדים. הכריות מליס היו פלמיים ומכוורות. ומה סכתך ולגי הרא. ומה סכתך ומכללות עיניס טקס גשי הכרות גובא עיניס ומסקרות עיניס. ומה סכתך ולכעלן כתיס כו'. מדתיכ החרך לך כי יין ניכוס עינו. ובקיריה קווים כולם והליכיה קווים זכרים. פירום שנותן עינו על המתו שארן נכירים ומתקבב גנוולו. ומה סכתך ולמי טקו מוכך טל וכדשו בנדחה. מדתיכ החרך ימאל נמייסרים ודרשו ר' ל' בז' קרלה רבב חל תלהין כי יתלהס כי יתלהס לדס לדס ולרט זכה כו'. ותקלן נמייסרים סוף טהנתו הומרת לו כזונגה פלזונה רלהתי ומי פורט ע"כ. קרי לך נטהריה סקסוק וההקל נמייסרים ודרשו ר' ל' בז' קרלה רבב רלהתי ומי פורט ע"כ. קרי לך נטהריה סקסוק וההקל נמייסרים קלי טלי פלא פוגר על יתלהס בנדחה (ויקוקין) :

פרק טז (ה) אין אני חייב בו. אם לפרש לנטית נירק לירק נ"כ צלח לפור מהו כמקום טחינו לירק נ"כ טז' צויאת פונס כמן ומי סיריך. דלא כTHON חנוך טמפורים ביזה כהס פל סמחה וכילוח צח נטור

אמרי ישי (ד) בתרותו של אדם מאה ועשרים שנה ואה"כ (ה) יבא לעזה"ב בשמחה גחלת וכן אמרו יום שמת אדם הראשון עשווה יום טוב ויום משחה ושמחה וכן היה שמחה בעיר לשלשה דברים למלך המות וליצור הארץ ולישיבת בית הכמה ואמר לי רבינו מפני מה אהה טשחה במלך המות אמרתי לו בני * אלטלא מ"ה טה אנחנו עושין לאבינו שבשיטים עא ילאר מעשרה דורות [ו] הראשונים שהקב"ה השפיע להן טובה טעה'ב והם עטויו. להחריב את כל העולם. ואמר לי רבינו מפני מה אתה משמח ביצה"ר אמרתי לו בני אלטלא יצה"ר לא היה כל אותו [ו] הכבוד לישראל. מנין [ח] בשיעיו לירושלים ברגילים שנאמר (סמות נג) שלש פעמי'ב בשנה יראה כל יוכרך וננו' בשם שאנו עתידין לעלות ולהשחחות שלש פעמי'ב בשנה לפסביה הקב"ה שנאמר (ויליה יד) והוא כל הנורא מכל הגנים הבאים על ירושלים ועלו מידי שנה בשנה להשחחות למלך ה' צבאות ולחג את חג הפטוכות גור. וכשיהיו הולכין בדרך אמריו איש אל אחיו מה מנהה עליינו להעלות בידינו ולא הולכין ומביין את בני ישראל טוביה ומרנליהות שלו הן. ומה מנהה עליינו להעלות בידינו והוחב שלו הוא האבניך בכבוד נдол שנאמר (ישעיה טו) והביאו את כל אחיכם מכל הגנים מנהה לה' בסוסים וברכב [ט] (ט) ובכובדים ובפרדים [י] ובכרכרות על הדר קדשי ירושלים אמר ה' כאשר יביאו בני ישראל את המנהה בכלי מהור בית ה'. ואם בן עשר שנים או בכל הנורא מכל הגנים הבאים על מנדין השရיות מיניקות אותו. ואם בן חמישה עשר שנים המלכים מנדין אותן שנאמר (ישעיה טז) כה אמר ה' הנהasha אשה אל גנים ידי ואל עמים ארום נסי והביאו בגין [יא] (ג) בחוץ ובנויות על בתף הנשאנה והיו מלכים אומני' ושרותיהם מיניקותיך אף אם ארץ ישתחוו לך ועפר רגליך ילחכו. וכשהן מהלכין בדרך יהיו מגפין ומחבקין ומנשקין אותו ומלחכין עפר [יב] רגליך שנאמר ועפר רגליך יהחכו. אז יהיו כל ישראל צדיקים והקב"ה גוטל יצה"ר טהן יבואו למקרא ולמשנה ולילימור ודרך ארץ ולבשות רצון אביהם שבשמיים אמר לי רבינו ישיבת בית הכמה מה עני' ואמרתי לו בני עתיד הקב"ה (ד) לפדות את ישראל מכין העכו"ם יביאו להן ימות בן דוד והגאותה יהיו שלשה דברים הללו נטולין מהן לעולם שנא' (סיר ה) צורר המטור דוידי לי בין שדי' אילין. (ה) וכשאנו זוכרים שלשה דברים הללו אנו מברכין ומשבחין ומנדין ומקדשין לאבינו שבשמיים. ואמר לי רבינו אמר ל' כי במה נבאים היו מתנכאים לישראל. ואמר לי זרים לישראל אמרתי לו בני ארבעים [יג] ושמונה נבאים היו מתנכאים לישראל. רבי וכשה נשנה ארבעים ושמונה מארבעים וחמשה או חמישים. ואמרתי לו בני כנدر ארבעים ושמונה ערי מקלט נשנה לנו ללוים. ואמרתו חכמים שלא פחתו הנכאים כלום סטה שכחוב בתורה ולא הוסיף [יז] כלום על מה שכחוב בהורה אלא כולם [טו] נכוון למבחן וישראל למצואי דעת:

ולמה בית ישראל דומין בעזה? אצל אביהם שבשמיים למלך כשר ודם שיש לו בניהם ועבדם

טובי חיים

לונך כנוך פלכם הוא לארכנות נמסקה (עיין לטיל טף פרק ט"ו) וטל ידי זה מפירים אח"כ נספין לדקה ונגילות מסליס ולמסקה נגיימת' ומלמדים וככ"ג. וטוטיס כס. ועל דנרים כהלו חמלו רוזל טינה' לוד טרומ כויה. ומה סכתך חמ"כ כמה דניא' זון חת חמי' חכיו כו' קיינו תפטע זוה ניכ' מזוה רנאה חטפו' לפרש וקניש לחרים צחינים יכו'lis לפרש עזם' וכרכחים טלה' קיו' צוחה'ס כמלה'ס טלה' יקמנו' על ידי זה נחכ'יס מילנו' גס זוה ומיכ' טדריך ליזה'ס טלה' יפור' נמס' טה'ל'ו' לזריך' כניל'. רק לעזות כוה' הממן' לדקה' וגמ'ת נזינמה' למי טדריך'. כלי' לעזות נמת רוח להכית'ת. יווכה טל ידי זה לכל טוב נטה'ז' וכטוח'ג. כידוט מסטריס הקלוטיס: (ט) ובצבים. עגנות מוכרים קרייס נס' (רכ' פראת נטה'): (ג) בחוץ. כן יקרח כף' הבנד. כמושנס חלי' נערתי' (מלודת לוי): (ד) לפרדות את ישראל. כי עתה אין לנו מניות כחפרון כגדל טים כוה. והמנוע הנגדל הכרוך מוה לנחל'ס ננטנו'. וכricht'ן טה'ל זה זרני'ס טה'י מוגט' נдол'. וכי' לאס טדריך' נдол' ענור טכנת'ו יארס טה'י טה'ל' נכס' זה. וה טטרומו' כפטוק לזריר המור. טה'פ' סמילד' ומיילד' זי' כני' דנרים הלו'. דודי' הוה זי. כי לטונגה' נдолה' פה' זי' ענור טכנת'ו זרוי' חף' נקיותם פmedi' . וול'ר כן נון דבז' ס' בזקירות' טעל' ידע' נוכה לאכ' טוב טל' זי' טק' (ט) :

ישועות יעקב

על ידו: (ד) רץ שחבק'ה בדור לאדם ואמר והיו יטוי' סאת' ועתריםicana זנה ואם ייראו מליחט'יא ואם יהא'ו יטהור' לעשות תשובה מיוחדת הטיה'ה ואח'ב יבא לעזה'ב בשטח': (ה) נ'א ואח'ב בא: יוכן דרשו תל'ל והגה שב זה טה' פאד זה יזה'ר: (ו) שהאריבו' שנים ולא יראו' מס'ה ועי'ז' בעטו בחבק'ה ונחרב העולם: (ז) כי' חי' טוכרים לעשות טוב ולא היה להם שכר ועונש אק' היזח'ר' שטסית לחאות רעות ולכל עבירות שבחרורה וסועע מלעשות טאות ומעט' ולוועה'ב עין לא ראה' ובושים צרום זוכים לעזה'ז' ולוועה'ב עין זה חוננה': (ח) ועי'ן בזוזר תרומה חטשל' לבן טלן עם חוננה': (ט) כי' כשייעלו העכו'ים לעוזר לבא' לרוגלים רל' באל' הנגים של חג הסוכות כשם שאנו עתידין לעלות כל שלש רגלים שנאמר שלש פטיטים זנו' וגרואה' לעין כל שלש' השלחן דחוק וטושעה: (ט) עגלות טוקסות בסחיצות לשון עגלות צב' (בטדר' ז' רשות': (ו) בשיר טשחקים וטכרכרים: (יא) כמו חזני נערהי' (נתניה ה): (יב) וכל' האכ'ר והגדולה הואת זיכו' ישראל כ'ב' בשבי'ל החיצח' שכבשו: (ו'ג) רשות' טונה אוחם בט'ק דטגילה' וטס'יף ט'ג' לא' ירעתי' עי'ש' ואפשר' שזה שא'ל' וטח' גשחנה פ'ח טארבעים וחמשה: (יז) ישון הגمرا' חוץ טטקי'ו' סגילה' שהיות' ביט' סדרכי' חגי' זכריה' סלאכי' אבל' זר' הגוכח כבר טסקו' הנבאים'. רשות': (טו) לישנא' דקרו'

זה יט' יד' ליקוק חמיחי' לימות' קמץ' ז' (תלמי' טט): (ט) וכשאנו זוכרים. ר'ל' כטנו' זוכרים טה' פלא' דבז' ס' בזקירות' טעל' ידע' נוכה לאכ' טוב טל' זי' טק' (ט) :

ועבריהם הרבה עמד ובנה כתים הרבה ופלטניין הרבה [טו] ומישרים הרבה שאין להט סוף העלה המליך דבר על דעתו ואמר אצורף את עבדיו ואת בניطي הוא שאוהבני וירא ממני וכי שירא ממני ואני אהוב אותו מה עושה המליך עומד ובונה מבוי שהוא ד' אמות על ד' אמות ויעשה בתובי חצר שהוא ד' מפחים ועל ד' מפחים ויעשה בתוכו פשפש קטן שהוא קטן שהוא יוציא למישרים נדולים ליהקביל מתריך הפשפש קטן פניו של המליך ובני המליך פשפש קטן ועכדר באים ועומדים בחצר ובמבוי. והמלך מצער גופו ונכנס בפשפש קטן שהוא יוציא מטננו ואני אהובנו. האורב והירא מן המליך מצער גופו ונכנס בפשפש קטן שהוא יוציא מטננו ואני מטננו והוא פנוי והוא פנוי שנאמר (שיר ה) היושבת [זז] בגנים וגנו ואומר (יטעה מג) הוציא עס עור ועינים יש וחישם ואוניס למו. הוציא עס עור ועינים יש אלו עמי הארץ שיש בהם דרכ ארץ ושאר מצות ומרחיקין איע מן הנול וממן כל דבר מבוער. וחישם ואוניס למי אלו ח'ח שמסרו את עצמן למקרה למשנה להלכות ולאגרות ועל אלו הוא נאמר לפקווח עינים עורות להוציא ממסגר אטר מבית כלא יושבי חסר (פס מג) ואמר לי רבי מה נשנה [יח] ישעיהו בן אמוץ מכל הנביאים שהוא היה מתגנא כל הטבות וכל הנחות לישראל יותר מכל הנביאים אמרתי לו בני מפני שהוא היה מקבל עליו מלכות שם יתיר משאר כל נביאים שנאמר (פס ז) ואשמע את קול ה' אמר את מי אשכחDMI למי לך לנו ואומר הנני שלחני ובתיב בתורה ואמר לך ואמרת לך הזה שטעו שטעו ואל תבינו וראו ואל תدعו השטן לך העס הזה ואני הבבר ועינוי השע פן יראה בעינוי ובאוניו ישטע ולכבו יבין ושב ורפא לך ואמר עד מהי ה' ואמר אם שאו ערים מאין יושב וגנו. ועלה [יט] על דעתו של ישעיהו שאין הקב"ה רוצה בתשובתך של ישראל ח'ו משלמלך שהיה לו בניחיד בתרינה שיגר לו שליח ואומר לך לשיח שהוט לוי לבני שורדים הרבה וצאן הרבה והאכילה לבני ישעיה ללבנה יין ישן הרבה ותתעצל כמלאת השדה ובמלאת בית השלחין וכל בר למה קרי שלא יצא בן המליך עמד לעשות במלאתה ויבא אביו המליך ולא [כ] ימצא מטנו קורת רוח. אלא המליך הקב"ה יודע שלא השיב ישעיהו תשובה [כא] במקומה בודאי מי שאמר פרוזת תשב ירושלים מרוב אנשים ובהתה בהוכה ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב ולבבוד אהיה בתרוכה (ונריכ ז) וכן אמר (פס ח) עוד ישבו זקנים וקנות ברחוות ירושלים ואיש משענתו בידו מרוב ימים ורחובות העיר יטלו ילדים וילדות משחכים ברחוותה יאמր לישעה (יטעה ז) עד אשר אם שאו ערים מאין יושב ובתים מאין אדם וגנו בודאי יהא אדם יודיע לפניהם עומד ודבר לפניהם מי הוא מדבר וידע מה מדבר וירע מה הוא הדבר שהוא מרבר בשזה עומד ודבר לפניהם מי שהוא גדויל ממנו וشنנו חכמים (ז) אל תרצה את חבריך בשעת בעטו ואמר לי רבי [כב] בכמה שנים נתגנא ישעה כל אותן הטבות והנאות שהתגנא לישראל אמרתי לו בני אלו עשו ישראל תשובה מהחיבתן היה הקב"ה בונה להם בית הארון מיד בבית השם מגפן ומחבקן ומנסקו ומיישבן בחיקו לעולם ולעולם עולמים:

פרק יז הרי הוא אומר (תלليس כד) נקי בפיהם וכבר לבב אשר לא נשא נפשי ולא נשבע לטרמה. ישא ברכה מאת ה' וצדקה מלאה ישבו. נקי בפיהם וזה היה מרעהה אב החכמים ואב הנביאים שהיו ידיו של משה נקיות טן הנול שנא' ויחד למשה מادر ויאמר אל ה' וגנו' לא חקור אחד מהם נשאתי וגנו' (כמಡר עז) וכבר לבב זה משה שהיה לבו של משה ברור ביראת אליהם אשר לא נשא נושא נפשי אמר הקב"ה למשה נפש רוח ונשמה שנתה בך לא טענה דבר שהוא שלא כתבתי בתורתך ולא נשבע לטרמה שלא רמה בשבעתו שנשבע ליתנו שנאמר (סמות ז) ויזאל משה לשבת את האיש אין וויאל אלא לשון שבועה שנאמר (סמולל ה יז) וויאל שואל את העם וגנו' נאמר באן אלה ונאמר להלן אלה מה אמר להלן הוא לשון שבועה אף אלה האמור באן לשון שבועה הוא ומה שכרו של משה שקיבל

ישועות יעקב

טובי חיים

(ז) אל תרצה. ולמי פ' לו גמול על מתי. כי לספר פ' רקי נקע סילחא דכתיבא קפرون מלה כדין נמת כוות (מלולי ח). וכוקין בנביאות דלא רמי באורייתא כדאיתא בפרק קמא פירס לדע תקשי מהחר ליטשי הכנ צדעת דהקב"ה ליכר דתענית: [טו] הדרים גאים וישראלים: [זז] ע"ז בש"ז בלהמת להצעות ערבים מלין יוכב. כמה מה התפלל ריבא. וכמו מה רעה רפה סג ע"א: בלהמת להצעות ערבים מלין יוכב. כמה מה התפלל ריבא. וכמו מה רעה רפה סג ע"א: נשלם הגוילך. לוּת מירן וטנו חכמים אל תליה כי כן הקב"ה חפצ בתשובתך של ישראל ח'ו אלא לטפוא פ"ז קורת רוח: [כ] ושם גרט ייפצא ע"ש:

[כא] פירוש כאשר לו ישעה להקב"ה עד סתי ה' שזה ישעה סבור שהקב"ה אמר לו שמעו שטוע ואל תביש גור שההוא כבשו בוחלט שלא רוצח לקבל חשבותן ובאמת בוגנות יחברך היה כרי להעיר אונס לשפטין ושובו וירשו כמו הפטל שהביא שחכין חשליח דברי הטלך כבשטו. ובאמת רעת המליך היה שיבין השליח שיעסוק במלאכת השדה כרי שיפצע חן בעינוי. כי בודאי פ' שאמר פרוזת תשב כ' יאמר לישעה עיר אשר אם שאו ערים כ' אלא ודי לא אמר זה רק בלשון תפיה ולא בחחלת: [כב] כד אתה ייפצא תגלות עד שיתקיפו כל השובות כ' :

שקיים ברכיה טפי אלהיו שנאמר ישא ברכיה מאת ה' וגו'. אבוי שבשמיטס יהא שמא הדגל מבורך לעולם ולעולם עולמים. ותהיה לך קורת רוח מישראל עברתי בכל מקומות מושבאות של ישראל (ה) וזהathi כל הדברים המכוברים ודברים שאינם ראויין שעשו ישראל אעפ"כ לא שמרת אתה להם שם קנאה ונקמה ולא [א] התגנאה אתם עליהם ודבורי תורה לא מנעת מפיהם אלא זכרתיהם הטובות שעשו לפניך ולא הרעות שעשו לפניך ואמרת להם ע"י ישעיה (יטיע סה) ולא חוכרנה הראשונות ולא העלינו על לב כי ישו וגilio עד וגו'. ובשעתם אבוחתו על הר טני לקיבלו עליהם על מלאכות שמם בוגרבה אף הוא ירד משמי השםם העליונים ממקום קבוע נדלו ותפארתו וקדושתו ושיבן שמם הנדרו עמהם בגבורת שנאמר (טס נ) ונדריב נדירות ייעץ והוא על נדירות יקום. אשרי אדם שמעשין מרובים מחכמתו למזהר ררגל שטונחת במנעל ומוצלה מכל צער יגון שנאמר (ט"ג ו) מה יפו פעריך בגעילים בת נדריב חטוקי ירכיך וגו'. מה יירך בסתר אף כל דבר טוב שיעשה אדם יעשה בסתר. צדקה בסתר. ענוה [ב] עם אשתו בסתר. ואמ עושה בן יהא חביב לפניהם וכך אמר להם הקב"ה לישראל כטה וכטה פעמים כמו כן עתיד אני לקרו [ג] עליהם אלף אלפיים לטובה מפני שמלשליהם את התורה וחבלתם אותה על דועכם ועל זיכם שנאמר [ד] מלטה ותרומתך הבהיר כי תחבקנה וגו' (טלי ד) ואמר בני תורה אל תשכח וגו' כי אורך ימים וshortות חיים ושלום יוסיפו לך וגו' (טס ג) וכן הוא אומר בענין המשכן [ה] שנאמר (טמות לח) אלה פקידי המשכן משבון הערות וגו' ומאהבה שהקב"ה אוהב אותם את ישראל ומשמוכה שהוא שטח עליהם הוא בעצם משבח אותם שנאמר (טס ג) צאייה וראינה בנות ציון כטלך שלטה [ו] בעשרה שערה לו אמרו ביום חתונתו וביום שמחת לבו במלך שלטה במלך מלכי המלכים הקב"ה שהשלום שלו :

טובי חיים

פרק יז (ה) וראיתי כל הדברים. לנראה יט
להקdotות למה לו לדנر בגנותן של ישחן.
ויהי יכול לכה ולהלך נאש יתרך בסגנון שטצ'נ
כפרק ח'. הוא בסגנון חלך כמו פועג בכל הספר. ועל
יש לחקד כמה שכך לח שתרת להסoso קינה
ינῆמה. והלך על זה חחנו בגנות זמן רב כל זמן צלון
מעזינו תזונה כשלימות (כמ"ס למתלה). וכמה מרות
וארפתקיות שנבראו של ישחן מיחס שארכ ביט
המקדים מד מטה. ומי שהמר לפלמו לי יהמר לזרחות
ויהו מפליס כל יוס שיטפה למגן כוכב שע אDEL

ונראה לי סב בזוכה"י למן כתה"ו מדניר וזה על כלל יסראלו מ"ז. כי מדרכה כזו ממלין ציב על יסראלו כמכורך לקמן פרק י"ט סמלה הרכנה וכחותים על יסראלו ומיין ג"כ נפתחת הספר מוה. ובזה רחוייס יסראלו ללמד עלייתן זכות. כי זה שמנכו עאר מלאות וטעירות וטה טהו חנכו בಗנות ווועט מחזיקיס בחומונען יתרך. וסומריס פנת ויו"ט ולומדים תורתו ומקיימים מלותיו כטובי כטבי כטבי ודען ימיהויקיס ביהונתו יתרך נטמי בכל עת ובכל שעה.ומי כטמן יסראלו נוי לחן בחרן.ומי יכול לאנער כמה יסראלו מפולייס על מהו חחת וכפרת על תלמוד תורה. כי כס חיינו וחויר ימיינו. ונחט נהנה חמס ויליכ:

ונראה, לפrect לסתור מורה לנו דרך למכירת הצעית בדרכם הטעית גולש מהמת האמתקהות שנדרשו נגדי. לפטמייס נודמן לו שחוות כזונג מהמת שנודמן לו היו עליון כפטק מתון לו אולדמן לו מודה כספם. לו לדבר לה'ר. וכחמלעט העניין נוכל שענשת חיסור. וענעת הגדת כלבך רוחה בכבר חטף קלה לו לאפסיק וחוטל יותר ח'ו. כי כי'ה'ד מטהה מותו פלע חתמה רוחה טרי חפטך לך ליוואר. וכי'ו'ג כו'ה'ג כו'ה'ג הצעית כו'ה'ג לאן חיימת בנו'ר טו'ה חפטו יפסיק לכבוד הצעית. זה עיקר הנחת דום להצעית. כמו'ג כו'ה'ג פרשת ח'ו'ה דלית נהורו ח'ל'ם שהו'ה לנשיך מנו'ה חזוכיה לכל חתכתיו סימריה דל' חסתליך קדאי'ן גרי'ן ח'ו'ה לעילו וחותיקר ביררי. ולית פולחנה לקוב'ה ח'ל'ה מנו'ה חזוכיה. ולית טו'ה ח'ל'ם מנו'ה נישא', ונ'ה'ל'י מוכ' חסתליך יקירה' וו'ה' ח'יכ'ו פולחנה פ'ל'יס עכ'ל'. וכחכ' בספר וכראון זות ק'ל'ם לפקפי'ל על צוט לבך חפטלו פל' מיטפה ממלה. כי הכל'ה'ו מה' יתגרך. ונמ' ח'יט' לדיק כל' ניימ'ה מל' הקדושה, ומי' זה'כל' זוק' ח'ל' יתוו'ר ויתכל' זוס. זה יט' לפrect זבולים פ'יו בעעת מרינ'ה חס' כעס' ככבר. וזה יותר נחט' רוחה. כי הו'ה קאה' מה'ו'ל' יותר מל'צחוק' מתחילה.

וְדָבָר ה'תל"ה מכיון צוֹה הפסך עני מטבחות כלנו. הכליה דישראל נקצת כימי שmorphל טימנה להט מלך. וירע כלבר בעיני שmorphל כמ"ס כטmorphל סט (צmorphל ח' ח'). וכקスピיטל ייב כתוכ סט ודען גראן כי רעתכם רנש וגנו' נצחין לכס מלך. ויקרא שmorphל אהלה' ויתן כ' קולות ומוסר ניזס הפה ווירם כל העם מלוד חת כ'. ויהי מלך שmorphל חל' תירחו וגנו', כי ח' יטוק כ' חת מעוז במכור צמו' שנדרל כי הויל' כ' נעצת מותכם לו' לפס', וכתחב' מכיון ה'תל"ה כספרך זה לנעמי שmorphל קבלו מליחת ישרף' טול מלכות טמים נלאמת ורוחה כר' סכלון כל' ישרף' עקיינלו עליהן טול מלכות טמים כידלה' כו' וקכע להן. כרכה שאו' מלה' פונט בעונס

ישועת יעקב

פרק יז [א] להתגשים בהם על שמרתו נגד כבודך;
[ב] דרך ארץ בענוה ובפיטוס במחלה ובצנעה
בדברים שבינו לביןם; [ג] ר' ל' שאק'יא עליכם ברבות
ולחותסיק אחזכם אלף כי'; [ד] פירוש היה חור עלייה
לדקדק בה ובלשון חכמים מסלסל בשערו. רש'י:
[ה] שהשרה הקב'ה שכינהו בתוכם אף על פי שעשו
העגל צווה להם לעשות משבן שיתר להם מעשה העגל
שנאמר משבן העדרות פי' רש'י שהוא עדות לישראל
שיותר להם הקב'ה מעשה העגל שהרי השרה שכינהו
ביניהם: [ו] בעטירה זה אהל טוער כל תונתו יוסטן

ונראה לייסכ' נצוח"י להזכיר את מה שאלתנו במאמרינו
במהו רוחם של תלמידים ותלמידות הראתה לנו. רוחם
ההומוגני יתברך. וסומריות בכת וו"ט ולומדים תוליתו ומי-
ימחויקיט כלה נחטו יתכרך נמס"ג בכלה עת וככל טעה. ומיא-
מפלוייס על מזווה חחת ובפרט על תלמוד תורה. ס

ונראה נפרק לסתה מורה לנו דרך למכוון התי' לפעמים נודמן לו שחוות כזונג מהמת פנו לו לדבר לה'ר. ובוחן העין נוכר שעודה חיישור. וכוחו יתג'ר מ'ז'. כי פיל'ר מטה והוא ה'ר מהר ר'ו הצעית הוא לכל חיימת פנו כזה חסוך עז'ה יפסיק לבתו פרשת מהו דליות נהורא חלה והוא דנטיק מנו חזוכו לעילו ווחיקר ביקרו. ולויות פולחנה לקוב'ה חלה מנו יקירה ודקה חיכו פולחנה טלית עכל'. וכתב בספר וכרכן כי הכל הוא מה יתרך. וגם היה לדיק כל נייחל מל לפרק אגולם פיו נצעת מריבגה חס כעס כהר. וזה יותר ולפוסט גערת

ודגניה התרה מכך למן כה נפרק עני ממסיות כל
וירע כדבר בעי עמו אל כמ"ט כמותן סס (ב'
רעתם רנש וגוי נצחים נכס מלך. ויקרא עמו חלכ'
ח'ת ב'. ויהי אמר עמו ח'ל כספ' ח'ל תירחו וגוי', כי ח' י
חתכם ג' לפס', וכחכ' لكمן התרה בספר זה לכימוי
ירחו כר' פכרן כל ימיהל עקיבנו עליון שול מלכות :

ד"א במלך שלטה במת"ה הקב"ה שמחכוני ועשה שלום באربع מאות ותשעים [ו] יושה אלפים רבעות של מלכי השרת שעומדים לפניו ומקדישין שמו הנדרל בכל יום המיד מיצאת החכמה עד שקיים החכמה אמרים ק' ק'. ומשקיעת החכמה עד יציאת החכמה אמרים ברוך כבוד ה' טמקומו שנאמר (חו"ג כב) עשה שלום במרומיו. ד"א במלך שלטה במת"ה הקב"ה שהוא מתרכז ועובדת השalom בכל הארץ מעשה ידיו שברא בעולמו. ד"א במלך שלטה (ג) במלך שלטה ודודו שהן היו יושבין על כסא והיועבדיהם וביתן ובני מדינתו שביניהם אכילה ושתיה ומוונות וכל סיפוק מאכל הקב"ה יהי שמו הנדרל מבורך לעולם ולעולם עולמים אינם כך אלא הוא ישב על כסא הבבור שלו שליש היום הוא סוגר ושותה ושליש היום דן את הדין ושליש היום הוא עוישה צדקה זו ומן ומפרנס ומכלכל לכל בא עולם ולכל מעשה ידיו שברא בעולמו שנאמר (חכ"ס קל) נוחן לחם לבל בשר וגנו'. ד"א במלך שלטה זה מת"ה הקב"ה שהוא אינו דומה ונמשל למלך בשאר ודם שהוא יושב על כסאו יוקני מדינתו יושבין לפניו והמלך יומד מהן דבר חכמה בינה דעתה והשכל אבל הקב"ה מת"ה יהי שמו הנדרל מבורך לעולם ולעולם עולמים אינם בגין אלא ישב על כסא הבבור שלו שליש היום הוא קורא ושותה ושליש היום דן את הדין (ג) ושליש היום הוא זו ומן ומפרנס את הצדיקים והיח בחכמה [ח] ובבינה דעתה והשכל שנאמר (ישעיה ט) נתן [ט] ליעף כח ולאין אונים עצמה ירצה ואומר (דניאל ג) ענה דניאל ואמר להו שמייה די אלהא טברך טן עלמא עוד עלמא די חכמה ונברתא די ליה היא והוא מהשנא ערניה ומניא מהערדה מלכין ומתקין מלכין יהב חכמה לאחיםינו ומנדיעא לירדי בינה וגנו'. והוא מהשנא ערניה זו [ו] ערניה של סדום ומניא [יא] של ירושלים מהערדה מלכין ומתקין זה [יב] נברתא יהב חכמה לחכימין זה משה רבינו אבי החכמים אבי הנביאים ומנדיעא לירדי בינה זה יהושע בן נון. ר"א יהב חכמה לחכימין זה יוסף הצדיק שנאמר (כרח' מ) ויאמר פרעה אל יוסף אחורי הודיע אלהים אותו את כל זאת אין גבן וחכם כבוד ומנדיעא לירדי בינה זה דניאל וחבריו שנאמרardin לירדי בחזוא ר"י לירדי רוז גלי (דניאל ג). הוא גלי עמיה ותאורה וזה עופק המרבבה ומסתרתא זה מעשה בראשית. ירע מה בחשוכה זה פורענותה של רשעים בניהג

ישועות יעקב ונהורא

טובי חיים

מונחים סגנומרי כי לה יטוס כי ה'ת עמו בעבר פמו הנגדל
ונו, אך טנטלהו דכל ויה ממה פעמו פלוי כהונן
פכיקסו לפס מלך. חעפ"כ כטהרו לחר כך ע"י פה מלך
לפס פמושל הלאן קלייר מטייס פיעס הילך היל ר'
ויתן קולות ומינר ודעו ורלו כי רעתכש רנה ונו. ויתן
ה' קולות ומינר ציוס הילך ווירח כל הטעס מלך ה'ת ס'.
מי הינו זוכר עוד מה שנטו מתחילה רק נוון לפס פלכאות
פמייס נירחן:

ויעוד כחן לסתן וכן בימי חיליו הוכח כי יסרהלו ירחי סמים לוחמתן כי' וחתול עז היה והאנגלית הותה ממליכת ג'רמי. נלחמהה עתה מזוכו יסרהלו הותה הצעיר' שביתה בילדס והוא ירחי סמים לוחמתן זאנדר וירח כל העס וימלטו על פניהם וימתרו ל' הווע' החולביס. הצעיר' שכך להט זה ממה שבוי מקלטן עוגדין ע"ז ויתמר להט חיליז' פל מתי חתם סוסחים על צהיר הסעיפים וכן'. וסדרה להט חזר ל' הווע' החולביס. הצעיר' כשבוענו הות גאנז' וגאנז' ירחי סמים כתכ עלייהס וכן בימי חיליו הוכח כי יסרהלו ירחי סמים לוחמתן:

ממילא נטמע מכל ובדין להענין על בסיס הרכתקיות בעולאייס על חלדס. רק כל חיימת פנורם טעונה חלק כהונן יפסיק וישוב לזרות כי ולבאותיו יתרך. ויפסה נתה רוח לפניו יתרך. וכי' מתחן בכלנו ירחי טמים כמו חלק הניט לידו דבר זה. ומחלוז יצלחה חוכבנה. וזה יס לומר דוחליהו ולא קחי כלון על חלו האמצעיות מהןיל לסתן כזה הפרק. וחומר ורתוותי כל הדברים המכועדים ריל מה בעכלו נוי דורי פ' קודס סיירה הלא. ולכרים שחילם רחוין קחי פל דורי כל טהור בשי מקודס זה ענייקטו להס מלך. וזה חיינו מכוער כל כך. רק גו' דבר שחינו רחי עכ' ח' צייניהם כמו שהקפיד טהור על זה כניל. וזה דיביך וחמל שעה יסרהיל וליה חמר טבושים יסרהיל. כי אין רצונו לדבר ח' פל יסרהיל. רק חמר שטעו קודס ענפבו ידרחי טמים כניל. וחפס' כל שמרת להס טוט קנה ונקמה כו'. היה וכרתת להס בטוכות שטעו לפניך וליה הרעות שטעו לפניך. פירוט זכרת מה שאמרו מה' כ ירחי טמים. וליה הרעות שטעו לפניך. חע' פל כנוך להס זה על ידי דבר חלק כהונן חע' כ חיינו וכבר הרעות רק הסוכנות שלחו כך כניל. ושיין לעיל פרק ה' נס כן כסיגנון זה. וחייתם גגמלה (יומת דף פ' ע' ג') לטל ידי תזואה מהנה נפש נס העכירות כוכיות. והרו חתת ריהם זה הכל חיימת פנורם ההלם יטה תשוכה ויתהגרט על העכירות. ויודרו מחלוז ולהכם חלק נסותן מוד איתוקן הכל בעוה". וכן דרכו של חליוהו ולא זהה המפר נוחה הבז'ת מל יסרהיל להמשיך נס תשובה ולחורה ומטבושים טווכיס כמו כתבתתי כרייך פרק ה' וכפרק ה' ס' ק' ע' . וזה יתנרכ' נרוב רחמי ומסדי יחוירנו כתזואה בלימה. ויזכרו לנבדו כחמת ובירחה ולחבה חמיה: (ג) במלך שלמה ודוד. פירוט אהינה ורחלינה בגודל בן מלך נזר ורס ח' נמלכיס העווכיס קחמו ושיח הכנסי' עטרו להס הכל גרכיהט. הכל המלך כי גחלוא' היה נוחן כל (מלורי ח'): (ג) ושלש היום הוא זן וטפרנס את האדריכלים. פירוט בסגיל חלו שלשה דברים נקריה הקב'ה נס סלמה, מס' ס' קתורה נקלה כלום פנורם וכל נחינותי' כלום. וחלמי' קכמים

ונהזרא עמייה שרא זה מהן שברן של צדיקים נג'ע וכן [ינ] הוא אמר כי ה' יгон חכמתה מני דעת ותבונה (משל ב') ליכך נאמר במלר שלמה. מהו בעשרה שעשרה לו אמו לשתיו ישראל במצרים יצאו מצרים והיו במדבר ולא שינו שם ולשונם והיו מה'יש [יד] מתרגמים אחרים ואומרים בודאי יש בהם באלו במעשה אברהם יצחק רעקב לפי שלא שינו שם ולשונם לכך נאמר בעשרה שעשרה לו אמו;

ד"א מהו בעטרתנו' בשיצאו מצרים למדבר על חורה אחת יצאו ולא הרדו אחור דרכיהם הקב"ה ולא אמרו שום דבר אלא היו [טו] המיטי דרך בדבר ואם רוצחה אתה למסוד והפץ אתה בדברי תורה צא ולמד [טו] מירטיה מה שאמר בהן ביווצאי מצרים (ירמיה כ) הלוון וקראת באוני ירושלים לאמר [יז] וגנו'. לפיכך עשה הקב"ה את ישראל קדש בעולם מה הקדש הזה כל האוכל ממנו מתחייב מיתה לשדים לכך הם ישראל שנאמר (פס) קדש ישראל לך' גנו'. ומהו ביום חתנתנו וביום שמחתך לבו כשהעמדו ישראל על הר סיני לקבל את התורה היה הקב"ה צופה ובא ואמר בלבבו שמא לא יקבלו ישראל את תורת עליון כדרך שלא קביו עליון העברים ויתחthem גור דין עליון ויאבדו מן העולם הזה והעולם הבא ח"ז. אבל אחיך כיון שקבלו עליון על מלכות שמים בשמחה אף הקדוש ב"ה מתקום בבודו ותפארתו משמי השמים העליונים ירד עליון ואמר להן (ישעיה מט) התשבח [יח] אשה עליה וגנו' ואומר (תכלים קל) את אשכחך ירושלים תשבח ימי נרבק לשוני לחבי אם לא אזכיר וגנו'. וכיון שקבלו ישראל על מלכות שמים בשמחה ואמרו כל אשר דבר ה' נעשה ונשטע טיר אמר הקב"ה למשה שיאמר לישראל שיעשו לו משכון שנאמר (סמות לג) דבר אל בני וגנו' ועשו לי מקדש ושכنتי בתוכם וגנו'. באותה שעה אמר הקב"ה בלבבו שמא לא יביאו בכוי נדבתם לפני ושמא יהיו אומרין כלפי מעלה וכי לכתף זהב הוא צרייך והלא כל כסף זהב ובנין טובות ומנליות וכל כלי חטפה שלו הוא שנאמר (מג' כ) לי הבسف ולמי זהב נאם ה' צבאות. ומפני מה אומר לבני אדם הביאו לי נדבה ועשוי לי מקדש אבל מה שביקש הקב"ה מישראל נתנו לו ישראל והוא עושה לישראל מה [ימ] שאמר להן. וכשעשו ישראל רצון הקב"ה במדבר והקב"ה מצא בהן קורת רוח כמה שנאמר בהן (סמות לג) ויבואו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבה רוץ אותו וגנו'. וכל אשר נמצא אותו עצי שטים וגנו' הביאו בני ישראל נדבה לה'. על אותה שעה הוא אומר (ס"ט ה) אני [כ] ישגה ולבי ער קול הדוי דופקفتحי לי אהותי רועתי יונתי חטפי שראשי נטלא טל קוזחי רטימי ליליה. וכן בשערבותי [כא] תורה כהנית וצויתי את אבותיכם על הדינין של אותן הדברים מה שעשית בכם זבין [כב] זובות נדחות ווילדות ולא הרהרו עלי ולא אמרו שום דבר כליל אלא היו תמיימי דרך בדבר ועל אותה שעה הוא נאמר (זכריה ח) והיה כאשר הייתם קלה בנויים בית יהודה ובית ישראל כן אושיעו אתם והיותם ברכה וגנו':

[כנ] שמעוני אחיו ועמי מי שיש לו עיניים לראות ולב חכם להשכיל ובליות להתייעץ יבין
וישכיל ויראה בעיני שכלו שאין בין אדם לבהמה כלום. ואטילו בשיש גדרולה
על האדם שכמושיבין אותו מלך בקרוןAuf^ב יסתכל בלבו ובגופו ובעצמותיו וידע שרורה
וזנשמה שכרא הקב"ה לישראל בשבי אהבה. שהקב"ה אוהב אותם ובשמה שהוא שטח
בזהן ויעמידם מן העפר על רגלייהם ויושיכם כין ברכיו ומגפפן ותחבקן ומנשכן ומביאן לחוי
עה"ב שנאמר (יטעה ט) כי כאשר השמים החדשים וננו' [בד] וכן כשהיו ישראל במדבר
וסרחו במעשייהם חזרו ועשו תשובה בסתר שנאמר (סמות נ) וראה כל העם את עמוד הענן
עומד פתח האהל וקס כל העם והשחחו איש פחה אהלו וננו' מלמד שעשו תשובה [כח] בסתר
לפיכך נרגלנו רחמי של הקב"ה עליהם ונתן להם יה"כ למחילה ולסליחה להם ולבנייהם
ולבני בניהם עד סוף כל הדורות. וכן בימי יהושע בן נון קבלו עליהם ישראל על סלבות
שמים באהבה שנאמר (יגוטע כל) ויען העם ויאמר חלילה לנו מעורב את ה' לעבור אליהם
אחרים כי ה' אלהינו הוא הטעה אותנו ואת אבותינו מארץ מצרים וננו' שכרכן של ישראל
שקלטו עליהם באותה השעה על מלבותיהם באתחנה לפיכך האריך הקב"ה את פניו להן
שלש מאות שנה בימי שפטים יעשה [כו] כתיגוקות של בית רבנן ובבניהם על שלוחן
אביהם

שׁוּעָות יַעֲקֹב

שבע שנים ונעשה חיה ואחר כך חור למלכוֹתוּ :
 ([ג]) זה קאי על מ"ש שטפרנס את העדים בחייבת
 ([ד]) פ"י משבחים אותו : ([טו]) שהיו סאמיניס
 באקב"ה שיפיק להם כל צרכיהם וזהו עטרת גROLה :
 ([טו]) ששבח את ישראל בגיןתו על גודל הבטחון
 והאSTONEה : ([ז]) וכחיב בתריה לכתך אחורי במדבר :
 ([יח]) וכחיב בתריה ואני לא אשכחך וזה ט"ת שנא' בו
 אכבי ה' אלהייך ועי' ברכות (כט' אין עופדיין) מה שדרשו
 בון : ([ימ]) שהשרה שכינהו בתוכם כמ"ש ושכנתי בחוכם :
 ([כ]) עי"ש בטירש"י : ([כא]) ספר ויקרא נקרא תורה
 בהנימ : ([כב]) שבשעת ט"ת נתרפאו ישראל ולא היו
 שיפורן

אבידם וקבע להם [כו] ברכה שעשו מלה טובה לעולם שנאמר (פס ככ) יברכם יהושע ישלחם
ילבו אל אהלייהם. ומניין תדע לך שכון הוא צא ולמד סגדען בן יואש וטאבצן יטעהן
בן היל הפרטני שהיו באורה שעה. בגרעון טה הו אומר (סוטיס ח) ולגרעון היו שבעים
כנים יצא ירכו. באבצן מהו אומר (פס יכ) ויהי לו שלשים בניים ושלשים בנות וגנו. בעדרן
מהו אומר (פס) ויהי לו ארבעים בניים ושלשים בניים רוכבים על שכעים עיריים. וכן בימי
שפטאל קבלו עליהם ישראל מלכות שמיים באחבה ויראה שנאמר (סמוול ה) ויאמרו בני
ישראל אל שמואל אל תחרש. ממנה מזעך אל ה' וגנו. וכן אחר שאלה שעשו בני ישראל מן שמואל
שימנה להם מלך וכשהיה ממנה להם מלך קבלו ישראל מלכות שמיים ביראה שנאמר
(פס יכ) ויראה כל העם מادر את ה' [כח] ואף הוא השיב אותם בענין שנאמר (פס) גם אגבי
חלילה לי מחתוא לה' מחרול לחתפל בעדכם וגנו אך יראו את ה' ועבדתם אותו באמצעות בכל
לבבכם וגנו. שברון של ישראל שקבלו עליהם מלכות שמיים כיראה אף הקב"ה ירד ממשי
הشمיטים العليונים קמוקם גדו ותפארתו וקדושתו ושבעם במלחמה שנאמר (פס ז) ויקח
שמואל (ד) טלה הלב אחד ויעלה עליו בלילה לה' וגנו [כת]. וקבע להן ברכה שהוא מלה
טובה בעולם שנאמר כי לא ימוש ה' את עמו בעבר שמו [ל] הנ고ל וגנו. וכן בימי אליהו
הנביא * היה ישראל יראי שמיים לאמתונם כשהוא היה עוטר ובונה מובה ועשה מקום כבית סאותים
זרע סביב שנאמר (מלכים ה יח) ויקח אליהו שתים עשרה אבניים וגנו. ויבנה את האבניים מובה
בשם ה' ויישר חעלת כביה סאותים ורע סביב לטובה וגנו. ואמר לתלמידים שלו מלאו ארבעים
קרים מים ויצקו על העולה ועל העצים ויישנו ויאמר שלשו וישלו וילכו הרים סביב
לטובה וגם את החעלת מלאמים (פס) וכי חעלת על דעתך שמשנים עשר כדורים של מים נתמלא
כל המקום מים איןו בן אלא כשאמר להם לתלמידים שלו מי שיש לו מים יבו ויזוק על
ידי איל אלישע תלמידיו יש לוי מים בבדי איל אליהו בא וצק על ידי מיר היה כא אלישע
ויזוק על ידיו (ה) ויצאו [לא] מהן עשר מעינות עד שנתמלא כל המקום מים שנאמר (פס ז ג)
יאמר פה אלישע בן שפט אשר יצק מים על ידי אליהו בא אותה שעה עמד אליהו לחתפל
שנאמר (פס ה יט) ויהי בעלות המנהה וינש אליהו הנביא ויאמר וגנו ענני ה' ענני וירעו העם
זהה כי אתה ה' האלוהים וגנו ותפל אש ה' וחabal את העולה ואת העצים ואת האבניים ואת
העפר ואת המים אשר בהעלת לחבה. באורה שעה עזבו ישראל את העוז שהיתה בידם והוא
יראי שמיים לאמתונם שנאמר (פס) וירא כל העם ויפלו על פניהם ויאמרו ה' הוא האלוהים וגנו:
בכל דור ודור צופה הקב"ה (ו) בשתי ידיו ונותנן בוגר לבו וחוזר ונוחנן בוגר ורוצעותיו ובוכה
[לכ] עליהם בין בסתר בין בגדיים ומפני תה הוא בוכה בסתר מפני שננאי הוא לארי שיבכה
לפני שועל וננאי הוא למלך שיבכה לפני עברי ו_nnai הוא לרבע שיבכה לפני תלמידיו וננאי
הוא לבעל הבין שיבכה לפני הפה של שברן. שנאמר מי יתן ראש מים ועינוי טkor רמעה
ואבכה יומם ולילה את תלפי בת עמי (ירמיה ח). וכי נוגד ירמיה הכתוב מדבר הא אין הכתוב
מדובר אלא [לן] בוגר הקב"ה שחלק את עולם לשתי מרות אחת של צדיקים ואחת של רשעים
אחד של מלה הצדיקים בצד צא ולמד מבן עשרים שנה ואילך כיון שבא אדם למשנה ולמר
פתח יראה שמיים ומעשי טובים מליון אותו עד שהוא נכנס לבית עולם והקב"ה שמח ובא
בוגר ואומר [לך] מה אם יהיה לו בן או בן בוגר מלא מקומו של אביו שנאמר (תגליט י)

ישועות יעקב

טובי חיים

מרגניש סלוס זנאמר כלום רכ' למוהבי תורהך. ולין נמי נאלה סלום כלוחתך כירוסלמי כו' (זיקוקין): (ד) מלחה חלב אחר וגנו'. וידםס כ' נקהל גדול ניוס האהו' על פלשתים ויהםס יונגענו' וגנו'. וזה היה קודם ששאל' סלך: [ל] זה נאמר בעית ששאל' סלך: יילקוט סלכיטים דף ל"ג ע"ג: [לא] שנעשו עשר אצבעותיו של המטה נכתב נקייטיל ז' זהה כי' קודם רטניון דס' ייכ' וירלח כל העס לדעלן. ויס' נומר לפוי סקכלו יסרחלן צי פטמייס פומ' ז' כירלח נימי סמוולן. פעס האלהון חחר טהחוירו הפלשתים حت' האהון וכחוכ' סס וינכו' כל' נית' יסרחלן חלאי כי'. ויעבדו حت' כי' לאבדו. וגנו' ויאומו וגנו'. ולזה חמר סחי' טברן כי' סכן ערמיס כמלחמה סאג'מר סס ויקח סמוולן טלה חלב. וגנו' וירעס כי' נקהל גדול וחותם טמותן מל' נקהלן לאס מלך. סס נהור וירלח כל' העס מהל' حت' כי'. ולכן קבע לאס נרכאה טהאלינה תזמון פטמיס לשולס כמ"ז סס כי' נז' יעוז כי' حت' מעו בטבור צמו הנגדל וגנו' (זיקוקין): (ה) ויזאו' מהן עשר מעינינות. בזיקוקין פירס מן פסר הנטאות כל' חליינו ז' ז'. ואחריו נמסך ליטומות יעקב. ורט' ז' פירס כו' אלט'ון חלייש עילן ידו ונמטו הנטאות למשינות ונתמלה החעהה כו' פג'emer ספה חליישן כן' ספט הא' ילק מיס טל' ידי' חליינו ונענ'ה נס כמיס טל' ידי' רהו גו' כו' וכן פירס סס נמלcis כ' הא' ילק מיס טל' ידי' חליינו נבר' הכריאל וניאיקטו נמסו הנטאות למשינות מיס עד' סנטמלה החעהה ורחות' כו' ליטומות לנו' נס על' ידי' כמיס עכ' ז' ויס' ליסכ' דנרי רט' ז' כדר'הס. ודווק': (ו) בשתי ידי'ו. פירס הקב'ה לופסה בכית' הקרא' סנטס' נשת' ידי' כמ' ז' מקד' כ' כוננו' יליך' ועכסי' הו' חרב לנין כוכה עליהם. וכן לופסה הקב'ה נשת' ידי' יליך' האלדיים סס' נגלה' וסת' נקרחים מעס' ידי' טל' הקב'ה. ויס' לפרט עוד טפה הקב'ה נשת' ידי' זה מלה' רקס' ורפה' ז' וומר נוחנן כנד' לנו' זכו' מלה' תפלה' נחתפלה', ו煦מר' ונותנן כנד' זרשותיו סאס' מלת' חפל' ופרק' ז'

פחתים יזך ה' טהרים מתולד [לה] ונו'. טהה של רשותים ביצד צא לסדר סגן [לו] שלש עשרה שנה ואילך כיון שבא אדם לטקראי לטשנה ופורש בדראים מכוערים ודברים טאיין רחמיין הקביה טראנץ ובא כנדדו ואומר מה אם יהיה לו [לו] בן או בן בן וחוכר שמו של אביך טנא' (מלחי נ') ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע גורו. [לח] כיוצא בדבר אתה אוטר כתיב (מליט' ג' ח') כי רואה ה' את עני ישראל בורה פאוד ונול' ואין עוזר לישראל ונו' יוישעים ביד ידבעט בן יאש וכי מה נשתחנה ירבעם בן יוаш טבל מלכי ישראל שהז לפנוי ולהלא ירבעם עוכר עז' דיה אל לא טפנוי שלא קבל לשון הרע עליו על עטום הנביא שנאמר (עמום ו') יישלח אמצעית כהן בית אל אל ירבעם מלך ישראל לאטר קשר עלייך עטום בקרב בית ישראל ונו'. טיד נעדר בו ירבעם ווועציא לאטציה בנזיפה ואמר לו חז לא ניבא הנביא אותה נכואה ואם נתגנבה כך לא טעמו הוא מתרגנא כך אלא מן השטמים הוא מתרגנא באורה שעזה אמר הקביה רוד וראש הדור עע'ז' היי הארץ אשר אמרתי לאברהם ליצח וליעקב לזרע אתנה הריני נתגה ביה' של זה וכפנוי מה טפנוי שלא קיבל לשון הרע על עטום הנביא שנאמר (עמום טס) הוא השיב את נבו' ישראל מלבא חמת עד ים הערבה לדבר ה' ונו'. בא זכירה בן ירבעם בן יואש בנו יהוא אחריו ואם היה עושה תשובה ומעשים טובים היה צדיק בן רשות והיה טוב לו וכיון שלא עשה תשובה והיה רשע בן רשע לבן היה רע לו וכן במדה ההוא לכל משפחות האומה בין לישראל בין ליעבוים. שכן של ישראל שקיבלו על מלכות שמיטים בימי חזקיהו אותה דבר במדרש בהלכות וגdotot. שברן של ישראל שקיבלו על מלכות שמיטים בימי חזקיהו אותה דבר שעתודה להיות בסוף כמו שנאמר (זכריה יד) וזה תהיה המפנה אשר יגוף ה' את כל העטים אשר צבאו על ירושלים דמק בשרו והוא עומד על רגלו ועיניו חטקה בחוריין ולשונו חטקה בטיחם כך נעשה לחזקיהו מלך יהודה ולדורו כיצד שנאמר (ישעיה לו) ויצא מלך ה' ויר' בטהנת אשור מהו ושמונים ושמונים אלף ונו' וקבע להם נחמה שהיא טרה טוכה בעולם שנא' (פס ע) נחמו נחמו [לט] עמי יאמר אלהיכם ונו'. טשלו טשל למהיד למלה בשר ודם שבעם על אשתו והיה לו טמנה בן כמו שניים עשר חורש וככל יום טבנישין אותו לפניו והיה מנתקו ומחבקו ומנסקי ואוחזו בשתי ידייו ומושיבו בין ברכיו ואומר לו אלטלא רחמי שרבים עלייך בבר הוועצאי (ו) את אטך מתוק ביתך כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל שנאמר (הצפ' ו) מה עעשה לך אפרים מה עעשה לך יהודה ונו' ואומר (פס יט) לא עעשה חרונא אף לא אשיב לשאת אפרים ונו':

פרק י' קומי רני בלילה בראש אשטורות שפבי בטעים לבך נכח פני ר' שי אליז כפיך על נפש עולמי העטופים ברעב בראש כל חמות (חויכ' ג) בחרץ הסקים ברוך הוא שרחמי הם מרובין על ישראל לעולם עיפוי שמרחו בטעותם לפני הקביה והקביה כוועס עליהן אעפ' ב רחמיים שלו עלייהם בכל יום תמיד שנאמר (תכליס פט) חסדי ה' עולם אשורה לדור ודור אוריע אומנתך בפי ובן הוא מפושך בקבלת עז' ישעהו הנביא (ישעיה מג) עם זו יצרתי לי (ה) תחלתי יספרו ונו'. ואומר (פס סג) חסדי ה' אוכיר תהלות ה' בעל כל אשר נטלו ה' ורב טוב לביה אשר גמלם ברחמי וכרוב חסדי ונו' בכלו אדרום לו צד' ומלאך פניו הושיעם באהבותו ונו'. אין לי אלא צרת ציבור צרת יודע מניון תצל' (חליט ט) יקרני ואונהנו ונו'. איב' למה נאמר בכל צורת צר אלא אמר הקביה בכל צער וצער שיש לישראל כביבול אני עמם שנא' לו צר א'ת לו צר אלא [א] לי צד שנא' (ישעיה מע) ויאמר לי עבדי אהה ישראל (ג) אשר בך אחותך (ה) לך נאמר קומי רני בלילה ונו'. פאי שפבי כמ' לך נכח פני ה' מכאן אמרו כל ת'יך שיושב וקורא ושונה וועטך בתורה הקביה יושב בגדנו וקורא ושונה עמו שכאן נכח פני ה' ולהלא הוא אומר ויתנו אלה נוכת אלהונ' (מ' ג' מה להלן פניהם של אלו נוכת פניהם של אלו [ב] א' בגין אהורי מה כתיב שם ויהי ביום השבעי (ג) ותקרב המלחמה ויכו בני ישראל את ארם טאג'.

טובי חיים

ישועות יעקב

המקדש: (לט) שאדר הלוי בת עמי: (לט) פ' חלאו: (לה) וכתיב בתורה ישכעו בנים וגו': (לו) שאז בא אל אדם יציר טוב וזה ניכר אם הוא רישע שאינו חולך בעצת יציר הטוב: (לו) שיזכה את אביו יצילו טעוני גיהנם ויכניסו בן ערן וכל זה לפי שהקביה רחמי מרבובים על ישראל לעולם איינו זוכר להס הרעות באסור בתחילת הפרק: (לח) שהקדוש ברוך הוא מרות על הרשעים של ישראל עין נמציאו בה דבר אחד פוב: (לט) לך נסכמה פרשה זו אחר פועה טנחים:

פרק י' ח' רחלתו יספרו. טקס תפאריס מלאו וטאל סכתפהרטה כו' (ויקוקין): (ו) זאת אטך. נסכת וטאל נקרויות טס כמ'יך בעלה שטרכ לו מהו - והגידוקיס נקרויות נnis לנקנ'ה. וטאל המון נגידוקיס עבליס. ואלטלא רחמי הקביה על הגידוקיס טס נגייט קוי טלח לכסמי מניותו, חניל נוכות נnis חלו' גידוקיס נחמו יהמו טמי ו' קלים (ויקוקין):

ל' צד ר'יל טיחיד אליו ייחבר בביבול: (ב) הקביה ישב נוכת התלטדי החקמים טפש כביבול: (ג) סביה ראייה שהז קרוביים פניהם אל פניהם טפש:

סאה אלף רגני ביום אחד יונטו הנוטרים וגנו' ואילו שחדבר בתוב (ז) אי אפשר לאומרו וכל האומרו היה חיבר מיתה:

ד"א שפבי כמ"ש לבך וגנו' ומה תלי אלא לפ"י שרחמי של הקב"ה מרובי על ישראל לעלם בין על הרשעים שבין בין על האזכרים שבין ומפני תרע לך שכן הוא צא ולמד מהד מלך ישראל שמאhabה שאhab או הנו' ומשטחה ששמה בו שינר לו דברים ביד נתן הנבייא שנא' (פ"נ ז) ויהי בליל ההוא יהיה דבר ה' אל נתן לאמר לך ואמרת אל עבריך אל רוד וגנו' האטה הבנה לי בית לשכתי כי לא ישכתי בבית וגנו' כל הענן עד ונאמן ביחס וטמבלתך עד עולם לפניך בסאר יהיה נכון עד עולם וגנו' וככל החווין הזה בן דבר נתן אל רוד. וטמכון אמרו כל המועד עם חבירו אפילו פת במליח או ירך או תמים או נורנורות או אפילו טובל עמו בצד אע"פ שיש לאותו סודר מהה סעודות בכל יום כסעודות שלמה בשעהו אף היא יחויק לו טובה לחבירו בפניו לך נאמר [ד] כי לא ישכתי בבית וגנו'. כיוון ששםך רוד לך מיר היה בא וישב לו לפני השכינה ושחה מלא קומתו ארצה ואומר אבי שבשטים יה' שפך הנדרול טברך לעלם ולעלמי עולמים ותהא לך קורת רוח מישראל עבדיך בכל מקומות מושבותם על שהנדרתנו ורומסתנו וקדשתנו וקלסתנו וקשרת לנו בחר של דברי תורה מסוף העולם ועד סופו. התורה שעשית לפניך משלך עשיתו ונמיות חסדים שעשית לפניך [ה] משלך עשיתו ואפ'ה בשקר רוד וישב לפני ה' ויאמר מי אבני ה' ומ' ביתך כי הביאותני עד הימים וגנו' כל הענן עד וטברכתך יברך בית עברך לעולם משלו משל למה הדבר דומה למלך שהיה לך עבר והה מלך אהוב אותו אהבה נמורה ובבל يوم יום היו מבניטין אותו לפני והיה המלך עשה לך כבוד בפני כל עברי ומשיב אותו העבר לפנוי המלך ואומר לו אדוני המלך מה מלאכה עשיתך לך יותר מכל שאר עבדיך ומזה קורת רוח מצאת ממני יותר מבן שאר עבדיך שאהה עשה לפ' כל הכבד הזה לפנוי עברך לך נאמר לפני ה' וגנו' נאם' כאן הלום ולהלן הוא אומר (פ"ח ז) הבא עיר הלום איש ואומר (פס יד) נשׂוּ הלוּם כִּל פָנֹת הַעַם וְאָמֵר (פסות נ) אל תקרב [ו] הלום מה הלום שנאמר להלן לשון מלכות ושרדה אף הלום שנאמר כאן לשון מלכות ושרדה. תרוע לך שכן הוא שהרי בטעים הטובים שטצא הקב"ה בדור עתד להושיב אותו לימי השכינה שנאמר (תהלים קי) נאם ה' לאדוני שב לימיינו וגנו' בצד עשה אדם תורה (ז) קמעא לפניך אהה שמה שכרו באף אלפי לטובה ואין שום בריה יודעת עשה צדקה ונמיות חסדים קמעא לפניך כופל אתה שכרו באף אלפי לטובה ואין שום [ח] בריה יודעת עשה אדם תורה קמעא לפניך אתה שמת שכרו באף אלפי אלפי לטובה שנאמר (סماול ג ז) ותקמן עוד זאת בעיניך ה' אלהים ותדבר נט' אל בית עברך למרחוק וזה תורה האדם גנו' (ה) וכי זאת תורה האדם שיעשה תורה קמעא לפניך ה' אלהים ואומר (פס) ועתה שנאמר ומה יוסיף דור עוד לדבר אליך ואתה ידעת את עברך ה' אלהים ואומר (פס) וזה אדני ה' אתה הוא האללים ודברך יהי אמת וגנו' וטברכתך יברך בית עברך לעולם וזה העולם שאין בו מיהה לעילם ולעלמי עלייה. אשורי מי שיזודע בלבבו [ט] מהו אצל אבי שבשטים וכל מעשיו הוא עשה בבטחון על אבי שבשטים מי שהוא ירא שמי בסתר ונשען ובוטח כמו שהוא חופס מן ותרים שנאמר (פס כ כנ) וידבר רוד לה' את דברי השירה הזאת גנו' ויאמר ה' טלי ומצורתי וגנו' מנני וקרן ישע משגבוי ומגנוי וגנו' כי בכח הארץ נזרע גנו'

מעשה בכהן אחד שהיה ירא שמי בסתר ובכל מעשיו הטובים שהיה עשה:

בכהן והיה לו עשרה בניים מאשה אחת ששה זכרים וארבע נקבות ובכל יום ויום היה מתפלל ומשתח וטבקש רחמים ומלחך בלשונו עפר כדי שלא יבא מבחן לידי עבירה ולידי דבר מכוער. ואמרו לא' יצחה אותה שנה ולא שנייה ולא שלישי עד שבאות עורה והעליה הקירוש ברוך הוא על ידו את ישראל מבבל ואהו הכהן עתמה ולא נכנס הכהן ההוא לעולמו עד שראה כהנים גוזלים ופרחי כהונה מבניו ומבני בניו עד חמישים שנה ואחר כך נכנס אותו הכהן לבית עולמו עליו הכהוב אומר (תהלים לו) בטהר בה' ועשה טוב וגנו'. והתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך וגנו'. וכן אמר הקב"ה לישראלי בני וכי יש יכולת בהבלי מכחישי התורה ليתן לעובדייהם אכילה ושתיה ומוונות אפילו בעוה"ב אבל אתם בני ישראל לךתי אתכם אצלי מושם שהכל שלי והכל מעשי ידי ולא עוד אלא אני יושב על כסא הכבוד שלי שליש היום אני קורא ושותה ושליש היום אני דין את הרכז

טובי חיים

(ז) : (ז) אי אפשר לאומרו. חלמי לנו נכחך (ד) שהחויק לו טובה לדוד על רצונו הפוּך לבנות כרום לקודם כספוק נכליון נוכח פכי ה'. לנו' קוי בית אף שהשטים ושמי השם לאיכלכלוּהוּ: (ה) כס"ש יכולoso' חלט למחרתו מדעתהמו (ויקוקין): (ה) וכי בד'ה א' כ'ט כי סטראָה כל ומידן נתנו לך: (ו) גז' נדרש לשון מלכות: (ז) פירוש טעט: (ח) שאין בכלל הנס טבר בנטו: (ט) באיזה מדרגה שעומד ואם פועל רצויים וכו' יכול אדם לדעתה נזכיר בספר היישר לר' שער חשיעי בטיטני רצון הכל יתברך

דאיין ושליש היום אני עושה צדקה ווון וטפרנס ומבלבל לכל בא עווים ואת כל מעשי ידי שבראותי בעולמי שני' (יסעיה כו) בטעו בה' עדר כי ביה ה' אגר עולמים שני' עולמים שליל פיך אני אומר הבוטח בשפט נאמת לא ימוש לעולם שני' (קהלת ככ) אך בטעו אבותינו בטעו ותפלשטו אליך ועכו ונמלטו לך בטעו ולא בויש ואומר (פס כה) אלהי לך בטעו אל אבואה גנו' גם כל קירך לא ימוש וגנו'. וכן הבטחת על ידי עבדיך הנבאים שנאמר (ירמיה ז') ברוך הנבר אשר יבטה בה' והיה ה' מבטחו והיה בעץ שתול על מים וגנו' והוא עלה רענן ובשנת באורה לא יdagן ולא יטיש מעשות פרוי. אשריהם העדרים שכך בטעון שהן בותחים על אביהם שבשמטים שברא את העולב בחכטה לבינה ברעה ובהשכל לך נאמר והוא בעץ שתול וגנו'. ממשיו משל למה' למלך שהביא עבדו דורון לפניו איפה של חטאים אם טחנה ולא [ז'] ברורה וער זה דבר מגונה אם ברורה ולא טחנה הרוי וזה דבר מגונה ברורה וטחנה ולא הוציא ממנה סולת הרוי וזה טחה בינו' בדית קרא אדם ולא שנה הרוי וזה דבר גנאי שנה ולא קרא הרוי וזה דבר ת' דומים בעזה' בדית קרא אדם ולא שנה הרוי וזה דבר גנאי שנה ולא קרא הרוי וזה דבר גנאי קרא ושנה ולא שיטש [יא] ת' זה וזה טחה בינו' אבל אם קרא אדם תורה נביים וכחובים ושנה טשנה מדריש הלכות ואגדות ומשמש ת' זה וזה טחה שלמה לך נאמר (ישעיה יט) בעת ההיא יובל שי [יב] לה' צבאות וגנו' כדי לעשות רצון אביהם שבשמטים כמו במנחה לפני המלך וכן הוא אומר (חווקל מו) ועל הנטול יעלה על שפטו מזוה ומזה כל עץ מאבל לא יוביל עליו ולא יתומ פרוי לחדרשו יברך כי מימי טן המקדש המתה יוצאים והוא פרוי למקרא ומשנה הלכות ואגדות ומעשים וטהו העץ אשר יעלה בנחל וזה אלו ת' שישי בהם תורה מקרא ומשנה הלכות ואגדות ומעשים טוביים ושיטוש ת' זה (ז) והכל טשביטין ויוצאים לפני הנבורה ועובדין לפני בני ישראל ולת' טבאנן ומכאן והכ' יהא מתוקן ומונח לפניהם. משל למה' למלך בז' שהיו עובדי ובני ביתו מסובין לפניו על השלחן וצבר צבירין לפניהם שאין להם סוף לך ת' זה בעזה' בדית ביןון שקראו את המקרא ושנו את המשנה ודית מתוקע עליהם הקב"ה מרחים עליהם ונתן בהם חכמה ובינה ורעה והשביל לעשות מעשים טובים ות' זה והכ' יהא מתוקן לפניהם לך נאמר וזה הנחל יעלה על שפטו וגנו' לא יוביל עליו וגנו' מה זית זה אין עליו נושאין לא בימות החמה ולא בימות הגשטים אף ת' נט בנות הנשימים שנאמר (קהלת קכח) אישר כל ירא ה' וגנו'. יכול בלילה לא בימות החמה ולא בימות העברים אף הנערים שהן בכלל אשרי. שאם לא בן היה לו אתה לומר לא מרכחיב [יג] יגיע כפיק כי תאכל אשיריך וטוב לך מעד אני עלי שמים ואין תוכל ת' שאוכל משלו וננה [יד] פיניע כפו ואינו נהנה משל צבור כלום הרוי הוא בכלל אשרי וכל שלחן שאין ת' נהנה ממנה איינו מבורך שנאמר (ח'ו' כ') אין שריד לאבל על בן לא [טו] ייחיל מוכנו ואין שריד אלא ת' שנאמר (יואל ג) ובשרדים אשר ה' קורא:

אשרך בגען פוריה בירכתי ביהך אשתק תהא בגען שהוועה פירות ולא בגען שאיני עושה פירות ואיתמי תהא אשתק בגען אשתק תהא בגען שהוועה פירות כל ומן שאשתק תהא [טו] בירכתי ביהך מה כתיב בתריה בניך כשתילי ויתים מה יות וה יש בו זית לאכילה ווית ליבש זית לשמן ושמנו חולק בכל הנרות לך כל ומן שאשתק בירכתי ביהך היא אינה דומה אלא לנפנ שאינה זהה מטיקומה לעולם ובניה דומיין ליזת מהם בעלי מקרא מהם בעלי משנה מהם בעלי תלמוד מהם בעלי משא ומתן מהן חכמים וממן נבונים יודעי בינה כל דבר בעתו לך נאמר אשתק בגען פוריה בירכתי ביהך בניך כשתילי ויתים וגנו', שנייה לךasha שטהלה בשק וטדרת עם כל ארם היא גורת רעה לעצמה ושיהו בינה רעים ומחיה בת עצמה ובבניה מכאן אמרו אלה רעה גורת רעה לעצמה ולבניה שהוועה בינה בעלי טומים כיצד אם היא טרגברת פעם בחוץ פעם ברכות היא גורת רעה לעצמה ולבניה שהוועה כל בינה רעים בעלי טומין ואם לא [ז'ו'] קוזחה לה חלה בטהרה או פשעה לה טן הנדרה האטורה בתורה גם היא גורת רעה לעצמה ולבניה שהוועה להם בנים חנין אלמן וסומין אחר טהן ישותה ואחר מהן זבשייל מעשייהן המוקלקlein הויין להם בנים חנין אלמן וסומין אחר טהן ישותה ואחר מהן רשות. תדע לך שכן הוא שביל ומן שתלמידי חכמים בבית המדרש ורבבי תורה מותק עלייה מותק בך הקב"ה מרחים עלייהם ונתן בהם חכמה ובינה. רעה והשביל לעשות מעשים טובים וה' זאת צא ולמר מתינוק הזה בשרניין אותו אין דניין אותו לא מתחלה בישנולד ולא טשעה שנומלן אותו מן הhalb עד שטכניין אותו בבית רבו כיון שהוא למקרא ולטשנה ואחר הנית הבעל ופירש והולך לו או דניין אותו שנאמר (ירמיה ט) מי האיש החכם יובן את זאת ואשר דבר

טובי חיים

ישועות יעקב

הברך: [ז] פון העדר וטסלה: [יא] עיין לעיל: זאת תורה האדם. וכי נסnil חוכה קימת טסלה פב) העכרים יבאו את ישראל סנה אליו יתביך: חלוס נירלה לפיך תעטה לו בטונה הגדולה הוחת לפלים (ז) חיגען' בתורה בכל כחם: [יד] בגין ספריש כסרו עד למתרוק סהוּן הלוּך דור (פס): (ז) ווזבל כסושא יגיע כספ: (פז) לשון הצלחה כמו יתינו זדביז (תהלים י): (פז) צנעה בבית ולא תהא יצאנית וסדרת עם כל אדם: (ז'ו') פ' מפרש: פותח נכו

דבר פ' ה' אליו וינידה על מה אבזה הארץ וננו' ויאמר ה' על עוכם את תורתך אשר נתתי לפניהם וננו'. אבל אם עוסק במקרא ומשנה ואינו פורש הכל אוחבין אותו ומרחמיין עליו שנאמר (קהלת ט) ראה חיים עם אשא אשר אהבת כל ימי חי הבלך וננו' כי היא חלקר בחים ובועלך אשר אתה عمل תחת השימוש ומפני ליהורה שהיא משוללה לאשה שנאסר (מכל' יח) מצא אשא (?) מצא טוב ויפק רצון מה' וכיון שלומר את התורה הרי זה סביה טובה לעולם יוכל הוא לבקש רחמים ולהתפלל לפני הקב"ה [יח] ויפקפק את הרקיע ויביא מטה לעולם לבך נאמר ויפק רצון מה' ואומר כי באשה עובבה ועצובת רוח קראך ה' [יט] ואשת נערומים כי תטמס אמר אלהיך וננו' ובחדס עולם רחמתיך אמר גוארך ה' (יטיעך נל) ובזומן שישראל שופקן בחורה ועושין צדקה ומשפט הקב"ה שמח בהן ומגיד להן שמחתך יהא עד סוף כל הדורות שנאמר (תכליס קלן) [כ] כי בחר ה' בציון אוהה למושב לו ואת מנוחתי עדי עדר וננו'. וכן אמר להם הקב"ה ליישראל בני וכי מה שמחתו בהן ומגיד להן שמחתך יהא עד סוף כל המשמח בכתף אהב באבני טובות וטרגליות מה שמחתו בהן לאחר מיתה הלא לאחר שמחתך מות א"כ מה יתרון לכל שמחתו אבל אתם בני באו ושמחו עם התורה שמחה שלמה כדרך שאני שמחה בכם לעד ולעולם עולמים שנא' (ימיעך טה) כי אם ישו ונינו עדי עדר וננו'. מהו [כא] לחדרשו יברך למחשי תורה שמחתו את התורה בכל יום תמיד (ח) לבן שהוא בכור לאביו ולאמו שמחדרש ד"ת שהכל שמחין בו כי צד אם יש לאדם בן בכור בבית רבו אם יש בו תורה שמחה מהחרש לו לאביו בכל יום עליו הבטוב אומר (מכל' י) בן חכם ישמח אב אבל אם פשע הבן בחכמה ומוציא חכמתו לדברים של בטלה ולדברים אחרים ואביו אינו מיטר עליו הבטוב אומר

(פס' יג) חושך שבתו שונא בנו ואוחבו שארו מוסר :

ד"א לחדרשו יברך [כב] למכבורי תורה שטכברין את התורה בכל יום תמיד בצד עיר שיש בה עכו"ם ויש בה עשרה בתים של ישראל שטשכימין ומעריבין בנהכין ובביהמד אע"פ שהיעבו"ם חונים נגד סביבותיהם אף"ה הם מכברים אותם ויראין מהם שנא' (יטיעך לכ) על כן יכבד עס עז קרית נויים עריוך וגנו'. ומהו כי מימי מטקדש הימה יוצאים מפני שמחזה קליה הרי היא כחמורה וחמורה הרי קליה וכן אלו רפואה ההן ליישראל בין בעזה"ז בין לימות בן דוד ובין לעזה"ב שנאמר (ט"ה ו) אל גנת אגנו ירדתי וננו' מה אגנו וזה יש שישראל עסוקין בתורה ועושים צדקה ומשפט הקב"ה שמחה בהן ומגיד להן שמחתו בהן אף אלפיים לטענה כפלים יותר מהם שנאמר (ט"ה ו) אל גנת אגנו ירדתי וננו' מה אגנו וזה יש בו (י) ארבעה בתים כך כל חכם וחכם מישראל שיש בו ד"ת לאmittio יש בו ארבעה דברים הכמה ובינה דעתה והשכל. משלו משל למה"ד למלך שהוא בא לבמה ימים ושנים בתוך ביתו כשהוא בודק את עבדיו אינו בודקן לא על כספו זהב ואבני טובות וטרגליות אלא אומר פלוני עברי חבי קרא ושנה אם אמרו לו שהוא קרא ושנה והעדיף על חבריו שעשה תשובה מיד * מודה לו המלך ועווב את הכל ומשמח עמו לכך נאסר אל גנת אגנו ירדתי לראות באבי הנחל לראות הפרחה הגפן הנצוץ והרמנונים אליו מעשים טובים ותית שחכמי תורה מצפין להם והכל מאמין בא מלפני הקב"ה שידייו פשוטות לעושי תשובה והכל מעשה ידיו ולא הניח הקדרוש ברוך הוא דבר שלא נילאה לישראל שנאמר (תכליס נה) סוד ה' ליריאו ובריתו להודיעם ואמר (עמוס נ) כי לא יעשה אדני ה' דבר כי אם נילאה סודו אל עברי הנבאים. (י) מהו ולא יראה כי יבא חום (ירמיה טס) לוטר לך (יכ) כל העוסק בתורה אינו רואה

ישועות יעקב

טובי חיים

יכר חכרים (ויקוקין) : (י) מצא טוב. וכתריה [יח] פורח את הרקיע בחתלה: זיטטת עובבה ועצובת נקרחת טוב. כמ"ס כי לפק טוב נתתי לכל תורה רגשות להשתתת לאשת גערוים: חווינו (פס) : (ח) לבן שהוא בכור. מדליך מקודס (כ) וקדם זה נאסר אם ישטרו בניך בריתו ונדוותיו גל' יכון. עללו דקמי על כן לדפירות נמלטה לבן דרכם לאם דוש והולך חפטוק שביחסו של שתחיל לחדרשי ייכך על כן ניבור סמלות דכרי תורה (פס) : בכוד : (כב) כתו פרי התחכבות בביבורה בתאנת. (ט) ועלהו לתרופה. הקמות חמורות כסודים להפרי. והמלות קלות דומות לעליים (ויקוקין). כמוו סיט לפטמיס

רטואה מיחdetת נטליס פטלי נטלינו נטלינו פטלי נטלינו פטלי נטלינו פטלי נטלינו פטלי נטלינו. מלבד כתולה גוררת כתולה כמו פטלו דוחוים כתום. ולן גל' יעמ' מגקייס טס מלה מלה פטל' ליזו. גס. יהיה נטמל מלאל חפילו מעכירים קלה פטל' יכלה יהו ליל' חמורה ח'ו וכמ"ס כלנות פרק כ' וכהו זקי' במלוא קלה בכחמורה. וכפרק ד' טס כי רן למלה קלה וכלה מן הטעירה זמלה מלה כ' וכל' זה רוחים כה'ו. لكن יהי נזאר נזאר תמייד : (י) ארבע בתים. כליהית כמדרש (סfir הצעירים ו') מה חנוך זה טפי ד' מגירות כ'ו. וחספער לכוונת מה שטנו קוריין גלי' (וועלטסיגט ניס). זו חפסער לכוונת התל"ה טל החרכע קליפות טעל הalgo כמו כתוב כהו הטעיות פרשת תוריוט דכלהנו יט ד' קליפות. או' היה קליפה המלה המתוינכת ועספות. כ' קליפה הקפה. כ' חותה המפרחת בין חלקי המוכל. ד' לדוקה נוחכל ומכלה טס מהוכל נזאר סלנוקה גו טכ'ל : (ו) מאוי ולא יראה. קלי' הללעיל להכיהם הספוק ברוך הנגר חפר ינטם כה' וגנו'. וכיון כען צהיל וגנו' ולמ' ירלה כי ינאל חוסואה עלה רענן וגנו' (ויקוקין) : (ו) כל העוסק בתורה. לפי שפטק כתורה. נאקוות טזעאל כמ' זען חייס סיל' למתחזוקים כה. لكن גל' ירלה כי ינאל מוס' פטאות מלה פורעניותagemך מלה מלה

ראה מדרת פורענות בין בעוהז בין לימות בן דוד ובין לעותב ומה הוא ריות מדיה בינוות
(יא) לא חם ולא צונן ואיזהו זה מועד חג הפסכות שנאמר (אסט' יט) עוד אשיבך באוהלים כיPsi
מיעד. וטהו והיה אלהו רענן (ירמיה יז) שיצא קורת רוח ממנה בעולס שבומן שישראל עושין
רצונו של מקום מה נאמר בהן יית רענן יפה פרי תואר קרא ה' שטך וגנו' (ירמיה יט) לכך
נאמר ולא נראה כי יבא חום והיה אלהו רענן ובשנת בצורת לא ידאג לא יטיש מעשות
פרי. משלו משל למה"ד לעשרה בני אדם שבאו במסבה אחת אחד הביא דגים גדים גדים השני
הביא דגים קטנים שלישי הביא מני טלחים והרביעי הביא מני תפלים החמשי הביא
כרוב ותרדיין שלוקין הששי הביא ביצים והשביעי הביא גבינה השמיini הביא בשר שור התשייע
הביא בשר איל העשרי הביא בשר עופות כל אחד ואחד הביא אכילה אחת על השלחן ובכל
אחד ואחד נוטל מכל עשר [כנ] אכילותות והולך לבתו בעשר מני אכילותות בר כיוון שבאו
עשרה בני אדם לבית הכנסת ולבהת"ד ולומד כל אחד ואחד מהם עם כל חבריו דבר א'
או פסוק אחד או הלכה אחת נמצא ביד כל אחד ואחד מהם שהוא נוטל עשר הלכות או עשרה
דברים והולך לבתו בעשרה דברים או עשרה פסוקים או עשרה הלכות. לפיכך הייתה אמר
לעופים ישב אדם וויטוק בתורה ובמעשה טרכבה ובכל מדרות טובות שבועלס וייניח הכל וילך
לבית הכנסת ולבית המדרש ובכל מקום שתחדשין בו תורה שבישיבת בית הכנסת ובישיבת
בית המדרש שמחה מתחדש להקב"ה בכל יום תמיד וכן הוא טפורש בקבלה ע"י ישעהו בן
אמוץ אדני אלהים נתן לי לשון למדוים לדעת דעת את יעפ' דבר יעיר בברker בברker יער- אין לשמעו בלהדיים אדני ה' פתח לי און וגנו' ואדע כי לא אבוש (יסעיה י) אלה הרבאים דבר
ישעה הנביא על ישיבת בית הכנסת ועל ישיבת בה תמיד ועל חידושה של תורה בבייהם"ד מהו
אומר (חיכ' ג) [כד] חדשים לברקים רבה אמונהך [כח] חלק ה' אמרה נפשי וגנו'. וכן כשהבא
פושעי ישראל לעקורי מלכות בית דוד מן ישראל והשיבו אותו [כו] תשובה ומתוך התשובה
שהשיבו אותו באותה השכינה למעלה מדור משיבת ואמרה לו דוד בני עלייך נאמר (תהלים
ק) נשבע ה' ולא ינחים וגנו' בא וראה כתה נдол כתה של תשובה שהיא מطلبת את בן"
בועלם וקשרת לבני אדם קשרים (נ"א בתרים) בראשיהם ורפאה את החלוי מלאיו ומצלה
אותו מכל יגון ואנחה וצער וטלאט אותו מדינה של נוהנים ובומן שישראל עושין רצונו של
אביהם שבשמיים וחזרין בתשובה שלמה לפני מה נאמר בהן שבו בניים שבבאים וגנו' (ירמיה ג) אשר
אדם שהוא ירא שמים (יד) מתוך שפל רוח [כו] ומתוך עגונה מתוך התשובה (טו) ומתוך הדין:
ד"א קמי רוני בלילה אין רני זו אלא תורה שנאמר (תהלים לג) אתה סטר לי מצר תצרכי (טו) רמי
סלט

טובי חיים

ישועת יעקב

בחדשה היא טבוכדת לכל : * טשבח וטפאר אותו : (בג) טבל א' מהטובי טכובין זה אתה זה : (בד) כי בכל בוקר חדש הת'ח דברי תורה : (כה) פ' החלק שהנסמה קבלה טפני היא מקבלת כל לילה בעלותם לטעלה בידוע ליה : (כו) ר' של שביו אותו במעשה דבת שבע ואוזיה ואטרז אין ישועה לו גו' : (כו) ר' של שידייו ספר. כליתה נגמרה (פ' דף י' מ' ב') חמר רבינו יהושע בן נוי דבר זה כתוב בתורה ונמי ננחיות ומלאות נכתובים כל העוסק בתורה נכסי מילחין לו ט'. ואמר ח希尔 לך וחיווך לירך טחינה לנו חס ולחן גוון. טג' עוד חסינך נחלאות כיוון מועל. פירש הפסוק. טה מר ע"ש טטה יט לך גער והרטקחות. עוד תיזכר טהרב נחלאות גלו טס גער כימי מועל מג הפסכות טזמן לו גלו גער חס ולט גער קור ע"פ רוץ. כן גראת לטרט טפי פצטו בעוזי' . וטין זיקוקין טפירות פ' סוד הצלחה מדות תג'ת:

ויש לפה עוד בעוזי' פ' מ' ס' (מ' ס' ל') רחים וועזר חל תאן לי הטעיפני לחס חקי. פן הסגע וגר. וזה חмир כהן ער' פ' טהושק בתורה בה רוח סיגליה נעצירות נדול כדלעיל. מ' מ' קוב לנו יותר בתנהנות מדס נינונית. גלו יגעט מותך שעשו כמ' ס' במאלי טס. וגס גלו יגעט בעשרו. רק יתלה בטחונו נחצ'ית. ונמץ' נמ' טחנן למלחה ערליך טכך בעחון. טהן גוטהין על חניכס טנטמים כו'. וזה חмир כהן וחויכו זה מועל חס הפסכות. על דרך טחנן צו' ק פרשת חמור ישנו בסוכות תחות גלו דמעימונת. וכמ' ס' בספר כל הקמח לקנעות בדעתו כי הקכ'ה גלו יטהיל וכוח העניין עלייס כל העניין מספי ה חמלה כמ' ס' טומרייך כ' גלו כו'. ולכון חיון להזדים לבקש רוב טשירות גשולס הו', כדי טיחזיק יותר בטחונו נחצ'ית. וגס גלו יינקל טכרי' צו' . ויטהר לו לעולס כנמי. ווחמר עוד טההמר עד חוטיכך נחלאות כימי מועל. ופרט' טס בעמיאל מתוך תלמידים עוסקים בתולה. לימי מועל הרחセン טה' יעקב חיס ה' יוסב הלהלים פ' גל. וויתר טס יוסב הלהלים מן הסטס חיינו מבקש יתרונות. רק טה' לו לי טיפוקו לעטוק בתולה תליר נדרך סיוקו טס יוסב הלהלים מני טרונות. רק טה' טה' לו לי טיפוקו לעטוק בתולה תליר נדרך סיוקו גמלת נינונית כניל. ובקית' יהיל עינויו בתורתו חיון: (יל) מתחוך שפל רוח ומתחוך ענה. טפלות ומנואtes טס ענייניס. כי טפלות כוח להטאיל עטמו גנד הקכ'ה. וחול יוכס מפנוי המלעינים. ה' טה' גנד גנד גס טס. רק נחטחו תפנה תמייד לעזות מותיו. וענוה פירוסו כין הדר למחירות להוות זומע צוינו וטוק סל טמו. רק נחטחו תפנה תמייד לעזות מותיו. וענוה פירוסו כין הדר למחירות להוות זומע צוינו וטוק כו' (הרב ר' נפתלי הכהן ז'ל בפירוש דנרי הזרוי') ועיין בפירוש לקוביס נפלחים נחריות מזה: (טו) וטהור הדין. טדין דין חמת לאמיתו מהוק ירחות זמים (זיקוקין) : (טו) רני פלט. וכתייב נטהלים טס חסר לך לאכין וחויך בלך זו תלך. דום קהי על בתורה. מזה מוכת דהה' מלך רני סכפמוק מהה' מטה קהי על רינה אל טריה

פלט תופכני סלה מה כתיב בתיריה (ז) שמתוח בה' וגינוי ארייקים והרנינו כל ישרי לב (יח) ושםא תאמר עד אותה שעה לא הייתה להן שטחה לצרייקס והלא מצינו שהיתה להם שטחה בימי דור ובימי שלמה ובזמן אנשי הכנסת הגדולה ומפני שהיתה להם שטחה בימי דור ובימי שלמה שנאמר (ל"ח ח כת) ויזבחו יה' זבחים וגוי פרים אלף אילים אלף בבשים אלף נסכיהם זבחים לרוב לכל ישראל ויאבלו וישתו לפני יה' ביום ההוא גדוילא וגוי. ומפני שהיתה להם שטחה בזמן אנשי הכנסת הגדולה שנאמר (נחמייך יב) ויזבחו ביום ההוא זבחים גדוילים ויישמחו כי האלים שטחה גדוילה ונם האנשים והילרים שמחו ותשמע שטחת ירושלים עד מרחוק. אשריהם הצדיקים שאין שונים שלט בהם ובעיטה ידיהם שכן מצינו במשבון שעשה משה שלא שלט בו שונים *ולא נהפך שלחנו על פניו אבל במשבון שעשה שלטה שלט בו שונים וננהפך שלחנו [כח] על פניו אבל מקרש האחרון שעתיד הקדוש ביה לבנותו בעגלא ובזמן קרייב לא יקרע ולא ישלוט בו שונים לעולם והקב"ה יהא דר בו לעולם ולעולם עולמים. צא ולמד מה בין סייעתו של משה לסייעתו של שלמה. בסיעתו של משה מהו אומר (סמות לד) ובבא משה לפני יה' וגוי. ובסייעתו של שלמה מהו אומר (ל"ח כ ז) וכל בני [כתן] ישראל רואים ברדת האש וכבוד יה' על הבית ויברעו אפים ארצתה על הרצפה וишתחוו והודות לה' כי טוב כי לעולם חסרו ואומר (תכליט ל'כ) שמתוח בה' וגינוי ארייקים והרנינו כל ישדי לב ואומר (סס קמע) יעלו חסידים בכבוד (יט) ירננו וגוי. ואומר (סס קית) *ימור יסראני יה וגוי וכן באهل מועד בחורב מהו אומר (כמלהר יט) זאת התורה אדם (כ) כי ימות באهل ואומר (יסעה מ'כ) יה' חפץ למן צרכו יגריל תורה ויאדר וגוי:

פעם אחת הייתה עובר ממקום למקום בצורת היהת ומצאני ארם אחר ואמר לי רבי פאיזה מקום אתה ואמרתי לו בני מקום פלוני אני שכולם חכמים ורבנים ואיל רבי שב במקומי שאני מראה אותך ואני נותן לך חתין ושערין וכל טיני קטניות ואמרתי לו בני אפי אם אתה נותן לי אלף אלפיים דינרי זהב אין אני מניח מקום תורה ואמר לי רבי מפני מה ואמרתי לו מפני שככל אותן שאתה רואה אותן בעולם [ל] שטפיפיקין את עצמן ועומדים במקום שאין בו דברי תורה ולאחר שעיה מתים והולכים להם. לפיכך שאין טוין לו לאדם לבית עולמו אלא דברי תורה ומעש'ם בלבד שנאמר (פסלי ו) בהתהלך תנחה אחרת בשכבר תשמור עליך והקיצות היא חשיך ואומר (ישעה נח) והלך לפניך צדקה כבוד ה' יאספר ואומר (לכrais נל) ולך תהיה צדקה לפני ה' אלהיך. וכל זמן שישראלי עוסקון בחורה ועשה רצון אביהם שבשתים הקב"ה בעצמו (כח) נפנה אליהם לברכה שנאמר (תלאיס פג) (ככ) אמרת הארץ הצמח וצדקה טשימים נשקף ואין השקפה אלא לברכה שנאמר (לכrais כו) השקפה מטען

ישועות יעקב

טובי חיים

שיהיו לארם אליך סרות ותורא ירא שמות שלא יהיה
בו ענוה פסולות וכן תשובה לא יהיה רק מתחן יצאת
שמות : *שלא ירד מגודלתו וככבודו בחיו : [כח] ירד
מגודלתו למ"ד סך והדיות ואף למ"ד שחורי לשלכותו
ס"מ הושפל גדולתו בחיו : [כט] ושם בענין נאסר ולא
ימכו (כמו בסוף חמשת פרק ה' וככמה מקומות).
יבלו הכהנים לבא אל בית ה' ונור עי"ש אבל טרפה
ועין בספר. ברכת חייס פרק ה' דבריהם נפלו ייס כה.
לא מסיים וכרכינו כל ישרי לב ברכנו כל תחלה:
(יח) ושם אתרבי, פירום כלוח חלמר דוקלן כבשה

בשלדייקיס פוסקיס כתרה לו יט' להס סמיה ולו' נטעת טמיית המלות. זהה חמלר ואלה מלייט שהי' להס סמיה
כיעמ' דוד כו' נטעת טמיית המלות. כמ"ס כלוקטן חמלריס ט' דעל ודי כל המלות סנדבור ומטעה הקב"ה מלכין
ההט האפס ומקיפה חור ה' כו'. ממילא' נמצך הטעמה: (יט) ירננו על משכבותם. וכחיב כתרה' רוממות ה'ל
כגראונס. וקחי פל התורה שמפלטין נחרוש בגראונס מן רוממות ה'ל כו' טמ' מילא' דהאי ירננו על מסוכנותם קלי'
פל רנה ט' תורה. ואוח ר'וי' לנס הרכינו כל ישי' לב קלי' פל רנה ט' תורה כלעטיל (זיקוקין): (כ) כי יטוט
באהל. ודרשו רוז'ל שלין דברי תורה מתקיים ה'ל כמי סמימות עלי' (בכת דף פ"ג ע"כ). וכן יט' לומר
בונגתו כמה שבניש הפסיק יstor יפה. פל לרץ שלמרדו רוז'ל (ברכות דף ה') ג' מתנות פוכות נתן הקב"ה
ליישרחל וכוכן ה' נתן ה'ל על ידי יסוריין. ה'ל הן תורה וחוץ ישראל ובעולם ה'ל. תורה מנין שנחמר ח'ר- הנכח ה'ל תיסרנו יט' ומתורתך תלמדנו כו'. וכלהויה נחוכות פרק ו' כך' כיו' דרכ' פל תורה פט' כמלת
תוחכל ומיס נמארה תבטה וועל פהירן תיסנוקיו לטר חי' וכתורה ה'ת עמל. וכמ"ס ציריך דעה ווין דברי
תורה מתקיים כמי שמרפה עלי'ו עלי'ו. ול' כהלו' בלומדים מטעם עילון ומתקוד חכילה וסתוי', ה'ל כמי סמימות עלי'ו
פל'ו. ומלאער גופו תAMIL. ול'ו יעת קא' לעניין ותגומה לאפעפיו (ט"ג י"ד סי' רמז'ו ומארז'ק כלחות תלמוד
תורה). וזה מכיה ה'מ'כ הפסיק ה' מפץ למטען לדקו יונדי' תורה ווילדי'ו. שבגניל' ה'ת כתורה כלוי' להגנות כה
יוםס ולי'ה. כלוי' להקליק ה'ת יטראל. וזה מכיה ה'חל' כך' סמ'ה פסוק יותר להספיק עלי'ו במושט ולהז'ר
nymkos תורה, ולעפוק תמיד כתורה ובמפעס'ס פוניס'. לט' שלין מליאן לו' לה'ס לבית עולמו ה'ל דברי תורה
זומפ'ס פוכ'ס. כל'קמן: (כה) גפנה אליהם לברבבה. פירוס ה'ל לי' שבתורה ומפעס'ס פוכ'ס מליאס ה'ט
ה'חל'ס לאולט ה'כ' ה'ל' ח'פ'לו' בטילס ה'ו' פונ'ה ה'ל'ס טק'ב'ה נע'מו' לנרכ'ה וויל'ל' ה'פ'לו'ת נע'ל'ס ה'ו' וויל'ן
קיימת להס לעולס פ'נו' (זיקוקין): (ככ) אמת הארץ תצטח וזרק טשטים נשקף. גס ה' יעת' פסוק
ויל'יע

סטען קדרש ונני וברך את עטך ונני. וכל זמן שאין ישראל עוסקין בתורה ואין עושים רצונם של מקום חז נפנה עליהם לקללה שנאמר (לעיל ח) וחניל ערד צבא השמים וחתול הארץ סין העבא ומפני הכהנים ותרטטם וגנו' וצבא חנתן על התמיד בפשע ותשליך את הארץ ועשתה והצלחה ואין צבא השמים אלא ישראל בפשע זה פשע של תורה שנאמר ותשליך את הארץ ועשתה והצלחה הא לטרת אם השיליכו ישראל ח' את ר' ר' ארץ מיד עשתה והצלחה פלכיות העכו"ם. בא וראה שלא כמדתبشر ודם מדת הקב"ה מרות ב"ז קללו טרובה טברבו אבל הקב"ה אינו בן ברכתו טרובה מקלתו כשביבך הקב"ה את ישראל ברבן מאל"ף ועד תיז' מן אם בחקתי עד קוממיות (ויקרא ג) וכשכלון מן וייז' עד ט"ס ואם לא תשמעו עד געה נפשם (טס). ביווא לאן בדבר אתה אומר (לעיל ט) וכל ישראל עברו את תורתך ומור לבתיהם שמווע בקהלך ותתק עליינו האלה והשבועה אשר בחוכה בתורת משה עבר האלים כי חטאנו לו [גב] מה תלמוד לומר אלא למלך שעברו עליה מאל"ף ועד תיז' בא וראה כטה גדול כה פשעה של תורה שלא תרבה ירושלים ולא תרב בית המקדש אלא בפשעה של תורה שנאמר (מיכה ה) בפשע יעקב כל זאת ואין זאת אלא תורה שנאמר (ירמיה ט) מי האיש החכם ויבן את זנו' על מה אברה הארץ ויאמר ה' על עובם את תורתך וגנו':

ברוך (לן) המקום ברוך הוא שבחר בכם בישראל מתק שבעים לשונות נתן בכם חכמה בין דעה והשכל שתהיו בוטחים בו בכל עת ובכל שעה. ר"א קומי רני בלילה וגנו' אין רוני זו אלא הودאת [לך] היסורים כיצד עשה אדם כל מה שהוא עשה ובאו עליו יסורים יעדוד בחצי הלילה וישבח ויברך וירום ויגדל ויקדש לשם שלמי שאמר והוא העולים ברוך הוא שנאמר (תהלים קיט) חמות לילה אקים להודות לך וגנו'. והיבן היה דור יודע לקוון חמות לילה אלאך אמרו חבמים בנור היה תליי למעלה טמתו של דור ובשהג�ו חמות לילה רוח צפונית מונשת בו והתחיל הבנור לנגן מאליו לך נאמר חמות לילה וגנו'. ואומר (מכל' כח) מבסה פשעיו לא יציח וגו' כדי להציג טידיו כל מה שעשה וכן בשבאו עליו יסורים לשובתו (ני' לטובת ישראל הם וכו') הם באים עליו (כל) כדי להציג טידיו כל מה שעשה לא אמר לבו אני צדיק אני ישך גמול חסדים אני עלי יבאו יסורים אל [לה] יבטו דברים במקום כשאינו [פיו] יכול לדבר ואל ידבר דברים אלא יסתבל אדם בעצמו יודיע לעצמו שלא לשום אדם נושא הקב"ה פנים שני' (סמות ל) בני [לו] בכורי ישראל ולהלן הוא אומר (לנרטס יד) בנים אתם לה' אלהיכם כשהוא מישראלינו איינו מישראל אלא [לה] לאמתו שנאמר (לנרטס ח) יודעת עם לבך כי באשר יסר איש את בנו וגנו' (כל) וכי יש לך אדם בעולם שהוא רוצה שיחטא בנו ח' (כו) שנאמר (טס י) כי ה' אלהיכם הוא אלהי האלים ואדוני האדונים וגנו':

דא

טובי חיים**ישועות יעקב**

א'ע: [לא] דרש את לעפני תרעה מאל"ף עד תיז': ו[לב] טח'ל עבורי את תורתך הולל עבורי תורתך אלא כו': [לן] כל זה דברי אלהו לאותו אדם שפגע בו: [לך] שאליק האDET לרוגן ולשבח להקב"ה על שליח עליו היטוין לטרק עונחו: [לה] אל יחמס לבו לדבר דברים לפניו הנטוק: [לו] לפי שאינו יכול לדבר לא תטמאתי כי אין יסויין בלא עון: [לו] וריל לך טוביה אותן כאב את בן ירצה כמו שפפסים: [לה] שליכו כתורתו

בק"ה נגמו נפנה חילכס לנרכח. פללו לנרטס הולך פירוטיס כmulos הוה וכקרן קיימת לטעם פנה. סגולמר חמת מהרן תלה ודק מכתיס נטקב ווין הקפה לנמקוס סוף חלון לנרכח. כדפרטי נפרשת וירול (יח פסוק טז) כל פסקפה טכמקרח לרעה חון מהבקפה ממון קלען פנדול כה מתנות טיעיס סהוט מלט סרגונו לרממים טכ"ל. וכחן דחיורי נלדקה כלעיל פהו מתנות ענויות. וכתורה כמ"ט ותלמוד תורה נגיד כולם. כוולדיו האקספה וו כיה לנרכח. וכן יט לומר בכוכנת התדריך ווין הקפה לנמקוס וו חלון לנרכח. כמו האקספה ממון קדרך וכדמאניב כתרי. גס פ' יתן הפטוב ווילנו תtan יכלה. וכן יסי רלוון: (כג) מבסה פשעיו לא יציח וטודה ועווב ירוחם. וסדרי מודה פצפיו ומוואס מצוב נס טול מכ"ל. טעם מיאת פלירך הולס להתומות על חעוזו ולחטפנן ולהודאות נא' טמיהול לו. כמו שעבה דול סגולמר חנות לולא מוקס להודאות לך (זוקוקין): (כל) כדי להציג מידיו. כטמתולה וו נא' האלה וכפירה על חעוזו. מילל חות גנו' להודאות לך (זוקוקין): (כל) מילל מות בלה ומויל חות כטמיה מן כניאגס (טס). ומונה חות רוחה ליהות חמוליס פלינס כmulos הוה פלה ימות בלה ומנו ומויל חות כטמיה מן כניאגס (טס). טופיס כס טראי מות כתובנש דוליס לטעות תזוכה ולהתודות כהלייס מהת טירלייס גס לנרכיחס הכל זמן. וחלרנש טא' טוכה להולס נמת סינהלה קלה ח'ו. לטעתו וסידורי לנרטס כו' מות עפס גס לנרכיחס הכל זמן. ווילר טא' טמיהול כו' כנואה. וכן סג'ריך להתודות פיכף תפוכה עמוקה כלכ' מל כל הטעז ועוגותיו ופצאי. ווילר טטמיהו כו' כנואה. ועיין נמה גפיו. וטל ידי זה ימזר לו האיזית טיהור לנרכיחסו. ווילר לטכוד חות האיזית כהמת וכטמיה. חלון מדריכת מלה חותו סכל' יחתה על ווילו נזך לו פליס הטע"ט טהווב חותו כמ"ט ווילו טהו מוסר. וכן קק"ה מיסר חות ווילר טל' יחתה על ווילו נזך לו פליס הטע"ט טהווב חותם. מזוס טהווב חותם. כלו טל' יחתה יטמיהו ווילו נג'הנס חלון כל' סיוכו נגן טן. כמ"ט כי מה מסר יהה ס' יוכם (זוקוקין): (כו) שנאמר. כי ה' היליכס הווע היליכי הוליכט וחדמע גהילויס

ה

ד"א קומי רני בלילה אין רננה זו (^{לט}) אלא שמהה שנאמר (ירמיה ^ה) רנו ליעקב שמהה ואומר (זכיה ^ג) רני ושמתי בת ציון רני ברנעות הרבה ושתמי בשמות הרבה מפני מה כי הגני בא ושכני תחוכך גו' ואומר (גפיה ^ג) רני בת ציון וננו' הסיר ה' משפטיך לנו' ואומר (אורי ^ג) ייראני ה' ארבעה הראשונים ומקיים עליהם במדרה שאדם מודד מודדין לו בחרך הטעם ביה שבחר בתכמים ובתלמידיהם ומקיים עליהם במדרה שאדם מודד מודדין לו כמו שהם יושבין בבתי נסיבות ובבתי מדרשאות בכל יום וחווין ושונין לשם שמים ייראה שמים בלבדם וטהרין רית על פיהם ומקבלין עליהם בשמהה עול' כלוחה שמים כך כביכול הקב"ה נותן להם שמהה לצדיקים [ט] בעלי ברחים שלא בטובתן (כח) שנא' (ח' ל' האליס ^ה) נתת שמהה בלבני מעט דגנס ותירשם רבנו. טלו משל למטה"ד לטך שהיה לו נן עזים סטיך להוד ביהו [טא] וטיבל הנינה [טב] וטערדה ומשקה אותה טים [טג] מהשקיי וננות להobel בויות כל עז ועז שיש בה ימי [טדר] זקננות יפים טימי בחירותו שנאמר (זעיה טה) לא יבנו אחר ישב לא יטעה ואחר יאלכ כי בימי העז ימי גנו' (ג' ז' ואומר לא יגע לדריך ואומר וכו') ואומר (טס ט) וקיי ה' זליפטו כח יعلו אבר כנשרים ירצו ולא יגעו ילכו ולא יעפו. דבר זה עדיר להיות בסוף ונעשה סקצחו הימים. דבר אחר קומי רני בלילה אין רננה זו (כט) אלא דרך שבך אבר כל ומן שישראל עוזין רצון אביהם שבשים אף הקב"ה בעצמו בא ימשבח את שמו הנדרול בפניהם שנאמר (טס ט) רני עקרה לא ילדה פצעתי רננה ועהלי גנו' ואומר (ירמיה ^ה) ובאו ורננו במרום ציון גנו' (ט) לפיכך היה אומר חיב אדם שיברך וישבח יפאר וירומם ענדל ויקדש לשמו של הקב"ה על כל מה שבאות לו לאדם בין טובות ובין רעות הא בצד פגע בו ארי ולא אכלו יברך וישבח לשמו של הקב"ה שמא לדוב היה מומן וחם עליו הקב"ה ולא אכלו פגע בו דוב ולא אכלו יברך וישבח לשמו של הקב"ה שמא לדוב היה מומן וחם עליו הקב"ה ולא אכלו פגע בו כלב ולא אכלו יברך וישבח לשמו של הקב"ה שמא לכלב היה מומן וחם עליו הקב"ה ולא אכלו פגע בו זאב ולא אכלו יברך וישבח לשמו של הקב"ה שמא לזאב היה מומן וחם עליו הקב"ה והוא עז והו אמרו מהיון אליו באזה אומר מורה של רחל וזה אמר מורה של לאה עד שהן חולקין זה עם והוא עז באתה אליהן ועמדתי לפניהן ואמרתי להן רבותי אין אני בא אלא מורה של רחל ואמרו לי חן סיטן לדבריך אמרתי להן ולא כתיב ביוחסין של שבט בניטין (ד' ח' ח) וירושה ואליה ווכרי בני ירושם. ואמרו לי ולא כך אמרת לאשה האלמנה (מ' י' יז) אך עשי ישות יעקב

טובי חיים

טהודויס ואל בגודל הגנור וגאורו חסר לנו' ישן פניש בחירותו באחת: [טל] טשייח בן דוד וטשייח בן יומס ולע' יקח סוחד (דכרים י'): (ט) אלא שמהה, חישים כהן זדק הוא שם בן נח ונקרא חרש ע' ש בין פירוט קפסוק קומי רוי נילקה ר' ל' טיקומו וירונט ויטמוא פל שאכליינה עמלה גגולותם באלו דומות נילאה החביבה: [ט] שיש זדיקים שניים רוזים בטובה ושור לריצין לטמוח לפני טיחויר וקנאה כל טוב ליטרחה נמרקה צומינו כמו ממכהר וכהן (זוקקן): (כח) שנא', בטעדר יעדון (ישעה ז) והזקוקן גרט טעריה יטירושו נתחה שמהה כלבי מטה דגנס ותירוסס רנו. ופרט' דחוך ע"ש: (טג) טהבור או טהנהר: (טד) כי טמהה נתונה כלבי מטה דגנס ותירוסס כל הוותך רנו. כל בוטוי רלוונט טל מהח' כמה וכמה נעליאו לאו יהו יוס קובל טרכס טכ'ל. ולפי זה יט לפרכ דכרי התרבות דבקב'ה נתון להס שמהה לזריקיס נפל קרמס טלא בעוכתן. פירוט מ"ט טהעת חיינה טוכה לע"ע ומטעט הולדס טלא נסמות נזוה ער' מ"פיט לזריקיס שמהה כמה זוכרים זיסקה להס עגור וה עוגה גדולה נעת קינול טרכס כפרט' לטליל. אלה מכיה הממל דלקמן ימי וקנותו יפיס מימי כתרתו כו'. מתייד לטאות נסוף כו': (טט) אלא דרך שבך. הנס נעת הגלות ופערות טרומה נילאה דרייך לטאה להקכ'ה כהמוגחו כי הכל לטואה. הכל כל זמן טיראל טזין לרין חנוכת בנטומים אף הקכ'ה געלאו נח' ואצנעה טקה וגו'. וזה קהי לטheid טירוח הכל בטוגות. ויתקדט טמו הנגדל בטוי הכל. טנאמיר רני מקתו. כל מה לטheid לטואה. (ט) לפיכך. כייתי חומר חייך חלס זיגריך כו' על כל מה סכחות. כיוון דכלהמת הכל לטואה. ועל ידי זיבך ויטנאה על הכל. נס הרעות יתפכו לטואה גנלית. וכמ"ט מהרויס זיל' צהנרת הקודס סי' כ' דעלא לקלט טענער צהנאה הו' טאת ה' כפ' ח' ל'. לפפס כמטפיו ויתמ' לו עונות גליריכן מירוק יסורים. וירוחה לעין נודל חגהנתו חלו' המקלהת האורה. כמאנ מלך נדול ווירוח הרוחן בככוו וגעמו לוחע צו' יהודיו מרוכח הנטנו כו' חס רחן כ' גאות גנות יון ט' גראם מפטט כו'. וכמ' פnis חל פניש תעוזר האהגה כלב כל מסכיל ומכוון יקר מכות להגנתה ה' חל החתוניס חסר קי' יקרת וטוכה מכל חי' העיליות כולם כו'. וזה גס כ' יתן הטוב ווילר פניו חלו' בוגמונה הנטה מנונה אף קיה הophile מלוכחת ומוסגת החוכמה מגונה. ויתמתקה הנורות כטראן. ויתכטלו הדין נס טלה ועד. עד כהן לאנו. ועיין כמה טכנתרי (צ'יל

עשַׂי מִשְׁמַעַת עֲוֹנָה [טח] כְּמַה בְּרָאָשָׁוֹגָה וְהַזָּאת לִי וְלִכְנָךְ תַּעֲשֵׂי בְּאַחֲרָזָה אָמְרָתִי לְהֵן
אָוֹתֶשׁ [טט] תִּיטַּק בְּנֵי [גנ] יוֹסֵף הִיא וְרָמוֹ רְמוֹת שָׁאוֹל [טט] יוֹדֵד תְּהִלָּה לְכָבֵל וְאַחֲרֵב
וּבְאָבָן דָּוד . מַאֲיוֹן לְרָאֵשׁ אֲשֶׁרְדוֹת אַמְּפִיר עַנִּי שְׁבִּישָׁרָאֵל (לט) שִׁישׁ בְּוּ תּוֹרָה וּמְעוּשִׁים טּוּבִים גָּנוֹת
לְזַעַד לְהַקְבִּיה יְוֹתֶר מַאֲחָבָה סְלָמָן יִשְׂרָאֵל שְׁנָאָמָר (קְהֻלָּת ל) טּוֹב יְלָד מַסְכָּן וְחַבָּס וְגַנוֹּי וְאַוְתָר (נץ
הַקְבִּיה חַפְלָה וּבָבוֹן) (חַלְלִיס כנ) תְּפִלָּה לְעַנִּי כִּי יְעַטְּפָה וּלְפָנֵי ה' יְשִׁפּוֹר שִׁירָו עַמְּד דָּוד בְּחַפְלָה
לְפָנֵי הַקְבִּיה וְאָמָר לְפָנֵי רְבָנֵינוּ שְׁלָל עַולְם אַלְטְּלִיא לֹא כְּהַבְתָּת לְנוּ בְּתּוֹרָתךְ (סְמוֹת ל) עַל שְׁלִשִּׁים
וְעַל רְבָעִים . אַין אָדָם חַי עַל פָּנֵי הַאֲרָמָה וְנַחֲרֵב הַעֲלוֹק בְּלֹו אַבְלָטְה עַשְׂתָּה לְנוּ בְּחַכְמָתךְ
וּבְחַבְתָּנָךְ בְּחַבְתָּת לְנוּ בְּתּוֹרָה עַל שְׁלִשִּׁים וְעַל רְבָעִים וְעַל רְבָעִים וְעַל רְבָעִים
אֲפִים וְרַב חַסְדָּמְפִנִּי מִהְפִּנִּי שְׁאַתָּה רְחֹום וְחַנוֹן . לְכָן אַתָּה אַרְךְ אֲפִים וְחַסְדָּמְפִנִּי וְדָן אַתָּה
לְבָנֵי אָדָם לְכָל אִישׁ כְּדָרְכֵיו וּמְשָׁלֵם אַתָּה לְכָל אַחֲרֵיךְ וְאַחֲרֵיךְ כְּמַעֲשָׂיו וּמְקִימָם אַתָּה עַל יְהָנָן בְּסְדָה
שְׁאָדָם מוֹדֵד בָּה מוֹדֵדֵינוּ לְזַעַד מִפְנִי שְׁאַתָּה חַפְצָן בְּטּוֹבָה וְחַפְצָן אַתָּה בְּטּוֹבָה
לְעַשְׂתָּה בְּשְׁמָחוֹ וְאַין אַתָּה (גנ) שָׁוֹקֵר בְּרָעָה לְעַשְׂתָּה (חַלְלִיס כ) כִּילָאָל
חַפְצָן רְשָׁעָה אַתָּה לֹא יִגְּרוֹךְ רֵעָה וְאָמָר (טט ק) טְמִינָה מִפְנִי שְׁאַתָּה לְכָל אַל
[גנ] דָּוד לְפָנֵי הַקְבִּיה רְבָשָׁע עַנִּי בְּטָה יִקְרָא שְׁמוֹ לְפָנֵיךְ
עַל * שְׁמָעָרוֹ עַל שְׁמָכְסָפָר וּמְשָׁלֵם אַבְנָים טּוּבָות וּמְרָגְלִיות וְעַל שְׁמָכְסָפָר שְׁבָעוֹלָם אַבְלָטְה
הָעַנִּי בְּמָה יִקְרָא שְׁמוֹ לְפָנֵיךְ אַלְטְּלִיא יִקְרָא שְׁמוֹ עַל שְׁמָכְסָפָר
וּבְבָהָמִיד וּבְקָרָא בְּתּוֹרָה וְאָמְרִים הַבְּרִיות בְּנֵי מִי זֶה אָמָר בְּנֵי פְּלוֹנִי עַנִּי הַנּוֹא וְנִמְצָאוֹ
הַקְבִּיה נָוחָן בְּנִים בְּנֵי בָּעֵל תּוֹרָה אֶלְאָה לְעַנִּים שְׁנָאָמָר (מְסִלִּי כנ) אֶל תְּגַזֵּל כִּי רֵל הַאֲוֹן וְאֶל
תְּרֵבָא עַנִּי בְּשַׁעַר כִּי ה' יַדְיבָּ רִיבָּס וְקַבְעָעָת [גנ] קַובְעִיָּם נַפְשָׁ :

פעם אַחַת הַיְיִינִי עָוָבָר מַמְקוֹם לְמַמְקוֹם וּמַעֲזָנִי אָדָם אַחֲרֵיךְ וְאָמָר לֵי רְבִי טְפִנִּי מָה בְּעַלְיִ בְּתִים
שְׁלָל יִשְׂרָאֵל נְעָצָרִים עַל בְּנִים מְהִוּתָהָם בְּנִים אַמְּרָתִי לְזַעַד מִפְנִי שְׁהַקְבִּיה אָוָה אָוָתִם
אַהֲבָה גָּמוֹרָה וְשָׁקָח בְּהֵן לְפִיכְךָ מַצְרָפָס כְּדֵי שִׁירְבָּו רְחִמִּים עַל בְּנִים וְאָמָר לֵי רְבִי לֵא בְּנֵי הַוָּא
אַלְאָ מִפְנִי שִׁישָׁ לְהֵם [גנ] טִינָא בְּלְבָבָם וְנוֹשָׁאֵין הַרְבָּה נְשִׁים שְׁלָא לְשָׁם פְּרִיה וְרְבִיה וְאַמְּרָתִי לֵי
בְּנֵי הַרְבָּה בְּעַלְיִ בְּתִים יִשְׁלָנוּ [גנ] וְחַטְוֹדִים הַבְּרִיות בְּנֵי מִי זֶה אָמָר בְּנֵי פְּלוֹנִי עַנִּי הַנּוֹא וְנִמְצָאוֹ
עֲקָרִים [טט] פְּהָה שָׁנָה וְהַרְבָּו רְחִמִּים (לכ) עַד שְׁבָאוֹ יִצְחָק לְהֵם וְשָׁמְחוֹן בְּנֵים וְשָׁמְחוֹן
וְרַבְקָה שְׁהָיוּ עֲקָרִים עַשְׂרִים שָׁנָה וְהַרְבָּו רְחִמִּים (לכ) עַד שְׁבָאוֹ שְׁנִיהם יַעֲקָב וְעַשְׂרָה לְהֵם וְשָׁמְחוֹן
בְּסָם וְכָנָן צָאָ וְלִמְדָר מַרְחָל שְׁהָיָה עַקְרָה יִדְבָּר שָׁנָה סְבָל יְלָדִים וְהַרְבָּתָה רְחִמִּים עַד שְׁבָאוֹ שְׁנִיהם
לְהֵה וְשָׁמְחוֹן בְּהֵן וְכָנָן צָאָ וְלִמְדָר מַרְחָל שְׁהָיָה עַקְרָה וְהַרְבָּתָה רְחִמִּים עַד שְׁבָאוֹ שְׁמָאוֹל לְהֵה
וְשָׁמְחוֹן בְּוּאָל עַכְצִירִיךְ אַתָּה לְתַהְפּוֹם בְּנֵיךְ מְרָחָל הַרְבָּה מִפְנִי שְׁהַקְבִּיה אָוָה
אָוָתִם אַהֲבָה גָּמוֹרָה וְשָׁמָחָה בְּהֵן לְפִיכְךָ מַצְרָפָס בְּרִישְׁוֹרְבָּו בְּרְחִמִּים לְפָנָיו . דָּאָלְרָאשָׁ אֲשֶׁרְדוֹת אַפִּי
עִיר קְטָנָה שְׁבִּישָׁרָאֵל שִׁשְׁבָה תּוֹרָה מִפְנִי הַקְבִּיה (גנ) יוֹתֶר סְחוּמָרְוִון שְׁאַיִן בָּה תּוֹרָה (גנ) שְׁנָאָה
(עַכְכִּי כ) אַגְּבִּי שְׁלֹוֹנִי אַמְּנוֹנִי יִשְׂרָאֵל גַּנוֹּי (לה) אַפִּי . עִיר (ס) קְטָנָה . מְכָאן אָמְרוּ אַם
יש

מצוות יעקב

לְמַיְלָט סְוִף סְרִיק כ' מְעַנְיִינִים הַלְּוָן : (לט) שִׁישָׁ בְּוּ תּוֹרָה
וּמְעוּשִׁים טּוּבִים . וְמוֹמֵד גְּלִילָה לְרָחָס לְעַטְפָּק
כְּגַוְרָה וְחַפְלָה וְתְּכָונָה שְׁלֹזָה הַוְּהָמָת רְלֹזָן גְּדוֹלָה
כְּהָוָן נָוָת לֹא לְהַקְבִּיה יְוֹתֶר מְהַמְּחָבָב מְלָךְ יִטְרָהָל שְׁאֵר
טוּסָר גְּדוֹלָה כ' (זַיְקָוִין) : (לכ) עַד שְׁבָאוֹ שְׁנִיהם שְׁנִיהם
יַעֲקָב בְּוּ . פִּירָוט רְכָבָס מְמָחָה עַס יַעֲקָב יַלְמָק סְמָחָס
עַסְוּ לְפִי טְנִיאָה סְגָוָר סְהָוָר לְדִיקָה כְּדַכְתִּיב נְסָרָת חַלְלוֹת
וְכַמְּרָטְסִי סְסָס . וְכַיְלָקָוט גְּרָס רָק יַמְּקָב (זַיְקָוִין) . וְמַסָּס
כְּרָחָל עַד סְכָהוּ שְׁאֵיקָס כ' . וְהָהָגָה גְּלָמָד מְלָהָמָה גְּלִילָה
יְוֹסָף . יוֹסָף כ' לֵי כָּנָן חַמְרָה (כְּפָרָסָה וְיְוֹסָף) ס' מַדְעִיקָה
שְׁמָמָתָה קְיָה נְסָיִי הַגְּנִים כ' . כִּי וְהַסְּחָרָה לְגַדְעָת יְדָעָה
(לנ) יוֹתֶר מְשֻׁמְרוֹן . דְּרָס מְלָת חַמְמָרוֹת מְלָזָן עַיר סְלָל
סְוּמָלָן . וְהָלִי דְּרָס קְרָרָה קְוָמִי רָוִוי גְּלִילָה לְרָחָס
חַמְמָרוֹת . הַטְּלָוָה גְּמָסָק קְעָן טִיס כְּוֹתָה חַמְמָרוֹת שְׁקָמוֹ
כְּלִילָה לְעַטְפָּק נְתּוֹרָה וְלְרָנוֹן וְלְפָנָמָה לְהַקְבִּיה . הַוְּה רָחָס
לְמַקְוֹס טְוּמָרְוִון סְסִיחָה עַיר גְּדוֹלָה (זַיְקָוִין) : (לל) שְׁנָאָמָר
חַכְמָדִים בְּמַעֲשֵׁיהם הַטּוֹבִים : (גנ) כְּמַשְׁעָן וְאַבְרָם בְּנֵי
שְׁמָנוֹנִים שְׁנָה וְשָׁשָׁ שְׁנָים בְּלִדְתָּה הַגְּרָגָר וְגַוְּיָה בְּיַלְקָוט נְרָס
עַשְׁחָה שְׁנָים הַזָּעִיר עַקְרִים וְצִילָּשׁ חַשְׁוֹבָמָן טְמָנָה שְׁנָה
שְׁהָוָה רָאוּי לְבִיאָה וְבָנָן מְשָׁרָה נְזִיאָה יְגַג שְׁנָה שְׁתָהָא
רְאוּיה לְתַחְרִין עַד ס' טְמָנָה שְׁנָה שְׁנָה שְׁנָה שְׁנָה
שְׁנָה אֲךְ לְפָזְזָן לֹא הַיְהָרָא וְבָקָרָה עַקְרָה עַשְׂרִים שְׁנָה
וְבְזָקָן יְגַג שְׁתָהָא רְאוּיה לְהַרְיוֹן וְעַיִן . בְּזָקָן

אות רְזִים שְׁעוֹת גְּדוֹלָה בְּרָבִיו אוּמְשָׁר שְׁטָס הָוּא עַיִישׁ וְעַיִן . בְּזָקָן

ה

כָּל עַד שְׁחָקִין טְשָׁתְבָה יְוֹתֶר : [טח] שְׁחָא מַקְוֹם
חַסְכָּן וְקַשְׁחָה לְהַתְּרוֹתָא סְנָן מַקְוֹם בָּשָׁר : [טט] וְהַקְבִּיה
מִצְלָא אַוְתָו עַיִזְמָה מְחַטְוֹת : [טט] רִיק לְשָׁטָף טִים וּרְבִים
אַלְיוֹ לֹא יִגְּיֹעַ דְּהִיָּנוּ חַטְוֹת : [טח] שְׁהָיָה חַלה
הַגְּאַכְלָת לְכָהָן וְאַיְכָה סְלָאָה שְׁהָוָא שְׁבָשָׁ לֵי וְעַיִן
הַאֲלָמָנָה : [גנ] גְּרִיאִי טְשִׁיחָה בְּנִוּסָפָה : [גא] וְלֹכֶן אַמְּרָתִי
לְעַשְׂתָּה לְעַזְבָּ

יש בו באדם דרך ארץ (ל) וטקרה בלבד מוטרין לו מלאך אחר לשטרו שנאמר (סמא' ג') הגה אגבי שלוח מלאך לפני לשטרך וננו'. קרא ארכס תורה נבאים וכתובים מוטרים לו (ל') שני מלאכים שנאמר (חיליס ג') כי מלאכיו יציה לך לשטרך בכל רבעך. אבל קרא אדם תורה נבאים וכתובים ושנה משנה ומדרשי הלוות ושמש תח' הקב'ה משטרו בעצמו משלו משל למטה'ך למלך שרויה מהליך בדרך ובנו עמו הולך במדבר בנו עמו וכיון שהניעו לחטה ולשרב עטר אביו עלייו בחכמה [סא] מרוחק של חמה ועשה אל לבנו כדי שלא ינייע בו החטה והשרב ובן הקב'ה שנאמר (חיליס קל') ה' שוטרך צלך על יד ימינך. אבישבשים יהא שטך הנדו'ך טברך לעולם ולעולם עולמיים ותהא לך קורת רוח ישראל עבדך בכל מקומות מושבותם שאלטיא לא כתבת ואמרת הדבר הזה מי יכול לכוחתו ואומרו כמו שאמרת שנאמר (סס) הנה לא ינום [סב] ולא ישן שומר ישראל. משל למטה'ך למלך ב'ז' שהוה יושב על כסאו וכלי זהב מונחין לפניו והוא עלייהם האנים וענבים רמנונים ואנווים תפירים ונרגנורות תפוחים ואחרוניים יושב עלייהם וכרכם והניחם האנים וענבים בפני עצמן רמנונים ואנווים בפ'ע תפירות ונרגנורות בפי'ע הפוחים ואתרוגים בפני עצמן עד שהוא נפנה לבאן ולכאן באחת הרוח זבללה אלו לאלו שוב עליון וברון כל אחד ואחר בפני עצמן עד שהוא נפנה לבאן ולכאן באחת הרוח ובלה אלה לאלו וכך שני חכמים במשנה [סג] עשרה יהודים על טבב' כהנים לויים ויישראלים גרים חרורי חללים ממורים ונתיינים שתוקים ואסופים אם הגית הקב'ה את ידו מישראל שנים ושלשה דורות והי מתערביין אלו העשרה והבזה והוא כשר עמים ואותם בפי' עזוב מה פניה מטה מודים וمبرכין ומשבחין לאביכם שבשים שתפש אתכם בשתי ידיו על שדי רועותיו והזהיר אתכם שלא הבא לידי פסול שנאמר (יקעה מנ') אני ה' הו אשטי ובבורי לאחר לאtan ותהלך [סד] לפסילים ומפני מה אתם עושים דברים מכוערים וברבים שאין ראיין וטבעים ביסורין הבאין עלייכם אבל מה עשה כבר נורתי עלייכם שאתם ההיו בני ועבדי שנאמר (עמות ד') בני בכורי ישראל ואומר (דנרייס י') בניהם אתם לה' אלהיכם ואומר (ויקלח ככ') כי לי בני ישראל עבדים ואומר (ירמיה ט') לנ' כה אמר ה' צבאות הגני צורבם ובחגטים וגנו'. ואומר (מלוחכי ג') ישב מצפה ומתרח כף ותהר את בני לוי ווקק אותם כוחב וככוף והי לה' מנישי מנהה בצרקה:

פעם אחת הייתה מהליך בתוך הנירה שבבבל ונכנסתי לעיר גדריה של ישראל ואין שם עכו"ם כלל ומצאתי שם מלאך תינוקות אחד ישבו לפניו מאהים נערים שרובן בני שמונה עשרה שנה ובני עשרים שנה ולאחר האתרת חורה לי שם ומצאתי את התלמידים ואין רבם ביניהם אלא בן אחר בלבד שהוא היה בן בן בנו שבשביל מעשיהם הטוקלקלים של אותו גברים מת רבנן ומתה אשתו ומת בננו ומתו כל הנערים שרובן בני שמונה עשרה ובני עשרים ולא נשתיירו רק הקטנים והייתי בוכה ומתאנח עלייהם עד שבא אליו מלאך מן השמים ואמר לי מפני מה אתה בוכה ומתאנח אמרתי לו וכי לא אבכה ואתאנח עליו שבאו ליר' טקרה ומשנה וعصיו הפלכו להם והי כל'ה היו ואמר לי לאיפה עשית שאתה בוכה ומתאנח עליום אמרתי לו מפני מה ואמר לי (ה' שהן היו יודען בעצמן שהמיתה משנתן (נ') אם ברק מה נהנה משנה לחכמים לא יחיד עם שתי נשים אבל אם האמרasha מהיתה עטיה עטיה עם שני אנשים אין הלכה שאם בקשותה ולא יתריח ארם אחר עם שתי נשים אבלasha אחת מהיתה עטיה עם שני אנשים אין הלכה בן שאם יבוא עליה אחד בעבירה אין בגין עדות שלימה אבלasha אה' מהיתה עטיה עם

נ'

ישועות יעקב

טובי חיים

שיטואל ר' ב' ג' ע' ז' ועיין בכ' של סה"ש לאגיז'ו מלך למרי חס יט כ' מלומד מקודס פנדול מה תורה טליתו טיר קטע טט בכ' תורה מציכה לטפי הקב'ה רוח וצד שחכחו השטש: [סב] כי אצל הקב'ה לא כן מלון למינו לס' יט ט' בהלס כ' (יוקוקון): שיז' לשון שינוי ח' ז' ואינו אלא לשבר את האון שהוא טשניהם עליינו חסיד לטובה וכן טשניהם עליינו ושומר אותו שלא בחורב ח' ז' בספולין פרלקון: [סג] ריש כתובים (סס). ומפרץ מלוחכו לanon רביס מדלע כתיב מלחכו: (לט) שהן היו עושים. וכן מועל על כל ח' טליתו יכול להציהם נמי סמוך לפיכון. מהקוול ולדרוס טליקס כבמנועים לימי הגערויס. ולזרוס טיסיו נקיים מענינה ומכהיר עכירה. ולהוציא גודל עותם דבר זה

כਮיהיר נחן כתול פ' כ' ג'. ומוכח בקיור שלחן ערוך וכטפוי מגדרת הפלחים סימן ק' ג'. ומכ' ע' על הגערויס נעלמן מועל ההורג מלהוד להיות וסיל וורי זוס לפנות ממסכתן לגמרי מלכיות תל'ו. ותיכף כטופל בהרכור נמחצנתו חי' יסיר העין ממסכתו כרנע. ויסית דעתו לתורה ולעכלה. והוא טליתו למילוי דעתלה. וידחה המהצגה רפה ממחצנתו לנמרי. וקיים ולע' תתו טראי לנכסים ולחורי עיניים וגנו'. ונס קיים הפסוק ונסמלה מכל דבר רע. ודרשו רוז'ל (כתונות דף מ' ע' דף כ' ע' ג'). טלים ייגרר לדם ניוס ויכל לדי טומאה כלנית. והע' טליתו מהארך כדי לשנות רק מלייר ליר' התיישב נמחצנתו יtica נהייה חוף טויה. הכל הוא הכלוין

זהנה יLOW מטפליים הקלוטיס. פי כל הגרות והרפתקאות צעוכרים טג האלס. כן מפסיק הפלנס. זהנה מילרות החולחים ר'ל, כל זה כה על פי הוּב מל' זדי פון פנס הכרית וסגולת חסן ולאנן הרט. גנס עיבוג הנחלקה הוו על ידי זה. וכענין גודל היופר לsson הגם הולרכתי כספרי תומסת חייס פל חלאיס נפתחה ובמושול ר'ב ניל קיל עיון סס. וכתחב נמוסר כל הרכ רצינו חיל'ה ניל'ה פרשתה כה זה נטענו חוי נפתחה ובעומול ר'ב ניל קיל עיון סס. וכתחב נמוסר כל הרכ רצינו חיל'ה ניל'ה פרשתה כה נטהות וחכוי למתנית זרעו חיז. בון כמוי. אין מלחמת ארגוריו הגעים כו'. וכל המכטוליס וכגירות הנחות לאדם הוא על יטס. מלכל הטענץ לאקסים ומריס המתווניס ל' נטהו מהטולס זהה. לנן נשת נפהו כו יתלאג נזוב טכ"ל:

ובמנז' שחנו רוחים נחוצים לטל ידי פגס הכרית בחויס כל הנרות וכל הארכתקחות ר'יל. ונוס טסק הפלנס
כלו הוו כינויו מזומה עטנודה ר'נכ. וכל זה הוו מפני טעל ידי פגס הכרית נסתהmis לינורות הנטגע
המגניות לסרוכ נסמותו; והוא ספט החולר פירוד מלטבלה. הולך דריך טקלחון וחינו מלהר בנטמא ח'ז. וכן
מתגנבר וטורה מלאו רוח למקחכו ח'ו. זה מכיוון כל הרעות ר'יג'. וכתב בספר גוויל ומגוה לטל ידי פגס
הכרית נעהר ונכרית התולן כל הגדס למפעלה ח'ז כמי'יך להכרית מהרין זכרם. ר'ית מזל כו'. וכתב הרטנ'ס י'ג'
כלכות דעתות פלק ל' ובחולריה. חייס סיימן ר'ית לאכנת ורעד הווע כח הנוף ומחרור העיניים. וכל זמן שתלען כיוטר
כלה וחיוו הוכליים. וכל האספוק כנעילה וקינה קופעת עליו וכחו תאנט ועיינו כאות וריהם רע נודף מסוי.

(ט) נ' אנשים שאם יעמוד א' מהן ייבא עליה בעבירה יש כאן עדות שליטה וזה הפרש בזב' ל' גם זו שניינוacha אחת מתייחדת עם נ' אנשים לא שניינו אלא בן' אנשי תלמידי חכמים זוגדים אבל בפריצים אף' עם [טו] מהה אנשי לא התייחדasha אחת עצמה ועוד שני חכמים [טו] במשנה [טח] רוק לא ידרעה את הבדיקה ולא [טט] יישנו שני רוקים (ט) בטלית אחת והוא ההלכה (ע' ריווחת בישראל כל מי שעסכו עם [עא] הנשים לא יתייחד עט הנשים כנונ' [עב] הסדרים [עג] והסרקת [עד] והנקרות [עה] והגרירות [עו] והחייטין [עח] והרוכליין [עכ] והספרין והכובסין ואם רצחה אתה ללמוד וחפץ אתה בר"ת צא ולמד מראשו של עניין תחלת מעשיהם כולם בשעתמו אבותינו על הר סיני לקבל עליהם את התורה אמר לו הקב"ה למשה שיאמר לישראל שיקדשו את עצמן שני ימים שנאמר (טמות יט) וקדשתם היום ומחר וגו'. בא משה ואמר להם שיכינו את עצמן שלשה ימים שנאמר (טט) היו נבונים לשלש תימanim אל תנשו אלasha ולא משה בלבד אמר להם לישראל בدلוי עצמכם מן עבירה ומגנו ומכל דבר מכווער כרי שההיו מההורים בשעה שתעמדו על הר סיני אלא גם יהושע אמר להן לישראל שיבדלו מן עבירה ומגנו ומכל דבר מכווער יהיו בקדושה ובטהרה כשייעברו בירדן שנאמר (יקותט ג') ויאבר יהושע אל העם התקדשו כי מחר יעשה ה' בקרבתם נפלאות ואומר (טט ה') הכינו לכם צדה כי בעוד שלשת ימים אתם עוברים את הירדן זהה לבא לרשות את הארץ וגו'. וכי צדה הי' ישראל צרייכים שם ולהלא איןן הי' אלא אובליל המן שהי' מלקטין אותו בבר ויהי מניחין אותו עד הערב ולערב הי' אוכליין אותו [עט] מיד אלא מה תיל' (טט) הכינו לכם צדה אלא כך אמר להם [פ] עשו תשובה כדי שתבנסו לארץ שנית הקב"ה לאבותיכם ותאכלו מתבואתה שנאמר (טט ג') ויאכלו מתבואת הארץ כגען בשנה ההיא מה כתיב בתורה ויהי [פא] בהיות יהושע ביריחו

ז' י

ישועות יעקב

טובי חיים

זיהוטין : [טז] כי שמא כולם יקלקלו כתו פלנש
בגבעתה : [טז] גם זה שם : [טח] אדם פניו שאין
לו אשה שמא יקלקל עט הבהמה : [טט] שלא יבוא
ליידי משבב זכר וזה דעת ר' אбел הackets מתייחס
דרס' לא גחשדו ישראל על הזכר ובבהמה וכתוב
חרטב'ם שהוותיקים סן הackets היו מרחיקין כל יוזע
עמ' טבהמה לגודל פרישוחם : [ע] ר' ל' ההלכה
השניתה לקפן כי שעסכו עס הנשים והוא סתם טשנת
בפ'ב והלכה בסתם טשנה : [עא] פירוש הרע'ב
טפלאלכתן נעשית לנשים והנשים צריכות לו לא
חתייחד אטילו עם הרבה נשים לפני שלבו נס בס ומחרפות
עליו כי עי'ש וכחוב הרכבת'ם עמ' טשום כדי חייו
טרנסחו מהם לא שרינן לה לחתיחד : [עב] מיני
בלים לנוקות בגדוי הנשים : [עג] מסר��ות לנשים
סרווק רואשן ונ'א המפרקות ר' ל' טני שחטין : [עד] מין
כל' שעושין טשניות סוט לסרוק בו : [עה] טין כל'
טכניות בו בשון ונ'א הגדרין והן גדריות עושי
אלابت טשי לקשטי נשים : [עו] שחופרין בגרים
נשים : [עט] טוכרי בשטחים לנשים : [עח] טוכרי
טפירותיהם וחם חער וטגלחת : [עט] ר' ל' ומאותו הפעם
זה יהיה בבליהם חז' טשנקין עד ט'ז בניסן בshed'ל
ט'ק דקייזין א'ג ס'ל להחד'א שחטין היה יורד
הם עד ט'ז בניסן דלא בדעת הגמרא : [ט] וחוץ
לידך הגדה של אדם בעוה'ז ובעה'ב : [טט] כי
טחנת

ואיתא גוז"ק פרשת זמות דף ג' מ"ב מה מנון חילו לנויה מלאה דבר נס. הופכני כרית קדישת מנין טליה דבר נס, ומלהן דנטור ליה לות נזקה כטלה למקרב בגדיה עכ"ל. ובפרשת זמלת דף ג' מ"ב כתוב על הפסוק והיל הנאזר בלוון וגנותר צירופים קדושים ואמור לו דכל מהן דחנתזר בו' וגניר לסאה קיים בדקלו חייו יוזדר ביב טליה כתיב האזר בלוון וגנותר צירופים. אלוין ישחררונו בהגווים וימנה וכשה ומין פודעל בריך הווע להדרתם שלמה ולמחדי בלאו. מל ההווע וממנו כתיב ישי כבוד ה' לעולס יקמץ כי במתמי שפכ"ל. ובפרשת טלה דף קס"ז כתוב כל מהן דגניר כרית קדישו לוזחות ניה סכינהו וסדריות טליה. ונג"כ תמים תהיה פס כי היליך תמים טליה ולנצח פס כי היליך כוונתו חדו. לדיזון דנטור כרית דה מס כי לאוי זלה התרס מניה עכ"ל. ובפרשת לך דף ז"ד כתוב בכל זימנו דחתרטיס נר בס בהגווים ריטימוח קדישו בהכוונה. מניה חמיא למועדן בריך הווע, ובצמיה קדישו התחזית ניה. ולי זכי וגניר ליה סכינהו לה התרס מניה כו'. וכלהין חיון יטהול קדישון דחיחון ניה נקודתן בריך הווע. וכלהין חיון כטלה דין וכטלה דחתי, עלייהו כתיב ולחטס כדבקיס כי הילרכיס. ובנין כך היה כוונת היוס עכ"ל. ועין כספרי בדעת היה פרק ג' ונספרי לנושי היה פרק ג'. ולעיל פרק ט"ז מקי"ג כמה דברים נחווים כטעווים חלו: (לע) עם שלשה אנשים. עין כהן כבוד סיון כ"ב וכספרי מפנרטה כטלהן סיון קל"ב מדיניות חלו: (מ) בטלית אחת. גין יטשות יעקב לטממים מתירין. ומכל מקום במדינה ברנו כפריליס יט להתרחק מלחתיהם מס הוכר. וכל

7

וישא עינוי ורא והנה איש עומד לנגחו ונור' ויאמר לא כי עני שר צבא ה' [פס] עתה נأتيנו. ויאמר שר צבא ה' אל יהושע של נעלך טעל רגליך כי דמוקם אשר אתה עומד עליו קדרש הוא ונור'. לפיכך היהתי אומר אשרי ארם שטרכה בישיבה (מל) ומפלפל במוורה וטמעתו בסחרורה ויושב והונגה בריתת בכל יום תמיד ובין הוא טהור שבקלה ע' רוד טלק ישראל שני' אחת שאלהי מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כל ימי חי לחות בנים ה' ולברך ברוכלו (תליס כ') ובשיצאו לעשות מלחמה [פנ] בעי נפלו מהן שלשים וששה צרייקים שנאמר (יוסט ז') ויבנו מהם אנשי העי בשלשים וששה איש ונור' וכאו יהושע והוקנים נפלו על פניהם ארצתה לפניו ארון ה' שנאמר (פס) ויפול על פניו ארצתה ונור' והוא מקני ישראל ונור' ויאמר יהושע אהה ה' אלהים לטה העברת העביר את העם הזה את הירדן לטה אותנו ביד האמרי להאבידנו ונור' ב' אדוני מה אומר אחורי אשר הפק ישראל ערף לפנוי אובייו ויטטו הבנעני וכל יושבי הארץ וננסבו עלינו והכrichtו את שטנו סן הארץ ומה תעשה רבן למשה רבן גדור אמר לו הקב'ה ומתחה יהושע לא אני הוא שאמרתי למשה רבן בתחלת (פסות ז') ועתה לך ואשליך אל פנוי ואמיר לפנוי (פס ז') שלח נא ביד [פר] חשלח (מכ) ועוד אמר (פס ז') ומאו באתי אל פרעה לדבר בשמן הארץ לעם הזה והצל לא הצלת ונור' אלא חטא ישראל שנאמר (יוסט ס') ריאמר צויתי אותם ונם לcko חטאת פניך על פניך חטא ישראל ונם עברו את בירתך אשר צויתי אותם ונם נגבו חרם ונם בחשו ונם שמו בכליהם ולא יכולו בני ישראל לком לפנוי אובייהם ונור' אם לא תשמידו החרים טירבכם מז' אמר יהושע לפניו רבש'ע אמר לי מ' הוא אותו אדם שעשא מעשה וזה אמר לו הקב'ה מה זה יהושע וכי אני מדבר אליך היום לשון הארץ לך אתה ותעמיד שנים עשר שבטים ותשליך עליהם גורל והוזא מהן אוטע שעשה אותה מעשה שנאמר (פס) קום קדש את העם ונור' ונקרבתם לבקר לשבטיכם ונור' והזה הנלבך בחרים ישראף באש ונור'. מיר הלך יהושע וחילק להן לישראל לשנים עשר שבטים והשליך עליהם גורל והוזיא מהן עכן שנאמר (פס) וישכם יהושע לבקר ויקרב את ישראל לשבטיו וילבד שבט יהודה ונור' עד וילבד עכן בנרמי ונור'. באודה שעה בכיה עכן בכיה גדולה ואמר [פסה] אויל אף התרם שנמלו חבירי מן המרינים נתנו חבריו למשה ואני לא נתהי לו לפיכך באודה עלי הבושה והבלימה גדולה. מיר אמר לו עכן ליהושע מה זה יהושע בגנותך אתה בא עלי השליך [פו] חבלים על אליעזר ועל איתמר וכי לא על אחר מהן יפול הגורל מיר אמר לו יהושעبني מה אתה אומר כך אל תוציא לעו על הגורל מפני שארץ ישראל עתידה לחלק ע' הגורל אלא עשה תשובה ותן תודה כדי שתבוא לעוה'ב שנאמר (פס) ריאמר יהושע אל עכן בני שם נא בכבוד לה' אלהי ישראל וכאות עשייתו וארא בשלל אדרת שנעד ריאמר אמנה אנבי הטהתי לה' אלהי ישראל וכאות עשייתו ורבא בשלל אדרת ונרגשות אחת טובת ומאתים שקלים בסוף ולשון והב ונור' ואחמדם ונור'. מיר רצוי העם והבאים ונרגשות יתרך ידו של יהושע וורקם יהושע לארץ ואמר על אלו יפלו שלשים וששה צדיקים רוב סנהדרין גדולה (פו) וטרף אותם בפנוי שנאמר (פס) ויקחם מזור הארץ אל יהושע ולא כל בני ישראל ויציקום לפנוי ה'. מיר אמר לו הקב'ה ליהושע [פסח] מה עשית יהושע אני אמרתי [פט] אערוף בני ועברי כרי שידעו כי שני מכיר לב כל אחד ואחד ואתה השילכת את כליו לפנוי בני לא עשית כהונן והיה יהושע [צ] מתרבל לו עליו עד לבסוף שאמר לשון הדעת על הקב'ה שנאמר (פס כד) ריאמר יהושע אל העם לא תוכלו לעבד את ה' ונור' אמר לו הקב'ה יהושע הוא אל קנו הוא לא ישא לפשעכם ולהחטאיכם כי תעובי את ה' ונור' אמר לו הקב'ה יהושע מה זה יהושע שוב אמתה [צא] לשון הארץ לפנוי לא עני היה שאמתי למשה רבן מתמחה (פסות ז') ועתה הנינהה לי ויחר אפי בהם ואבלם וauseה אחרך לנור' גוזל וכיון שעמד לפנוי בתפהה והחכיר שטומתם של אבותיהם שטועתי את תפלו מיר שנאמר (פס) ויתל משה את פנוי ה' אלהיז ריאמר לטה ה' יהרחת אפרק בעמך ונור' זבור לאברהם ליצחק לישראל עבריך וגדי' ויגתם ה' על הרעה ונור' וכי לא עני הוא שאמרתי למשה רבן אקט דבר ואוריישנו וਆשתה אהיך לגוי גדול ונור' (מלנגי'ד) כשהבא דבר נריל בישראל ע' טרגלים ועסך טשה בתפהה לפנוי להזכיר שטומתם של אבותיהם שטועתי את תפלו מיר וכיון שאמר לפנוי סלח נא לעזע העם ההו ונור'

טובי חיים

ישועות יעקב

זה נימוד נטלה. חכל ליאככ ייחד גיריך לאלהיק כל מהות טיקס. וכ"ס עיי רזוקין מסטוריין ליפכט ימל. וט' למחות כל העדויות כן (פ"ט תלכת מוחוק בית טהורן נלקן כמור טימונכיד' וחכמת חדס כל' קלי' ז'): (מל) נטפלל בעומקה של הלכה. לבך דרוש וססיות לפיקד היחי אומר בן: (פג) ואו חטאו וטעלו כרלקטן: (פד) רפסו לו שיטלה עתה ביד כי שעטדי להשתלה להכיבס לא' ותוא יהושע (רש' ז') ור' סאל טאהר טטהה רברך רפסו עלייך אין לך לירא: (פסה פ' בלבו תרזה' בר': (פו פ' גורל: (סז) זורקן לפנוי הקב'ה וכו' או' בט' נגמר הדרון: (פסח) שאתה טטהה דבריהם גדר' טמי לחתוא אפי' בסתור: (צ' ת' ט' מתגנש על שהשח' דבר' שאסלה עלי' שאין עז נושא

ונפ' מלוחתי שנאמר ויאמר ה' סלחתי כדברך (פס) וכי לא אני הוא שבתבתי לזרות הבאים אחריך (מיכ' ז) כי אל במוך נושא עון וועבר על פשע לשארית נחלתו לא החזק עוד אף כי חפץ חסיד הוא ישוב יرحمנו יכחש עונותינו וגנו. והשיב יהושע לפני הקב'ה לא אמרתי לך לישראל אלא כדי לאיים אותם כדי שייראו מפני יהבאו ויעבור בלבב שלם באוהה שעיה היה הקב'ה מנפף ומנסק את ידיו של יהושע על חכמתו ועל בינהו מיד אמר יהושע לישראל זהה [צב] שכרי מכם בשבייל שאני מדבר עמכם בכל שעיה ושעה ליראה את ה' ולעבדו בלבב שלם וועליהם נאמר תחת גערה [צג] במבין מהבות כסיל מאה (מכל' י) ואומר (פס ככ) הוקר רגליך מבית רעך פן ישבעך ושןאך. בודאי ידה אדם יודע בפני מי הוא עומר ומה דבר מדבר לפני מי שהוא נדול ממנה ושנו חכמים [צד] במשנה אל חרצה את חבירך בשעת בעפסו (מן) אבל יבקש רחמים על בעלי בתים שבשביל דרך ארץ שיש להם [צח] שיעסקו בה ועכביו שיבקש רחמים על בעלי הבתים שיש בה תורה שיעסקו בה ויבקש רחמים על העוסקים עם הצבור שיעסקו עמם לשם הקב'ה שכיר בעזה' והקרן קיימת לעזה' וכן להעוסקים בדרך ארץ באמונה שאין בעלי בתים נערו מז העולים [צז] ויורדי לארץ אלא בשבייל גשי [צז] הרוח אימתי בזמנ שישראל אובלין ושותין [צח] ומבעתין מתחוד הטובה ואיןב עוסקין בדרך ארץ וריה וועליהם הכתוב אומר (מכל' ז) הנה שלש רגלה ארץ וגנו' החת עבד כי ימץ ונבל כי ישבע לחם וגנו' כל אלו דברים אינם אלא בשבייל גשי הרוח שנאמר (ישעה מז) לפקו עיניהם [צט] עורות וגנו'. [קק] שטעוני אחיו ועמי שלא הבאו לירוי נסota רוח אלא יסתכל אדם בעצמו וידעו שלאחר מיתה יהא רמה ותולעה ועפר ווישא עינוי לשים ויאמר מי ברא את אלה חטה וילבנה כוכבים ומלאות וארבע רוחות השמים וכל מעשה בראשית שברא אותן הקב'ה בחכמתו ובתבונתו וכל אחד ואחד מהן (מד) תלויין במאמר שפתיו שנא' (תל'ים גנ) כל הארץ ממנה יגورو כל יושבי הפל כי הוא אמר ויהי הוא צוה ויעמוד וגנו'. ויסטכל אדם במעשה ידיו של הקב'ה באדם ובבמה ועוף השמים וכדני הים שמוננות כל אחד ואחד בידו ונשנת כל אחד ואחד מסורים בידו שנאמר (ישעה מז) בה אמר האל ה' בורא השמים ונוטיהם רוקע הארץ ועציאה נזהן נשטה לעם עלייה ורוח להולכים בה לפיך הייתי אומר חייב אדם שישבח ויברך יירום ונידל ויקרש לשמו של מי שאמר והוא העולם ברוך הוא על נפש רוח ונשמה שהוא נתן בערב לבעל הפקרון ולבקר מהוורה אותה אליו שנאמר (ל'ז' יכ) אשר בידו נפש כל חי וروح כל בשר איש ואומר (תל'ים גל) בירך אפקיד רוחי פריתה אוחיה אל אמת: **לעוולם** יהא אדם [קא] נאה בביאתו חסיד בישיבה ערום ביראה ומרבה שלום עם אבי ועם אטו ועם רבו שלמרדו מקרא ומשנה ואפילו עם [קב] כל אדם שבועלם שנא' (מכל' טז) מענה רך ישיב חמה. אשורי האדם שאין בו עבירה ואין בו עון ויש בו מעשים טובים וח'ת ושפּל ברך וענוה עליו אומר הקב'ה וזה הדר עמי במרום שנאמר (ישעה ז) כי בה אמר רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו טרומ וקדוש אשכון ואת דכא ושפּל רוח להחיות רוח שלדים ולהחיות לב נדכאים. וכן אמרו חכמים מעשיך [קג] יקרבך ומעשיך ירחקך הא בצד עשה אדם דברים טכוערים ודברים שאין ראיים מעשי מרחיקים אותו טן השבינה שנאמר (פס עט) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביןיכם לבין אלהיכם וחטאיכם הסתירו פנים מכם משמע אבל אם עשה אדם מעשים טובים מקרבין אותו אצל השבינה שנאמר (פס ז) כי כה אמר רם ונשא וגנו' ואת דכא ושפּל רוח וגנו'. ולא אמר אדם בלבו הויל ואין בי עבירה ואין כי עון וחטא אתגאה על הבריות ואתגנדל עלייהם ביותר אלא כך אמר לא אעשה בן כדי [קד] שיתמלאו ימי וידע האדם שרוח גמוכה ורוח שפלה נוח לפני הקב'ה יותר מכל הזבחים שבתורה שנאמר (תל'ים נח) זבח אלהים [קה] רוח נשברה לב נשרב ונרכבה אלהים לא תבוח.

صبאן ישועות יעקב

נושא עון ושבץ: (צב) כי בשביבם זכתי שהקב'ה מתחבב עליו: (צג) שהבינו דברי יהושע ובל' עיל תחילת עלייך. וכן כל תלdeg מן מלכי כינען רק חס תכער התהס פוכ כל תילו (ויקוקן): (מן) אבל יבקש רחמים. פלוי ירלה ליה סקבי'ס צמעה כספו הלא יתפלל על בטלי נתייס ציטסקו נטירך ודרכ' הילן. ומילון יתרהה הקכ'ה (פס): (מד) תלויין במאמר שפתיו. דכתין לעולס ה' דגרך נאכ נסמים. וסירט נגעט'ע זיל כי דגרך סהמרת יקי רקייט צטוך קטיס וגנו' תיכות וחוויות חלו כן נגנות ועומדות לעולס כחוך רקייט האמיס ומלוכת נטוך כל הרקיעים לעולס לסהיותם. לדכתין לדגר להלינו יקס'ס לעולס. ודגריו קיים וקיימים געל למוקון קי'ו כל האמות מסתלקות לרגע חי' וחוורות נפ'ק גנרויס

טובי חיים

לפרעה. ודרשו ר' זיל הפסוי לפראעה תרחה ולע' הטעמי למלכי' ו' קומות כמלכיהם לחרן (רפ' ז). מילון רמזטי כת hollow עלייך. וכן כל תלdeg מן מלכי כינען רק חס תכער התהס פוכ כל תילו (ויקוקן): (מן) אבל יבקש רחמים. פלוי ירלה ליה סקבי'ס צמעה כספו הלא יתפלל על בטלי נתייס ציטסקו נטירך ודרכ' הילן. ומילון יתרהה הקכ'ה (פס): (מד) תלויין במאמר שפתיו. דכתין לעולס ה' דגרך נאכ נסמים. וסירט נגעט'ע זיל כי דגרך סהמרת יקי רקייט צטוך קטיס וגנו' תיכות וחוויות חלו כן נגנות ועומדות לעולס כחוך רקייט האמיס ומלוכת נטוך כל הרקיעים לעולס לסהיותם. לדכתין לדגר להלינו יקס'ס לעולס. ודגריו קיים וקיימים געל למוקון קי'ו כל האמות מסתלקות לרגע חי' וחוורות נפ'ק גנרויס

שכָא אָמַרְוּ [קֹו] חֲבִמִים אֵם אָדָם מִקְרֵיב עֲוֹלָה בַּיּוֹד פְּנִיחָה שֶׁכָּר פְּנִיחָה בַּיּוֹד אֲשֶׁר
שֶׁכָּר אֲשֶׁר בַּיּוֹד שְׁלָמִים שֶׁכָּר שְׁלָמִים בַּיּוֹד. אֲכָל כָּל מֵשְׁדָעָתוֹ שְׁפָלָה טָעָלה עַלְיָן הַכְּרוּב
כָּאַלְוָה הַקְּרִיב כָּל הַזְּבוּחִים שֶׁבְּתֹרֶה שֶׁנְאָמָר זְבֻחִי אֱלֹהִים רֹוח נְשִׁבָּרָה וּבָחַ לֹא נְאָמָר אֶלְאַ וּבָחַ.
וּבָנָן אָמָר יַעֲקֹב אָבִינוּ לְיוֹסָף בְּנֵי אֶל תְּאַמֵּר הַוְּאֵיל וְאַנְיָ מֶלֶךְ וְאַין בַּי עֲבִירָה וְעוֹזָן וְחַטָּא אַתְגָּאָה
עַל הַבְּרִיאָה וְאַתְגָּדָל עַל יְהָם בַּיּוֹתָר אֶלְאַ אָמָר לוּ בְּנֵי אֶל תְּعַשָּׂה כְּנֵן כְּדִי שִׁתְמָלָא יְמִיךְ [קֹו] וְלֹא
נְתַנְןָ הַקְּדוּשָׁ בְּנֵה לְאָדָם הַכְּמָה וּבִינָה דָעָה וְהַשְּׁכָל אֶלְאַ לְקַדְשָׁ שְׁמוֹ הַגְּדוּלָה שֶׁנְאָמָר (גְּדוּלָה תְּמָ) וַיְמַרְדוּ
וַיְמַרְדוּ וּרְבוּ וּנוּ' אֲכָל אֶתְהָם [קֹטָן] בְּשָׂר וְדָם אַיִן לְכָם לְבָב לְדָרְעָת אֶת הָלְעָטָוק בְּתֹרֶה וְסְמָעָשָׁט
עַלְיָבָם נְאָמָר (חַלְיָס קָלוּ) אִם הָלְעָטָה יְשַׁמֵּר עִיר שְׁוֹא שְׁקָדָר שְׁוֹטָר [קֹיָן] וּנוּ' וְאָמָר (יְתַפְּיהָ טָבָן)
עַל חַוְמָוֹתִיךְ יְרֹשָׁלָם הַפְּקָדָתִי שְׁוֹמְרִים כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלְּילָה חַמִּיד לֹא יִתְשַׁחַז (קָיָא) הַמְּבוּרִים
אֶת הָלְעָטָה אֶל דָמֵי לְכָם וּנוּ'. שְׁפָכִי בְּמַיִם לְבָב נְכָח פְנֵי דָ' טָמֵס הַלְּלָוִי רְבָבִים [קָיָבִים] לְכָל בַּאַי
עַלְיָבָם כֹּךְ בְּכָל אַיְבָרִין צָרִיךְ אָדָם לְעַשּׂוֹת רְצָוֹן שֶׁל הַקְּבָ"ה. דָ' אַ שְׁפָכִי בְּמַיִם לְבָב מַה טָמֵס
חַלְלוֹ קוֹרֶת רֹוח הַנְּזָרָה בְּנֵי בִּימָה הַחַמָּה בֵּין בִּימָה הַנְּשָׁטִים כֹּךְ יִזְהָא אָדָם עַוְשָׂה
קוֹרֶת רֹוח לְהַקְּבָ"ה פְעָולָם כָּל יְמֵי חַיָּיו. דָ' אַ שְׁפָכִי בְּמַיִם לְבָב מַה טָמֵס הַלְּלָוִי חַיִים הַמָּם לְכָל
בַּאַי הַעֲולָם כֹּךְ בַּיִת יִשְׂרָאֵל אֲנִי כְּפָרְתָּן בְּכָל מַקְומָה שֶׁנְאָמָר אֶלְאַ בְּדָת. דָ' אַ
מַה טָמֵס הַלְּלָוִי חַיִים הַמָּם לְכָל בַּאַי (קָיָג) עַלְיָבָם טָמֵס הַלְּלָוִי
אַיִן (מָה) בְּנֵינוֹ שֶׁל הַעֲולָם אֶלְאַ בְּמַיִם כֹּךְ אַיִן הַעֲולָם עוֹמֵד אֶלְאַ [קָיָד] בְּמַיִם אַלְמַלְאָ
מַיִם אַיִן הַעֲולָם יוּכָל לְעַמּוֹד כֹּךְ אַלְמַלְאָ יִשְׂרָאֵל אַיִן חֹרֶת
וְלֹא נַתְקִימָו שְׁמִים וְאַרְצָן שְׁנָאָמָר (יְרַמְּיָה לְגָנָן) בָה אָמָר
הָ אָם לֹא בְּרִיתִי יוֹסֵם וְלֹא לְהָחֻקָּת שְׁמִים וְאַרְצָן (אָס לְגָנָן) כִּי זֹאת הַבְּרִיאָת
אֲשֶׁר אַכְרֹות אֶת בַּיִת יִשְׂרָאֵל וּנוּ' נְהָתִי אֶת תּוֹרַתִּי בְּקָרְבָּם וְעַל לְכָם אַכְתְּבָנָה וְהִיְתִּי לְהָם
לְאַלְהִים וְהַמָּה יִזְהָא לִי לְעָם :

דָ' אַ שְׁפָכִי בְּמַיִם לְבָב מַה טָמֵס הַלְּלָוִי חַיִים כָּאַרְצָן וְמַעֲבֵר עַלְיָבָם טָמֵים מַצְמִיחִים
וּמַנְדְּלִין פִּירּוֹת וְחוֹיְנָה מַהְמָם בְּנֵי אָדָם וּכָל בַּאַי הַעֲולָם בְּמוֹ כָּנֵן יִזְהָא בְּנֵי [קָטָן]
לְעַתִּיד שֶׁנְאָמָר (יְטַפְּיהָ מַד) כִּי אַצְקָטָם עַל צְמָא וּנוּ'. סְכָאן אָמְרוּ חַכְמִים בָּאוֹתָה שְׁעָה יְחַלְקָה
יִשְׂרָאֵל לְאַרְבָּעה כְּתָחוֹת וְהָיָה יִקְרָא בְּשֵׁם יַעֲקֹב וְהָיָה יְתַבּוּבָה יוֹדוֹ לְהָהָר וּבְשֵׁם
יִשְׂרָאֵל יִכְנָה וּנוּ'. וְהָיָה יִאמְרָה לְהָהָר אַיִן צְדִיקִים גְּנָמָרִים וְזֹה יִקְרָא בְּשֵׁם יַעֲקֹב אֶלְאַ בְּנֵי הַרְשָׁעִים
וְזֹה יִכְתּוּב יִזְהָא לְהָהָר אַיִן רְשָׁעִים שְׁפָרְשָׂוּ מִן דָרְכֵם הַרְשָׁעָה וְחוֹרֶת וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִבְנָה
אַיִן גְּדִי אַמְתָה. דָ' אַ שְׁפָכִי בְּמַיִם לְבָב מַה טָמֵס הַלְּלָוִי טְקוֹה טְהָרָה הַנְּזָרָה וְלֹבֶל אֲשֶׁר נְבָרָא
בְּעַולָּם שֶׁנְאָמָר כָּל דָבָר אֲשֶׁר יָבָא בָאַש וּנוּ'. וְכֹל אֲשֶׁר לֹא יָבָא בָאַש הַעֲלָמָה כָּךְ דָת
טְקוֹה טְהָרָה הִיא לִשְׂרָאֵל בְּכָל מַקְומָה מַוְשְׁבָוֹתָם. בָא וּרְאָה כִּמְתָה גְּרוּלָה כְּתָהָה של הַתּוֹרָה
שְׁמְתָהָרָה אֵת פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל בְּוֹטָן שְׁעוֹשִׁין תְּשׁוֹבָה אֲפִי' מַעֲן' שְׁבִידָם שְׁנָאָ' (יְהֻקָּמָל לוּ) וּוּרְקָתִי
עַלְיָבָם טְהָרִים וְטְהָרָתָם מִכָּל טְמָאֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּנוּלֵיכֶם וּנוּ' וְאַיִן מָם אֶלְאַ חֹרֶת שְׁנָאָ' הוּא כָּל
צְמָא לְבָנָו לְנוּ' (יְטַפְּיהָ נָגָן) וְאַיִן טְהָרָה אֶלְאַ דָת שֶׁנְאָמָר אֶמְרוֹת הָהָר וּנוּ' פּוֹזָק
[קָטָן] שְׁבָעָתִים (חַלְיָס יָג) דָ' אַ שְׁפָכִי בְּמַיִם לְבָב מַה טָמֵס הַלְּלָוִי הַוְּלָבִין בְּנֵהָר וּשְׁבָב אַיִן
חוֹרָיִם כֹּךְ [קָיָי] כָּל יְחִידָה וְיְחִידָה מִשְׁרָאֵל שְׁעָשָׂה מְרִיכָה עַם חַבִּירוֹ לֹא יִשְׁמְרָה עַלְיָוִן קְנָהָה
וְנְקָמָה בְּלָבָבוֹ וְלֹא יִתְגָּנָה עַלְיָוִן וְדָת לֹא יִמְנַע טְנָנוֹ שֶׁנְאָמָר (מְסָלִי נָגָן) אֶל תֵּצֵא לְרִיב מַהְרָ פָנָן
מַהְרָה הַעֲשָׂה בְּאַחֲרִיתָה וּנוּ'. וְאֶל תֵּהָא רְגִיל לְהַשִּׁיבָה דְבָרִים כְּנֶגֶד [קָיָח] בְּכָל שְׁלָמָעָלה שָׁאָם
יָזְקָק לְכָל הַוְּכִיחַד אֵי אַתָּה יוּכָל לְעַמּוֹד בְּחַוְכָה שֶׁנְאָמָר (מַעַן) (אָס לְגָנָן) רְעֵד
וּסְדָד אַחֲרָה אֶל תְּגָל (מַעַן) הָא בְּיַצְרָד עַדְרָ אָדָם עֲבִירָה בְּשָׁנָה וּוּכִינָן שְׁהָנִיעָ יּוֹם הַכְּפָרוֹת וְדַתְוֹדָה
עַלְיהָ

טוֹבִי חַיִים

הַכְּרוּחִים בְּכָל שְׁטָלָמוֹת עַלְיוֹנִים וְתְּמִתּוֹנִים. וּוּפְטִילוּ חַרְצָן
לְיוֹסָף : (זָקָח) סְבִיא רָאֵיה שְׁקָדָשׁ יוֹסָף שֶׁשְׁמִים
בְּסִתְרָה עַיְיָ אֲבִיו חַכָּה לְגַדְולָה : (קָטָן) אֲלֵיהָוּ זְלַטְסִים
הַמְּאָמָר שְׁהַחְתִּיל לְסְטָלָה וְאָמָר אֲשֶׁר אָדָם טָבָן :
[קָיָה] כָּל הָעֲנֵי עַד כָּן יִתְהַדֵּר שְׁנָה זְדוּלָל אֲלַי תְּחִזְקָה
שְׁמְגַנְדִּין שְׁנָה סְעִינִים וּוּטָקִין בְּחַוְהָה : (קָיָא) חַשּׁוֹרִין
הַמָּה הַתָּחָח לֹא יִתְשַׁוּר רָק יִשְׁעַק בְּתּוֹרָה וְחַפְלָה עַד יִכְונֵן
אַתָּה יְוֹשָׁלִים בְּזָכוֹתָה תִּתְהַזֵּב : (קָיָבִים) לְעַשְׂתָה בְּהָם כָּל
רְצָוֹנִים : (קָיָג) שְׁאָפִי' עַכְוִיס הַעֲסָקָה בְּתּוֹרָה חַרְיָה
בְּכָה'ג שְׁנָאָר אֲשֶׁר יִשְׁעַק אֶתְהָם מְרִיכָה וְזֹה בְּהָם בְּדָאי'
בְּבָבָק סְרָק שְׁוֹר שְׁנָגָה דָ' וּהָה' : (קָיָד) שֶׁנְאָמָר לְרוּקָע
הָאָרֶץ עַל הַסְּמִים : (קָטָנוֹ) שִׁיחָוּסָטוֹ עַלְיָוִם גְּרִי אָסָתָה :
(קָטָנוֹ) שְׁבָע פָּעָטִים שְׁבָע כִּי הַתּוֹרָה נְדֹרֶשָׁ בְּמַטָּשָׁ
פְּנִים : (קָיָו) וּדְרַשָּׁ שְׁפָכִי מְלָבָב הַשְּׁנָאָה שְׁעַל חַבִּיךְ
כְּסִים . וּדְיָמָה הַמְּרִיבָה וְהַשְּׁנָאָה לְמַיִם בְּסִטְחָה יְלִיל
הָאֵי תִּגְרָא דָמִיא לְבִדְקָא דָמִיא : (קָיָח) לְקַכְלָה הָכָל
בָּאַחֲבָה וְלֹא לְהַרְהָר עַל הַיּוֹסְרִים שְׁבָאוּ עַלְיָד שְׁלָא כְּדַיָּן : (קָיָט)

ישועות יַעֲקֹב

(קָיָו) בְּסֶ'ק דְּסָוְתָה : (זָקָו) כָּל אֶלְהָה הָם דָבְרִי יַעֲקֹב
לְיוֹסָף : (זָקָח) סְבִיא רָאֵיה שְׁקָדָשׁ יוֹסָף שֶׁשְׁמִים
בְּסִתְרָה עַיְיָ אֲבִיו חַכָּה לְגַדְולָה : (קָטָס) אֲלֵיהָוּ זְל

עליה מחל לו הקב"ה עליה לשמה האודית (מג) אל תזכירו לי בזוהר שבן אמרו חכמים מה [קב] חנופים ולא אחד מגללה פנים וכך שניהם בזמנים אחרים אם היה בעל תשובה לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים ואם היה בן גרים לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך שנאמר (פסות כב) תגר לא [קבא] תונה וננו ואומר (ויקרא יט) (מג) לא תלך רכיאל בעטיך. ר"א לא תלך רכיאל בעטיך שלא תהא (ג) רך בפיק וקשה בלביבך. ד"א מה רוכל וה יש עמו מה טינה בשםים אף כל חכם וחכם מישראל יש בו כמה טינה מני השובות של תלמוד שנאמר (ס"ה נ) מי זאת עולה של מקרא ומאה של משנה ומאה טיני השובות של תלמוד שנאמר (ס"ה נ) מני וזה עולה מן המדבר וגור מכל אבקת [קבב] רוכל והם במשה [קבג] רוכל וארון וכל הרים מטה. וביצא בהן אלה אומר אצל רישעים כמו דתנן ואבירם הרשעים שנחכזין כל אחר וא' מהן לעשות טריבקה עם חבריהם ויש בהם מה מה שבחשובות של גול ומאה של עיריות ומאה של שפיכות דמים שנאמר (מ"ל יט) להאה יבקש [קבד] נפרד וננו' מפני שטפערין לשון הארץ ועולה [קבה] לנדר כסא הבבוד שנאמר (תג'יס ענ). שהו בשיטים פידם ולשונך תALK בארץ מפני [קבו] טה מפני

ד"א לא תלך רכיאל בעטיך (ה) ארבע טירות יש באותו מקרא שתiere טירות של צדיקים ושתי מדונה של רישעים. שתiere טירות של צדיקים בצד ער ולמד מן משה ואחרון שנחכוונו ועשן שלום בין ישראל לאביהם שבשים ובין ישראל תיח לע"ה ובין חכם להכם ובין אדם לתהיריו ובין איש לאשתו וטהור דרכיהם הטובים נקבע להם שם טוב ולבניהם ולבני בניהם עד סוף כל הדורות של רישעים בצד צא ולמד מן דתנן ואבירם הרשעים שנחכוונו ועשן מחלוקת בין ישראל לאביהם שבשים ובין ישראל עם הארץ להלמיך חכם ובין חכם לחשיך ובין אדם לחשיך ובין איש לאשתו וטהור דרכיהם הרעילים נקבע שם רע להם ולבניהם ולבני בניהם עד סוף כל הדורות שנאמר (גמלנ"ר כ) הוא דתנן ואבירם. ד"א מה היה צריך לומר הוא דתנן ואבירם אלא הן הם שאמרו למשה במצרים (ס"מ ג) מי שפך לאיש שר ושופט עליינו. הוא דתנן ואבירם שאמרו לו למשה ירא ה' עליכם ויפוט אשר הבאתם את ריהנו בעיני פרעה וננו' (פס כ) שנא' (פס) ייפגעו אתה משה ואת אהרן נצבים לקראות ולהלן הוא אומר ודתנן ואבירם יצאו נצבים וננו' (גמלנ"ר ט) נאמר כאן נצבים ונאמר להלן נצבים מה אמרו להלן הם דתנן ואבירם אף נצבים האמור. כאן הם דתנן ואבירם. הוא דתנן ואבירם שהותרו מן המתן שנאמר (ס"מ ט) יוזתו אנשיים ממנה עד בוקר וננו' ולהלן הוא אומר (פס ג) יהנה שני אנשים עברים נצחים וננו' מה אנשים האמור להלן הם דתנן ואבירם אף אנשים האמור באן דתנן ואבירם טכאן אמרו כל מה שאתה יכול להללו ברישעים תלהו עלייהם. וכי מה טיבו של אדם שמהכין ועשה מריבה על מי שאבר והיה העולם אלא בא הבהיר לטלך שככל מי שעושה מזבחה על ת"ח באלו עיטה מריבה על מי שאמר והיה העולם שנאמר (גמלנ"ר כ) הוא דתנן ואבירם קרייא העדה אשר הצע על טsha ועל אהרן בערת קרח בהוצאות על ה'. ולפי שהוא יודען דתנן ואבירם במשה ואחרון שכשרים הן ובני עולם הבא הן והן עמדו עליהם להרגן בלשונים וכן ירושים דואג ואחריתופל בזיד מלך ישראל שכשר הוא ובן עוהיב הוא והם עמדו עליו להרגנו בלשונים

ישועות יעקב

טובי חיים

[קב] ילקוט קדושים דף קבג ע"ד ור"ל אה' שאמר להחניכך טכל פקוט גות לו יותר להחניכך טאה פצעיך מלבייש את הבירוי לגלות פניו ר'יל להלbin פניו אפי' פעם אחת לפני שאין לו חלק לעות'ב: [קבא] אהוו' באונאות דברים הבוחן טרבר: [קבב] ודרזיל כל העניין על ההורה ולוטריה ועין בש"ה רביה: [קבג] וע"ב אין להרהור אחיהיהם וכ"ש להאלשינט ולכחותם: [קדד] שגדרת מן יוקב'ה וכופר בו ובן אהיה בירושלמי דפאתה ר' יוסא בשם ר' יוחנן אומר זה שאומד דשון הרע אין אומדו עיר שהוא כופר בעיקר שנאמר אשר אמרו לשלוננו גבר שסתינו אהנו מי אדרן לנו: [קבה] לכן גפר גט הוא סון הקב'ה ואינו נשפטו בא תחת כסא הכבוד: [קבו] טפנ' מה עולה להאר ער כסא הכבוד לפני שטוכירין בה ר'יל שיריעים רבעונט מהה להה כו. יט עון נдол מה מד מהר והוא כבלן להו זכה לקלת תזוכתו. זו טלה טב נחטא טלימה (חי' מ"ט כלל קמ"ד): (מג) לא תלך רכיאל. וכתח' הרכמ"ט זל' נחכלות דעתה פ"ז חיוקו רכיאל זה בטיען דנרים וכולך מהה להה כו. יט עון נдол מה מד מהר והוא כבלן להו זכה לקלת רכיאל. וזה המספר בגנות חילו מה עיט כבלן מהמת כו. לחוד המספר לאון לרע כסוי חילו מה סלון נסאיו כו. ממיימת המנוחה הנירנו הום כבלן מה דלון תלך רכיאל. ומיין כספני תוכפת חייס על תהלים צפתיה וצמזהר י"כ ליד דנרים נהוריס בענינים הללו: (ג) רך בפיק. וזה מלחת החקר וההונף. טהון פיו ומכ' סיוס (מלורי ה): (ה) ארבע טירות יש. מלך החתת העופה סלום צין יפלמל להקב"ה. מלך ג' בטושה מליינה ומתלווה צין יארחן להקב"ה. מלך ד' בטופת מרינה ומלהוקת מהה

(מג) אל תזכירוה לו. סיינו דהמ"ר לך חפיר לו הסטן מהר טפסה תזוכה כמ"ז כסמעך חס כייה גשל תזוככה כו. חניל החומט עטמו מכולר צפ"ע חייה קרי גמ"ז דענות סחתודה טלייהס ציוס קליפוריס טמבל ולען טינה טלייהס חפיilo בכ"י יכול למוחר ולהתולות טלייהס טכ"ל. וכן עוד חלון טהחוור ופורטן קרי זה מסוכם טנלהמר וטטחתי גנדי חמיד (מנ"ל ומילא"ז) צאום גלן זכה לקלת תזוכתו. זו טלה טב נחטא טלימה (חי' מ"ט כלל קמ"ד): (מג) לא תלך רכיאל. וכתח' הרכמ"ט זל' נחכלות דעתה פ"ז חיוקו רכיאל זה בטיען דנרים וכולך מהה להה כו. יט עון נдол מה מד מהר והוא כבלן להו זכה לקלת רכיאל. וזה המספר בגנות חילו מה עיט כבלן מהמת כו. לחוד המספר לאון לרע כסוי חילו מה סלון נסאיו כו. ממיימת המנוחה הנירנו הום כבלן מה דלון תלך רכיאל. ומיין כספני תוכפת חייס על תהלים צפתיה וצמזהר י"כ ליד דנרים נהוריס בענינים הללו: (ג) רך בפיק. וזה מלחת החקר וההונף. טהון פיו ומכ' סיוס (מלורי ה): (ה) ארבע טירות יש. מלך החתת העופה סלום צין יפלמל להקב"ה. מלך ג' בטושה מליינה ומתלווה צין יארחן להקב"ה. מלך ד' בטופת מרינה ומלהוקת מהה

בכלשונם. וכך נאמר עליהן (חיליס יב) יכרת ה' כל שפטיו הלקות לאון מדברת נחלות ונו' לפि שהיא העבירה [קכח] הנדולה. ברוך המkos ברוך הוא שאין לפניו טשו פניט כשם שעלהקו לו בכור לאהיתופל וקראו לו יויען שנאמר (צמולן ג טו) ויעצת אחותופל אשר יען במשפט ההם כאשר ישאל ברכר האלים ונו'. ובשם שעלהקו לו בבוד לדואג האחותי וקיאו לו נבר שנאמר (חיליס גג) טה תתחילה ברעה הנבור ונו'. בטו כן לפוי נודל כבודם כן הוא נודל פורעניזיהם לבן כהיב בתיריה (פס) הוות החשוב לשונך כהער מלוטש עושה רטיה ונו' נם אל יתצעק לנצח יתתקזק ויסחך פאהל ושרשך פארץ חיים סלה ונו'. גם אל יתצעק לנצח בין בעוה' בין בימות בן רוד ובין בעוה'ב. יתתקזק יסחך מאה' וה בית המדרש ואמת' חכמים שכך אמר דוד אף שיתחנן לא הוכר בבית המדרש. ושרשך פארץ חיים סלה והוא העות'ב שהצדיקים חיים וקיימים בה לעולם ולעולם עולמים :

ברוך המkos בחרך הוא שבחר בחכמים ובתלמידיהם וכhalbמידה תלמידיהם ומקיים עליהם בטהרה שאדם מודד בה מודדין לו כשם שהם יושבים בב' ובב' מוכב מקום שהוא פנוי להם וקוראים ושוניין לשם שמיים ויראה לבבם ומחזיקין דברי תורה בפיהם ומקיימין עליו הפסוק (חיליס ג) טוב לנבר כי ישא עלי [קכת] בנעוריו ונו'. כך בכיכול אפי' אם הם ישאיו את כל העולם כלו בשעה אותה הוא נתן להם טיד שנאמר (חיליס ג) אספרא אל חוק [קל] ה' אמר אליו בני אתה ונו' שאל מטני ואתנה נוים נחלץ ואחותך אפסי ארץ אבל מרת הרשעים אינו בן שנאמר (פס ה) לא בן הרשעים כי אם כתמי אשר תדרנו רוח. ברוך המkos ברוך הוא שאין לפניו משוא פנים כשם שהרשעים ממספרים לשון הרע וועליה עד כסא הכהן כמו כן יורין מלאכים מפי הגבורה ונוטlein אותו הרשעים וטשליכין אותו לתוך עומקה של ניחנים באומה שעשה משיבת נינהם ואומרת לפני הקב"ה. רבש"ע אין לי יכולת לפרווע להם די' כפי עונש שלהם. ואין כל העולם כלו יכול ליתן להם ר' פורעניהם. והלא בעל הלשון הרע הזה חטא מן הארץ עד לרקע אלא שנר בו חזק מלמעלה התלה ואחר כך יקבל מטני נחלי רתמים ולא נבור אלא הקב'ה יתברך שמו לעולם ולעולם עולמים שנאמר (לכritis י) האל הנדול הגבור והנbor גבורה הוא ועשה נוראות ואומר (ישעיה מ) ה' נבור יצא. הרשעים נטוריים הרי הן בוחן הגיהנס כziej ומוראים בוחן הקידירה מה קידירה זו ביוון שנותני בוחנה ציר או מוריים [קלא] מיד היא נחה כך הגיהנס כיוון שנוחני כה פושעי ישראל טיר היא נחה בצד כשהיא טהרנשת אמר לה הקב"ה למה ועל מה את מתרנשת אמרה לפניו רבש"ע תען לי [קלב] המכידין בה ועובדין עליה והיה הקב"ה [קלג] משיא לגיהנס בדברים ואומר לה שמא אין לך מקום אל פושעי ישראל באותו שעשה אמרה נינהם לפניו רבש"ע והלא נשבעת לי להרחב אותי שנאמר (צמולן ה ג) לבן הרחיבה שאלה נפשה ופערה פיה לבלי חוק ונו'. ואין לנו אלא שבואה שנאמר (צמולן ה ג) בעירה בחדרי [קלד] חדרים במקומות הטסן ואומר מי רואני ומ' יודענו שנאמר (פס גט) והיה במחשך טעשים ויאמרו מי רואנו ומי יודענו ואומר (חיליס גד) ויאמרו לא יראה יה ולא יבין אלהי יעקב. ואומר (יחוקול ח) הראית בן אדם אשר זקני בית ישראל עושים בחשך ונו' כי אמורים ונו' עוז ה' את הארץ. ברוך המkos ברוך הוא שאין לפניו משוא. פנים כשם שהם עוברים עבריות בחדרי חדרים ובמוסתרים ובמקומות חשק וטסן כך הקב"ה יחשפ עונותיהם מהruk אורות ונרות שנאמר (פסה ה) בעה היה אחפש את ירושלים [קלה] בגרות ופקרתי על האנשים החקפאים עלי שמריהם האמורים לבבם לא יטיב ה' ולא ירע לך נאמר הדרה. ר' א' הדרה אל תקרי הדרה (גג) אלא חורה שהבורין על העבירות וועשיין אותו כמה פעמים לך נאמר הדרה. טאי המונה אלו שהולכין המונים חטפה חטפה ושרה עשרה וגוניקונג נולים [קלו] ומונים זה בפניו וזה אין להם בושה לא מפטליא של מעלה ולא ספטליא של מטה ונשביעין לשקר ומכחישין בכיד לך נאמר המונה. ומה שאונה זה [קלו] שלום כל אותן דברים אין עושין אלא מהruk השלום לך נאמר שאונה. ומאי וועלו בה זה הגיהנס שטשטה

טובי חיים

ישועות יעקב

פ'ק כ' שנאמר הוא בצדיקים חי בצדיקת טהילתן לטה טומע כן. ומזה וולגן קיימו לו תלך רכילד. עד סוף יוכן להיפן. אצל רשיים: וככחו שחבורה ודן וולגיט טנוו ערלו (ויקוקון): (גיג) אלא חורה. טג'ע וע'ג' ושור' והוא כן ר' רביים שנפרען טן האדם מלפני רזיל cedar מעסה וממלחר הו'ל כל געטה ענדיה בעוה'ז והקון קייטה לו לעוה'ב גדא' בירושלמי וילס נטה נטה נטה לו כסיתר וולג'ו מכוקע לטבות תפונת דסאה עי'ש: (קכתן עול פ'ש: (קל) זו הדרה שנקראת חוק או ח' אפי' לי בני אהה נתן לו כל טשלאהו: (קלא) כי הקדרה מתקלקלת אם עומדת על האש והיא ריקנית: (קלב) אלו רשיי ישראל שטכירים את התורה: (קלג) דוחה אוניה בדברים והוא מלשון חטפה ועין בסדר א' גמ'ב: (קלד) רשות הדרה כסאו חרורה כי אהה עטה מהלפן: (קלה) אדריך בעונותיהם הקטנים הצעים במו ויצף הבורן מהלפנין וקפא בו, רשי': (קלו) פ' שטונים חפועות שגוניות גזולים, וג' גרטין ומונים זה בסני אה זה כדי צוין והם אינם בושיט זהה עיקר: (קל), רשות לטען שאן וטליה ר' שדרcum צלה וטליה גראטנטין ליקטן

שימוש ברשע ישראל וואו הרוי היה נאה מזד. ואתם צדיקי עולם שעשיותם לי רצוני בתורה
בכל זם ויום בוואו וראו במלחתן של רשעים גמורים שבישראל וברשע עכומים מבחישי ההלכה
כמו כן הוא שנאמר (יטעה מל') חורם ורוח תשאמ וגו' אתה חניל בה' בקדוש ישראל תחהל!
די' לא תלך רכיב בעמיך ברוך המקום ברוך הוא שאין לפניו משוא פנים בשם שהקב"ה
מלפניו מדת הדין ולא שומר קנאת גנאה בלבד לבבו על ישראל בכל מקומות מושבותם ווד"ת
אינו מונע מהם. כמו כן יעשה כל אחד ואחד בישראל לחבירו (גנ') שנאמר (ויקלו יט) לא
תשנא אה אחיך כלבך הוכח תוכיה את עמיתך ולא תשא עליו חטא לא תקום ולא חטך
אה בני עמק ואהבת לרעך כטוק אני ה'. מה ת"ל כלבך בשנה (גנ') [קלח] המיוישת בבב
יבול באחיו מן [קליט] האב או בן האם הכהוב מדבר או יכול שאנו מדבר (גנ') אלא בוגר
הקב"ה שאין לו אחים אלא ישראל שאנו שונא זהו ולא לימה בן דוד ורעד
יעולם הבא אלו צדיקי עולם שעושין תורה בכל יום תמיד שהקב"ה קורא אותם אחי ורעד
שנאמר למן אחיו ורעד אדרבה נא שלום בר' ((היליט קלט) ת"ל הוכח [קטן] תוכיה את עמיתך
יכול אפילו אם אתה יודע שהוא רשות ושותך אמרו רשות ושותך להוכיח אותו ה"ל הוכח
תוכיה את עמיתך לעמיהך שהוא אהובך ושחוות עטך בתורה ושותך אתה חייב להוכיח אותו
(גנ') אבל לרשע שהוא שונאי אין אתה חייב להוכיח אותו ושותך אמרו רשות להוכיח אותו
שנאמר (מטלי ט) יוסר לך לוחך לו קלון ומוכיח לרשע מומי אל הוכח לך פן ישנאך הוכח
לחכם ויאהברך. מייל ולא תשא עליו חטא אמר ר' אליעזר בן מתיא אמר יש בו דבר שאתה
יודע בו אמר לו בינו לבינך ולא תהא [קטמן] חוטא בו לך נאמר ולא תשא עליו חטא.
ビוֹצָא בְּדִבְרֵי הָרִי הָוָא אָמַר (פס כד) בְּנֶפֶול אַיְבָךְ אֶל תְּשִׁמְחָה וּבְכָשְׁלָו אֵל יַגְלֵל פָּנִים יַרְאָה
ה' וּרְעֵב בְּעִינָיו וּהַשִּׁבְעָמָלִיו אֲפֹו וְלְהַלֵּן הָוָא אָמַר (פס יה) וּבְאָבוֹר רְשָׁעִים רְנָה בִּצְדָּר יַתְקִימָנָה
שְׁנִי כְּתוּבִים הַלְּיוֹ אֶלְאָתְחַ שְׁנִצְחָק הַיּוֹם [קטמן] בְּמַלְאָכָה וְלִמְחָר בָּא [קטמן] דָּבָר לִידָוָא אֶל
תְּשִׁמְחָה בָּו שָׁנָאָר פָּנִים יַרְאָה ה' וּרְעֵב בְּעִינָיו אֶל מִשְׁרָאֵל שָׁהָוָא רֹצֶחֶת לְשָׁטוֹת בְּמַלְחָתָן
שְׁלַ רְשָׁעִים בָּאוֹתָן הַמְּבָקְשִׁים לְעֹשָׂת רָעוֹת לִיְשָׁרָאֵל חַבִּירָוּ שָׁהָם רְשָׁעִים גִּמְרוּם מָוֶת לְשָׁמוֹת
בְּרֻעָתָן. וְשָׁמָא חָמָר מִנֵּנִי לְךָ לֹמֶר בָּךְ תְּדַע לְךָ שְׁבָךְ הָוָא צָא וְלִמְדָר מִנְבָּל הַבְּרָמְלִי שָׁבָא אַצְלָז
אָוֹתָן עֲשָׂרָה הַתְּלִמְדִידִים שָׁלַד דָּוד וּרְאוּ אַצְלָז כָּל אָוֹתָה הַסְּעָדָה הַגְּדוֹלָה וְלֹא רָצָו לִיהְנָה מִמְּנָה
שְׁהִי אָוּמָרִים לְהָם [קטן] שְׁלָא בְּקָש וְהִיא אֶלְאָתְחַ שְׁנִצְחָק הַיּוֹם
עוֹלָה וְלֹא שְׁכָה וְלֹא מִשְׁאָה פָּנִים כָּשָׁם שְׁבִיקְשָׁנְבָל הַבְּרָמְלִי מִתְחַנֵּן שְׁלַ תְּחִזְקָה נְפָל
[קטמן] בְּרוֹתָו לְאַחֲר עֲשָׂרָת הַיִמִּים שָׁנָאָר (סגולל ה' כה) וְיַהְיָה בְּעִשְׂרָת הַיִמִּים וַיְגַנֵּף ה' אֶת נְבָל
וַיָּמָת אֶסְמָרָבִים הָם יָמָר כְּאַרְבָּעִים [קטמן] או בְּחִמְשִׁים וְאֶסְמָטָן הָן יָמָר בְּאַרְבָּעָה אֶל
בְּחִמְשָׁה מֵה ח' וְיַהְיָה בְּעִשְׂרָת הַיִמִּים אֶלְאָתְחַ שְׁנִצְחָק הַיּוֹם
לְהָם הַקְּבָ"ה לִיְשָׁרָאֵל תְּשֻׁבָה לְמַחְול לְהָם עַל כָּל עֲנוּתֵיכֶם כָּךְ נָתַן לְנָבָל לְעֹשָׂת תְּשֻׁבָה וְלֹא
עָשָׂה לְךָ נָאָר וְיַהְיָה בְּעִשְׂרָת הַיִמִּים וַיְגַנֵּף ה' אֶת נָבָל
וַיָּשָׁמַע דָּרָר כִּי מֵת נָבָל וַיָּמָר בְּרוֹךְ ה' אֲשֶׁר [קטמן] רַב אֶת רִבְחָרְתִּי מִד נָבָל וְאֶת עֲבָדוֹ חַקְדָּךְ
טָרָעָה וְאֶת רָעָת נָבָל וַיָּשִׁיב ה' בְּרָאשׁו וַיָּלֶחֶד דָּוד וַיְדַבֵּר בְּאַבְגִּיל לְקַחְתָּה לוֹ לְאַשָּׁה וְנוֹ וְתַחַךְ
אַחֲרֵי מְלָאֵכִי דָּוד וְתַהְוֵי לוֹ לְאַשָּׁה בְּוֹרָאֵי עַלְיוֹ נָאָר (היוג' כו) יְכִין (רְשָׁעָה) וַיְדַיק יַלְבֵש [קטמן] וְהָ
אוֹחֶרֶיתָו שֶׁל עָלָם:

ישועות יעקב פרק

(קלח) ילקות קדושים דף קע"ד ע"א ושם גרט בפאת
הטיוושת והיא היא : (קלט) ואחיך אווזך טפש אכל
ישראל הבהיר טהור לשנותו : (קטן) ומדפיסא דקדא
עיב אירוי בין אדם לחבירו שחייב להוכיח חבירו
שיט דגש רישיה דקראי אירוי בן ולא אחיך טפש וגט
לא על הקב"ה רק כל ישראל בכלל נקראים אחיהם
ורעים : (קטמן) שלא תלכין פגץ ברביס לגלות קלוננו:
(קטמן) בחרורה שהיה מלאכת ה' וייתר נכוון להרשות
behelca : (קטגן) שנכשל נם הוּא בדרכו הלכת:
(קטן) הבריות אסרו להט שהשליך סוף הטאות להזח
הטאלל וכנייל כמי' למטען חמירשי. והוא נם טונח
לטאלל נם נעולם הום כי. לנכן גס יטאלל נם יטנו
להקכ"ה (פס). ר' ר' למי טנו עליו יסוריין חי' נם יטנין
זכרים כלפי מעלה חי' : (גנ') אבל לרשע. פיין נספרי
מסגרת בטלהן טמן כת' סעיף ק"ז מלניות חלו :

טובי חיים

לכן יורד לניגנט ר' ל' (ויקוקין) : (גנ') שנאמר לא
השנה. נט טן ולוי הנקמה וסגולח ונקמה חומר חלט
רכילות ולהיר על מכירו. לפיק נסמכו הפסוקים הלא
כפרת קדושים. כי כל חד גרס חת כת' ומכירה
נוררת מכירה (פס) : (נד) המיוישת לבב. פירוט
דוקל סוללה כלכ חסוו. הכל מותר לגרחות לתכיריו
סכים וועפות הס רוחה טחניריו חיוו נווג כסורה. כל
סילך בדרכ טירר וכטוב (פס) : (ננ) אלא בוגר
הקב"ה. דיטרעל נם יטנו להקכ"ה טכו כמו חת
לייטאלל כנייל כמי' למטען חמירשי. והוא נם טונח
לייטאלל נם נעולם הום כי. לנכן גס יטאלל נם יטנו
להקכ"ה (פס). ר' ר' למי טנו עליו יסוריין חי' נם יטנין
זכרים כלפי מעלה חי' : (גנ') אבל לרשע. פיין נספרי
מסגרת בטלהן טמן כת' סעיף ק"ז מלניות חלו :

פרק

יזהר טעשרה וכן טשטע סעת טעשרה וא'כ לכתוב בט' : (קטמן) ר' ר' שטכ' א'ג' א'ג' הדמיון כת' כ'ג'
כלפיהם רק ה'א כ'ג' כאשר ובאמת לא היה יותר מעשרה ולא טחות רק כאשר נשלם עשרה יטנין
שהחמתין לו שמא ישוב ולא שב : (קטמן) שמה ונחן הודהה על ספלתו טל נבל שחה רשות גמור :
(קטמן) שג' לעווא'ב יראשו הצדיקים תלকס וולק רשות בג' :

פרק יט (ה) נוכח פנִי אָדָם (ח'ג) רְבַשְׁעַ רָאָה נָא [א] בְּעִנִינוֹ וְרֵיבָה רִיבָנוֹ וַיַּעֲלֵה עַל-בָּתוֹנוֹ לִפְנֵיךְ מָה שָׁנָעַשָּׂה לְנוֹ בְּכָל שָׁעָה וּשְׁעָה. זָכָר כַּמָּה בְּעֵל בָּתִים יִשְׁבַּת בְּיִשְׂרָאֵל שָׁנָעַשָּׂה וְעוֹסְקִים בְּתֹרֶה בְּכָל יוֹם תְּמִיד. זָכָר כַּמָּה עֲנִים יִשְׁבַּת בְּיִשְׂרָאֵל שָׁנָעַשָּׂה מִזְמָרָת [ב'] בְּשָׁרָם מִעְלָיָהּ וְעוֹסְקִין בְּתֹרֶה בְּכָל יוֹם תְּמִיד. זָכָר כַּמָּה סּוֹטִים יִשְׁבַּת בְּיִשְׂרָאֵל שָׁנָעַשָּׂה לְהָסָרָה מִזְמָרָת [ג'] וְנוֹתְנִים וְלוֹטְרִים אֶת בְּנֵיהֶם תֹּרֶה וְכָרְבָּה כַּמָּה נָעָרִים וְקָטָנִים שִׁיחַ בְּהָם בְּיִשְׂרָאֵל שָׁנָעַשָּׂה בְּהַזְבָּן בְּיִשְׂרָאֵל שְׁמַשְׁכִּים וְמַעֲרִיבִין לְבָתִים בְּתֹרֶה בְּכָל יוֹם תְּמִיד. זָכָר כַּמָּה זְקִינִים וּזְקָנִות שִׁיחַ בְּהָן בְּיִשְׂרָאֵל שְׁמַשְׁכִּים וְמַעֲרִיבִין לְבָתִים כְּנָסִיות וְלְבָתִים מַדְרָשָׂות וְמַחְטָדִין וּמַתָּאִין וּמַצְפִּין לִישְׁוּעָתָךְ בְּכָל יוֹם תְּמִיד. אֲכִי שְׁבָשְׁמִים צָדִיק אַתָּה ה' וְחַסְדֵיךְ אַתָּה בְּכָל מְעַשְׂיךְ בְּאֶמְוֹנָה יְגֹ�וֹ רְחַמִּיךְ עַל בְּנֵיךְ שְׁאַלְמָלָא תִּמְצָא בְּהָם בְּעָכוּבָם עַשְׂרָה בְּנֵי אָדָם [ה'] בְּעִיר אַחַת אָמְרוּ חֲבָטִים שָׁאַתָּה תְּשִׁפְטָם בִּיסְרוֹין וְתְּבִיא עַל-ידֵךְ עֲנִיות בְּדֵי שִׁיכּוֹלֵין לְעַמּוֹד בְּהָם וְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל שָׁהָם יִבְרָכָךְ וַיַּפְאַרְךְ בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וְשָׁמְךָ יִחְפָּרֶךָ עַיִ"ז יִשְׂרָאֵל לְעַיִנִי כֹּל הַבְּרִיות (או"פ') שְׁעוֹשִׁים כֹּל מְעַשָּׂה יְדֵיכֶם הַטוֹּבִים (ג) בְּשִׁתְיָקָה עַאֲכָ"ו שְׁתַרְחָם עַל-יְהָמִים. הַעֲבוֹדָה שְׁבָכָל יוֹם תְּמִיד וּבְכָל שָׁעָה וּשְׁעָה (ב) בְּשִׁתְיָקָה עַאֲכָ"ו שְׁתַרְחָם עַל-יְהָמִים שָׁאַנְיָ קַוְרָא אֶת הַמִּקְרָא הַזָּה אֶלְךָ אֲשֹׁוֹבָה אֶל מִקְוָמֵיכָךְ עַד אֲשֶׁר יִאֲשִׁמוּ וּבְקָשׁוּ פְנֵי בָּצֶר לְהָמִים יִשְׁתְּרוֹנֵנִי (כ'ס'ג) (ג) אוֹ נַתְקִים בֵּי מִקְרָא הַזָּה (יְרֻמָּה כ'ג) נַשְּׁבָּר לְבִי בְּקָרְבֵי רַחֲפוֹ בְּכָל עַצְמוֹתֵי הַיּוֹתִי בָּאִישׁ שְׁבָר וְנוּ'. רְבַשְׁעַ מָה אָמַר וְמָה אָדָבָר הַרְוי אָנָי אָמַר לְךָ בָּמוֹ שְׁהַשִּׁבְיָה וְהַוּדָה (ד) עַל דְּבָרֵי [וּ] בְּנִימִין אָחִיו (ה) אֲמְשָׁל לְךָ מַשְׁלֵל לְמַה"ד לְמַלְךָ שִׁיחַ לוֹ עַבְדָב בְּתֹוךְ בַּיּוֹתָו וְנַדְלוֹ מִיּוֹם שְׁבָא לְעוֹלָם עַד יוֹם שְׁבָא לְפְרָקָו וְהַשִּׁיאָ לֹו אָשָׁה וְהַלִּיד בְּנִים וּבְנָתָת וְגִידָל הַמַּלְךָ אַוְחָם מַתְּחָךְ הַצָּעֵר וְמַתְּחָךְ הַשְׁעָבָד וְמַתְּחָךְ הַטְּלַטְּלָל וְמַתְּחָךְ הַטִּירָוָפָ וְמַתְּחָךְ הַדוֹחָק וְמַתְּחָךְ שָׁאַנְיָ לְהָמִים מְוֹנִית וְלְאַתָּר שָׁעָה אָמַר לוֹ הַמַּלְךָ בְּסַחַר אָמַר לְבָנֵיךְ שִׁיעַשׂ עַמְּךָ מְלָאָכָה עַמְּךָ הַעֲבָד וְהַרגָּ אַת בּוֹלָם (ו) בְּשָׁעָה אַחַת וְבָרְגָּע אַחַת הַעֲבָד הַזָּה מָה יִשְׁלַׁחְ לוֹ עַלְיוֹ הַוי אָמַר נָוחַ לוֹ שְׁלָא בָא לְעוֹלָם. אוֹ מַשְׁלֵל לְמַלְךָ שִׁיחַ לוֹ בָּן בַּיּוֹתָו וְגִידָלָו טִוּם שְׁבָא לְעוֹלָם עַד יוֹם שְׁהַנִּיעַ לְפְרָקָו וְהַשִּׁיאָ לוֹ אָשָׁה וּבְנָהָה לוֹ בַּיּוֹת וְמִילָא אֶת בַּיּוֹת חַטִּין וְשַׁעֲוִירִין וְפּוּלָא וְעַדְשִׁים וְכֹל מִינִי קָטָנִיות וְלְאַחֲר שָׁעָה כָּשָׁהָם יוֹשְׁבִין עַל הַשְּׁלָחָן הַמַּלְךָ וְהַבָּן (ז) עַמְּדָה הַבָּן עַלְיוֹ מַאֲחֹוריּוֹ וְהַפְּלִיוֹ לְאֶרֶץ הַבָּן הַזָּה מָה יִשְׁלַׁחְ לוֹ עַלְיוֹ אַיְתָו הַבָּן אַיְן הַמַּלְךָ מְנִיחָה אֶתְהוֹ בְּתֹוךְ בַּיּוֹת אֶפְיָי שָׁעָה אַחַת וְאֵם יִשְׁלַׁחְ בְּתֹוךְ בַּיּוֹת שְׁהָוָא מַמְהָר וְרַצְעַל הַהְבִּירָה אֶת הַכְּבָרָה בְּשָׁרְדָה חַבְּרָיו (ו) וְשַׁוְקָד לְגֹזֹל אֶת הַבְּרִיות אֲוֹמָר אַיְן בְּכָךְ כְּלָום וְעַצְל מִבֵּית הַמְּדָרָשָׂ וְעַצְל מַלְעָסָוק בְּתֹרֶה וְעַצְל מַלְעָסָוק בְּמַלְאָכָה כְּדֵי שִׁזְוֹן אֶת אַשְׁתָּו וְאֶת בְּנֵי וְאֶת בְּנֵי בַּיּוֹת וְהַבָּן מָה יִשְׁלַׁחְ לוֹ עַלְיוֹ וְהַבָּן הַזָּה חַיְבָ אַרְבָּע

טובי חיים

ישועות יעקב

פרק יט (ה) נוכח פני ד'. פרק זה נסמן לפרק
הקדום עתחילן כריש פרק הקודם לפרש
הפסוק קומי רוני בלילה לרשותו שמדובר במקרה לנכד
נוכח פני ד'. ומספרה שטה תיבותו אלו (ויקוקין):
(ב) בשתייה. פירוט דכל חמל מישראל יסנו כמלה
מעלות פוכות נמתרים. ואפילו הנוצע ענינם חס
תדקוק חורי תרחה נו כמה מלאות עוכבות. וכל זה
משמעותו הוא טוב. ולכן מלחתה כמה וכמה שתרכף
עלינו לנוילנו מהרה כל יסוריין. כמו כן נון על ידי
יסוריים ומחליים רעים: (ג) או נתקיים. כי אין לנו

פרק יט [א] סכאן עד סוף הפרק והוא תפלת אליהו זיל על כל ישראל : [ב] בסתיט אויגוניות : [ג] שכר ליסוד : [ד] שלא טעמו טעם השם עדרין : [ה] כטשיה לא אשחת בעבור העשרה והם חסידי אומות העולם : [ו] על עסק בניין בעניין הגביע שירע יהודה באמת שלא גנב את הגביע אסר מה נאמר וגוי האלוהים סצא את עון עבידך וגוי, וכן אמר אליהו שהקב"ה הענישם על עונותם ולא יגאלם עד אשר יאשטו ויתרו שבעתו מחק הטובהה כמו המثل שהביא בענינים שונים : (ז) מסגר לגוזל חסיד

יב. **נאות ונטוות רעים:** (ג) אז נתקים. כי אין לנו יכולות להאמין בנסיבות טבעיות: (ד) על דברי בניין. סירות מלטקי כו"ם נטען כטני הנקראים. וכתווב בס (כרחית מדבר פסוק צו) מה נדר ומה נפדק החולמים מה עתונם עבדים לנו עבדים לנו גס חנחו זוגי. וגם לנו היה לנו מה נדר ולהטלק. כי טנוותינו גרמו להיות בנסיבות כל כך. וזה לנו יכולות למסות תוצאה טרימה. רק לנו מקרים טליינו מול מלכות טמייס כמ"ס בס פגנו עבדים לנו. ולחיתן כנראה (סוף מסכת מכות) דרכ' ר' שמלי תרי"ג מחות נחמן לו למטה נטיי כי כה חנקוק והעמידן על לחות שנחמן ולדיק גהומית/יד עד כהן. ואנו מהמיעיס כהבריה ברוך הוא ובתרתו כהמת. ומוכניש בכל עת ובכל שעה למסוד נפשינו ומוחדרינו על חומגותו יתברך. וח"י רלוון סייעור לנו השם יתרך ויגלינו מהרה למן כבוד שמו בגודל. זאת לומר לדסיך בעיתים הללו כמיינון דמקיה מוכנה להנאה כדרך בטבע. היה מזון ווין כו"ה כי אקדמי יותר דבר של אהומה ויגלינו מהרה. הכל כהמת מי שומך כתרה ונחת דמותו ועוונו כסיל האגנת העולס. רוחה כרחי' חוטית דהשיט יתרך מגיג בטולס בכל עת וכל שמה. וזה שום דבר מתרך בטבע רק נרלוון השם יתרך בהשנה פרטיא. וכל כפי מעלה ההדרם כן לטוב כר. לחם טעם מפעים טוניים נגמר לאלו לטוכה. וכן לסייע. רק שמתה הכל כדרך בטבע מטעם הכל: (ה) אמשול לך Beispiel. היה לנו יכולות להאמין בנסיבות טבעיות: (ו) בשעה אחת. כך עניין הטעינה. כמ"ס (קאלת טב) ואסף חמץ יהכל טוכה הרגה. וכמ"ס צו"ק פרשת תעה על טני הקטן בשתה לחיזו עקל קדושה דנסמי (על ידי הטעם) כו' והוא קדושה טרקט מיני'. וכיון לטרקט מניה ומניה חלק כמה ימכל כל נתן משל דוחתוכ להתרה. ויחס כן היה נוכל להאמין על תוצאה טרימה: (ז) עטר הבן. כמ"ס כלקוני חתומים פלאן על מהמר רוז'ן גלו לזרעוס בכילה עמאנס. דהית כהארה טוועה מעטה חdos מורייד וממץיך לאס נחנית גויאן

מיוחת בית דין האטודות בתורה. וכן רשיי ישראל יודיעין [ח] שמהים בניהן בעונותיהם שנא' נס בכנפיך נמצאו רם נפשות אביזרים נקיים וננו' (ירמיה ב') ואינם עושים תשובה ואומר (מליל ב') יודיע צדיק נפש בהמתו כיוצר יש בו באדם ד"ת ומצוות שימר את עצתו שלא יבא לידי עבירה בידי דבר מכוער מפני שהעה דבר על רעהו ואומר אויל אם אהטה שיטאות בני בעונותיהם לכך נאמר יודיע צדיק נפש בהמתו. זרחות רשעים אכורי כייד יודיען שבתים בניהם בעונותיהם והוין עליהם כאכורים לכך נאמר זרחות רשעים אכורי. במדעה שטדרו בה מדעת להם שנאמר (יטעה ג') הנה יום ה' בא אכורי וענבה וגנו' וחטאיה ישמיד ממנה וכשהן [ט] מבעירין ושוקדין וטמהרים לעבר עבירה ואוטרים אין לכך כלום שנאמר (יטעה ט) כי בערה באש רשעה במדה שטדרו בה מדעת להם שנאמר (מלולci ג') כי הנה היום בא בוער נתגור והיו כל זדים וכל עושה רשעה קש וגנו'. וכן מצינו במנשה בן חוקיה כבן ייב שנה היה מנשה בן חוקיה מלך יהודה במלךו והמליכו הקב'ה ונדרו לטויה והרבה לו שנים והרבה לו חיים [י] מכל המלכים שהיו לפני ולא עוד אלא שירד הקב'ה ממשי העליונים ממוקם כבודו ונדרו ותחפארתו וקדושת שמו ושכני במקדש ועד מנהה ועשה דברים טכוערים [יא] יתרים ואמר הקב'ה יפה עשית שלא רתית בשכינתי עמו על שלא עסק כלל فهو בעבודתי ותורתך ומצותי. ואתה אבי שבשמי באhabitך שאהבת אתהנו ובשנתך ששמחתך בנו הפרשת את עטך ישראל מהוך ע' עמים ומתחום הפרשת שכט לוי ומשבט לוי הפרשת בגז שיעמוד [יב] ויתפלל עלי כל ישראל כלל שעלה ושעה ולכפר עליהם. אבי שבשמי זכר את בריהך שברת עם הראשונים עם הנ' צדיקים אברם יצחק יעקב זכר כמה עניים ואביזרים שיש בהן בישראל ועוסקין בתורה בכל יום תמיד. אבי שבשמי זכר מה שכחבת לנו בתורתך (ויקלו יט) לא [יג] תעשוק את רעד ולא תגוז וגו' כתבת לנו בתורתך וכי יטוק אחיך וטחה ידו עטך [יד] והחזקה בו (פס כל). אבי שבשמי זכר כמה פטחים וכמה סוטים יש בהן בישראל שאין להם מוננות ואפ'ה נורנין שכר לסטודנטים שליכם עס בניהם תורה. אבי שבשמי זכר לישראל שם קנייך אשר מעולם שנאמר (לכritis לכ) הלא הוא אביך קגר וגנו' ואומר ה' קנייך (ח) [טו] ראשית דרכו (מליל ח). אבי שבשמי זכר כמה אלמנות וייתומות שיש בהם בישראל שעוסקין בתורה ובמצות בכל יום תמיד. אבי שבשמי זכר רחמייך ה' וחסדייך כי מעולם המה (תכליס כה) ואומר טוב ה' לכל ורחמייך על כל מעשיו (פס קמיה) ואומר לה' אל היינו הרחמים והמליחות כי מרדנו בו (ליעל ט) ואומר (סמות לד) ה' ה' אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסר ואמת נוצר חסיד לאלפים נושא עון ופשע וחטאה גקה. אבי שבשמי זכר מה שכחבת לנו בתורתך (לכritis כל) לא יומתנו אבות על בנים [טו] ובנים לא יומתו על אבות וננו' ואומר (יחוקול יט) בן לא ישא בעון האב זאב לא ישא בעון הבן לנו'. ועוד אם חיו יאבדו ישראל מן העולם ותאבד תורה מן העולם ושנו חכמים במשנה אם אין תורה [ז'] אין דרך ארץ ואם אין ד' אין תורה. אבינו שבשמי עשה עצנו חסיד בעבר שטך הנדול [ח] שנקרא עליינו ועל יום [יט] השבעי ועל [כ'] שאר המצות. אבי שבשמי כתבת לנו ע"י יונה עברך הנביא (יונה ד) ואני לא אchos על נינה העד הנדרלה אשר יש בה הרבה משרות עשרה רבים אשר לא ידע בין ימינו לשפallow נבראה

ישועות יעקב

שׁוֹבֵי חַיִּים

ח' מ' : [ח] כמה במשל העבר שהרין בניו : [ט] פ' סח'ם מחותמים עצם לעבירה ומתגרת היצר הרע ענליהם שתוא כאש בווער : [י] שטולך ג'ה שנים : **יא'** יא' העמיד צלם וטסל תאריה בהיכל כט'ש במלכים ג' א' כ' א' : [יב] לנן גם אני טחטעל לפניך בהפלחה זו : **יג'** יג' ועטך ישראל הפקרים לך אחיכים ורעים הם אך גשוך כל היטים : [יד] לנן גם אתה חוויק ידינו לבן גסוטש לעולם : [טו] עי' לעיל פרק ייד' : [טו] לנן תורחים על ישראל ועל חуниשם בעון אבותיהם ולא בעון בנייהם : [יז] זאמן כן יהרכ העולם חס ושלום : **יח'** יח' שטיך טשוחה בשטנו ישראל כנודע : [יט] טסכים גט'ש בזוהר הקדוש טאי שבת שטא דקיוב'ה והוא זרוע לטשבילים וו'ח' : [כ] כי מצוה הוא שם הויה יתריך ט'ע בא'ת בא'ש הוא יאה ויה נכתב בהדריא בידוע לוי'ת :

זו טהה קיינו פגילה, כמה טקסט נקמן וחומרليس חין בך
כלוֹס. וגם עכילה גדוֹלה מוקטין בטענוֹ כבשען הטעני. כמה טקסט (תהלים ל'ו) כי החקיק חליו בטענוֹ למלה טוֹר
פָּנוֹג. לפיכך גס הטענויות הגדוליות בטענוֹ כתדיְרַת חמ"כ מוקטין היינהֶר בטענוֹ הגדול טוֹר מהות על ידי רוח
טוקנות סמכניות בקרנוֹ. כמו חמר רוזל (סוטה דף ג') מין חלט טוֹר עכילה חמ"כ ניכנס בו רוח טוקנות. ולכן
לען לאמתין על תפוכת הרפאים. רק הקב"ה יקנצל תפוכת כל חד לפסי יכולתו. וינחלינו מהריה נרhamתו וחסליו
פָּגְרוֹנִיס. למען כבוד קדושת שמך האגדל יתכרך ויתנתנה לנוֹ ולנשותנוֹ נוחות, כן נרחה לפרט נפשׂה זי' זי
אמוֹמר. כדי לא מליין טוֹר מל ישרחן כל מה דטפָּר. ולכמ"ס כל זא כתפָּלָת חלייאו זיל כוה השפרק
ברוחניות

ובחמה רבה. כמו שאתה חתת על נינה בן יתנוילו רוחטיך עלייך וכיים עליינו מה שאמרו שפהיך (יטעה מה). **למעני** ימעני עשה כי איך יחל ובבורי לאחר לא אתן:

פרק ב' שאי אליו כפיך על נפש עולמי העטופים ברעב בראש כל חוץות (טילא כ) מכאן אמרו ישמור אדם על גנץ ועל בני ביתו שלא יצא אחד מכם לדבר עכירה חס ושלום ולא לידי דבר מכוער שנאמר (דנריים ה) הקהל את העם האנשיים (ג) והנשים והטף ואומר (ג) (יולן כ) אספו עם קדשו קהיל קבוצ וקנים אספו עוליים זונקי שדים יצא חתן מחדרו וגנו. ואין זקנים אלא ת"ח שנאמר (גמדר י) אספה לי שבעים איש מוקני ישראל וגנו. ואין עולמים זונקי שדים אלא תינוקות של בית רבנן שנאמר (תכליס ח) מפני עולמים זונקיים יסרת עוז. ואין שדים אלא תורה שנאמר (יטעה ט) לטען תינקו (ד) ושבעתם משוד תנחותה וגנו. מה יצא חתן מחדרו וכלה מהפתה [א] וזה הגשיאواب בית דין מכאן אמרו אפילו חכם במשה רבינו וחסיד אהרן לא יאמר הוואיל ואני יושב בטנווה בבתי שלום עלי נפשי אלא יצא [ב] ויכנוס עם הציבור בעזיר ומאה מהפתה [א] וזה הגשיא חתן מחררו וכלה מהפתה בין האלים ולטובה יבנו הכהנים טשרהי ה' ויאמרו חוסה ה' על עמק וגנו. בשם שהקב"ה יהי שמו הנדרל טברך לעולם ולעולם עולמים ירד ממשמי שםם העליונים מטקים בבודו ונדרלו ושכנם עם [ג] ישראל בשכיל התורה שעשו. (ג) מכאן אמרו אף יש לו לארם מה בא בתים ומאה ברטם ומאה שדות [ד] יניח הכל ווין לבית הנטה ולכיה המדרש ولכל מקום שמחדרין בו תורה שבשביל דבר זה יהא זוכה לכל מה שיחפשן וכן רוד הוא אומר (תכליס קל) אם אתן שנה לעני וגנו וטהורך כך היה רוד זוכה [ה] לדברים נדרלים מכאן אמרו מי שיש לו ת"ח בחוך ביתו יודע [ו] במדתו ומפרנסתו עם בני ביתו ברכה נכסת לו בתוך מעשי ידיו לעולם שכון מצינו ביזוף שהיה בניה פוטיפר נאמר בו ויברך ה' את בית המצרי בנילו יוסף וגנו (גרלהית ט) מכאן אמרו ארבע תכיפות הן תיכף [ז] לסתיכה שחיטה תיכף לנואלה תפלה תיכף לניטילת [ח] ידים ברכה תיכף [ט] להיח נרכחה במעשה ידיו ויתפללו ויאמרו חוסה ה' על עמק ולא תנתן נחלת לחרפה למשל בהם גוים למתה יאמרו בעטים אלהים [י] ה' חנון ורחים ומלא רחמים רבנים שפורחותך דובבות טישרים שפתוחתך חביבות אליהם בבינה ובדעת ובחכמה ובחסל כי אתה שומע תפלה עטך ישראל ברחמים כי מי גנו גדור אשר לו אלרים קרובים אליו בה' אלהינו בבל קראנו אליו ומני גנו גדור אשר לו חיקים ומשפטים צדיקים בכל התורה הזאת [יא] ועליהם אמר דוד (תכליס קטו) أنها ה' מלטה נפשי וגנו אף הקב"ה השיבו בתשובה שני' (יולן ב) ויקנא ה' לארצו ויחטול על עמו ויען ה' ויאמר לעמו הגני שלוח لكم את הדן והתרוש והיצחר ושבעתם אותו ולא אתן אחכם עוד [יב] חרפה בנויים וכל בך למתה כדי שלא יצא ישראל מבתייהם ויצו [יג] בעירות אחרות להביא בר ולחת ומון לחוך בתריהם לבך נאמר חוסה ה' על עמק וגנו ויען ה' ויאמר לעמו הגני שלוח لكم את הדן והתרוש והיצחר ושבעתם אותו ולא אתן אחכם עוד חרפה בנויים וכל העכו"ם הנשאים הארץ ליטות בן דוד יהוי הולcin לבתייהם ומכיאין בר ולחם ומון לבתייהם של ישראל ומעשרין את ישראל עוזר נדרל שנאמר (מלחטי ג) ואשרו אהבתם כל הגנים כי תהיו אתם ארץ חפץ וגנו ואומר (יולן ב) ושלמתי לכם את השנים אשר אבל הארבה הילך והחסל והגнос ואכלתם אבל ושבע והפלתם את שם ה' וגנו ולא יבושו עטך לעולם אלו ארבע [יד] טני אומות שנשחת עברו בהם בישראל וכך בך [טו] למתה כדי שירא להם שבר. משלו משל למתה למלך שבעם על בנו ותפסו בידו והכינוי לבי רבו וקובל לרבו על בנו ועמד רבנו והבאו מכות נדלות

טובי חיים

(ח) ראשית דרכו. וישראל נקיים הלאיות. כמ"ג
קו"ס ישראל לך רוחצת חנוכה (ויקוקן):
פרק ב' (ה) מכאן אמרו ישמור אדם. מkos סמליו נזה לפסק סענויות סיון גורמים גלות לישון ורטולניים כי עטפיס כרען גראן כל חיות. ולכך נרץ לאלה מותסעל ומטבון. ונס לימוד נס דנרי תורה ויטמור מותסעל ימתלו. ונס לימוד נס דנרי תורה כדי טידעו כל חממות. ווילכו להיות נוכרים מן הענירות כמחרחיל (ויקוקן): (כ) והנשים והטף וגנו. למתן יסעו וגנו ולמדו לירחה חת ה' (דנריים ה). גרי לירך למלמד לירחה חת ה': (ג) אספו עט. וכתייג מקולס צונו עלי כל גנוכס וכנוך. וכניות הגותינו מקנויות כל יטראל לדורטיס לנו קמאות פנורא לגווירות כל יהתו נסנה וצפנו תוכה על הטער (ויקוקן): (ד) ושבעתם משוד תנחותה. ומפרנס כתדי לויינקו מסליס סלדרו תורה לעתיל (ויקוקן):

(ג) סבאן אמרו אף ילה יש לו. ממה טהו רוחן נודל כה בתורה לתקנ"ה ירד מקמי פמיס העליוניים ופכן

ישועות יעקב

פרק ב' (א) עי. יוסטצי תעניהם פרק סדר תעניהם:
(ב) תענית פרק קמא: (ג) בצדת הגלאה:
(ד) בטנו שאפות עלי ר' אליעזר בן חרסט בטרכ' ג' דיסנא:
(ה) כמ"ש בעין זה נשכע ה' לדוד וו': (ו) ר' ריל סורת צדקן שעבד את השם יתברך וסדה פרנסתו שתחטרכן בדוחק גדרו: (ז) תיכף נשתוטך ידו על הקרבן ישחתו אותו: (ח) של טים אהובים ברכבת חמוץ. רשי' ברכות דף ט'ב: (ט) הטקרכבו אלו וטאיהו בכתו. רשי': (י) כך יאמר הנשיא ואב בית דין וכל הסחטטלילים בשכיל ישראל ונוכרו בגין עשרה דברות ונגדר ע"ס בלטה וסודה ליה: (יא) על הסחטטליט על ישראל: (יב) שלא יהרתו אותן העכו"ם שהם עטפומים ברעב: (יג) של עכו"ם לטrhoות ולהביאם טהון: (יד) ארבעה טינים ארוכה ילק חסיל גום הנוברים בגין ד' גליה כו': (טו) למתה בשתעבדו ב'כ'